

นัยปก

● จริงจัง ตามพอ

กระไรไทยโยจิ่งลัน	ไหลหลง
งมโงโลกียดง	ต้นบ้า
ศึกษาผ่าเข้าพง	ผรุสโลก
โลกหลอกลิกล้ำหน้า	บรู๊สัจธรรม
โลกธรรมกระหน่ำชอนชอน	ชาญเชิง
ปฤษนวนหลงเหลือ	จัดจ้าน
ยั้งเรียนยั้งเปิดเปิง	เป็นป่า นรกเลย
จมโลกธรรมต่ำดำน	มิดด้วยอวิชา
ยั้งศึกษายั้งกิเลสสร้าง	ตัวตน
เกิดศีกลิกภัยชน	ชั่วร้าย
แข่งใหญ่แย่งรวยฉล	ฉ้อฉลาด
ฉวยฉกหมกเม็ดทำย	สุดแล้วเลวเหลือ
เนื้อแท้ธรรมบรู๊	สัจจา
จบต้อกเตอร์แต่อวิชา	ท่วมท้น
คือรูแต่กิเลสหนา	เอาเปรียบ ยั้งเฮย
สูงแต่ต่ำต่ำชั้น	ขาดสิ้นศีลธรรม

(สไมย์ จำปาแพง ๒๑ ก.พ. ๒๕๕๒)

ล้มเหลวเพราะการศึกษา!!

มีผู้รู้ ได้สะท้อนปัญหาของการศึกษาเอาไว้ว่า...

เพราะสอนให้คน “รู้” มากกว่า “ทำ” สอนให้คน “จำ” มากกว่า “คิด”

สอนให้เป็น “ผู้บริโภค” มากกว่าเป็น “ผู้ผลิต” จึงมีคนคิดแต่จะ “เอาๆ” มากกว่าคิดที่จะ “ให้ๆ” อะไรแก่สังคม

เพราะลุ่มหลงใน “วัตถุนิยม” จึงมุ่งแต่ “สะสม” ความโลภตลอดกาล

“ยั้งเรียน ยั้งโง (อวิชา)- ยั้งโต ยั้งเชอ (บรู๊สัจจา)” จึงเป็นคำกล่าวที่สอดคล้องกับบทกวีที่ว่า “ต่อให้จบต้อกเตอร์แต่อวิชาท่วมท้น” เพราะจะยั้งชาญฉลาดในการเอาไรดเอาเปรียบสังคม เพิ่มความโลภ-โกรธ-หลง ให้กิเลสหนาได้ยิ่งกว่าคนทั่วไป

จึงทำให้ยั้งเรียนสูง ยั้งถูกกิเลสบังคับให้ทุกข์ทรมาน ต้องมี-ต้องเป็น-ต้องได้-ต้องเอาชนะคะคาน สมองตัวกู-ของกู (อัตตา) ยิ่งกว่าชาวบ้านทั่วไป (จมโลกธรรมต่ำดำน มิดด้วยอวิชา)

อวิชา คือ ความชาญฉลาดอย่างยั้งของการสร้างกิเลส, สนองกิเลส (ยั้งศึกษายั้งกิเลสสร้าง ตัวตน) แต่มีตบอดในการชำระล้างกิเลส จนไม่รู้จักความดีงาม-ความมีคุณค่า-และความประเสริฐของมนุษย์

เมื่อปรียัตติอาพาธ (ขาดการศึกษาทางด้านคุณธรรม ศีลธรรม)-ปฏิบัติจึงอาพาธ (ขายตัวขายชาติ โกงบ้านกินเมือง)- ปฏิเวธจึงอาภัพ (ผลลัพธ์จึงมีแต่ล้มเหลวหายนะ)-ส่วนประชาชนจึงมีแต่ออกอาการหนักหน้าขึ้นทุกวัน (เกิดศีกลิกภัยชน ชั่วร้าย)

เมื่อไหร่หนอการศึกษาทางด้านคุณธรรม ศีลธรรม จะถูกยกระดับขึ้นมาเป็นวาระแห่งชาติ ? ก่อนที่โลกาจะวินาศยิ่งไปกว่านี้ (ถ้าศีลธรรม ไม่กลับมาโลกาจะวินาศ-พุทธศาสนิกขุ) ๓

บางเรื่อง แม้จะรู้ว่าดี ต้องรีบทำ แต่ก็ทำได้ยาก เช่นการฝึกให้มีสติ อยู่เสมอ ให้นึกถึงความตายบ่อยๆ ทั้งๆ ที่พยายามแล้วพยายามเล่า ผมนึกถึงความตายได้วันละไม่กี่ครั้ง ถามตัวเองว่าเมื่อไรจะนึกถึงได้ ทุกชั่วโมง ทุกครึ่งชั่วโมง ทุกสิบนาที ส่วนนึกถึงความตายทุกลมหายใจนั้น ยังไม่ต้องหวังเลย

ข่าวการจากไปของคนที่เรารู้จักมักคุ้น ทำให้เราเสียใจ เสียตาย แต่ก็ช่วยเตือนเราว่าความตายใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว รีบทำอะไร ให้ดียิ่งขึ้นเสียในบัดนี้

คณะผู้จัดทำหนังสือ “เราคิดอะไร” ได้สูญเสียนักเขียนประจำไปท่านหนึ่งคือ อาจารย์ ขวัญดี อัครวาทชัย ซึ่งเขียนเรื่อง “แว้งที่รัก” เป็นที่ติดอกติดใจของผู้อ่านหลายท่าน

ผมพบอาจารย์ขวัญดี ครั้งแรกที่สันติอโศกเมื่อปี ๒๕๓๓ พอทราบว่าผมเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรีน ท่านก็ปวารณาว่า หากมีอะไรจะติดต่อกับชาวมุสลิมทางใต้ท่านพร้อมที่จะช่วย เพราะพูดภาษาฮาวีได้

ตอนที่เกิดเหตุรุนแรงที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ บางครั้งเมื่อทราบจากญาติที่นราธิวาสท่านจะรีบบอกให้ผมแจ้งผู้ใหญ่ทราบว่าเป็นสถานการณ์ที่แท้จริงเป็นอย่างไร เพื่อจะได้แก้ปัญหาได้ถูกต้อง

นอกจากเป็นห่วงชาติบ้านเมืองมากแล้ว ท่านยังรักศิลปวัฒนธรรมอย่างยิ่ง อาสาพาผู้สนใจไปศึกษาประวัติศาสตร์ในจังหวัดต่างๆ เป็นประจำ นิยมชมชอบศิลปะพื้นบ้านหลายท่าน เคยชวนผมและคุณศิริลักษณ์ไปงานวันเกิดที่สุวัฒน์ วรดิลก ริมหาดชายทะเลที่ชลบุรีอย่างสนุกสนานจนดึก

อาจารย์ขวัญดีเคยแนะนำผมว่า กลอนของอาจารย์เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ไพเราะเพราะพริ้งอย่างไร ท่านไม่ถือตัวถือตนว่าเป็นดอกเตอร์จบปริญญาเอกจากอังกฤษเหนือชั้นกว่าใครๆ จะชมเชยใครไม่ได้

เวลาผมติดขัดเรื่องภาษาไทย ที่จะใช้พูดใช้เขียน ผมถามท่านที่ไร ท่านช่วยผมทุกที วันนี้แม้อาจารย์ขวัญดีจะจากไปแล้ว แต่คุณงามความดีของท่านยังคงตรึงตราตรึงใจพวกเราหลายคนไปตลอด เสียตายที่ท่านน่าจะอยู่ต่ออีกสักยี่สิบสามสิบปีเพื่อช่วยสังคมประเทศชาติต่อไป

การอภิปรายในสภาผ่านไปอย่างน่าสมเพช มีการด่ากัน ตะโกนให้ของลับกันในหมู่ผู้ยกย่องกันเองว่า เป็นผู้ทรงเกียรติ ไม่รู้มีเกียรติอะไรจะทรงต่อไปคงจะต้องห้ามเยาวชนชมการถ่ายทอดโทรทัศน์การประชุมสภาเป็นแน่เพราะเป็นอันตราย

เกิดอะไรขึ้นกับบ้านเมเมืองของเรา ซึ่งไม่เคยย่าแย่งขนาดนี้มาก่อน ถ้าจะด่ากันอย่างชาวบ้านคงใช้คำว่า “พ่อแม่ไม่สั่งไม่สอน”

จะพูดให้สุภาพและเป็นวิชาการนิดหน่อยก็ต้องว่า “ล้มเหลวเพราะการศึกษา” **๒**

7

บ้านปานาดอย

...หากรัฐบาล ทหาร ตำรวจ ไม่จัดการให้เด็ดขาด สถาบัน เบื้องสูงจะถูกทำลายไปเรื่อยๆ แล้วถึงวันนั้นจะสายเกินแก้...

18

สี่สั้นชีวิต

“พยายามฝึกตนเสียแต่หนุ่มอยู่ จะได้เป็นนิสัย พยายามยืนตัวตรงอยู่บนเท้าทั้งสองข้างของเธอ อย่าหวังพึ่งพิงใครหรืออะไรโดยไม่จำเป็น”

52

กำปั้นทุบดิน

หลักสูตรในกล่องคอนกรีต ตั้งแต่อนุบาลไปถึงปริญญา มีเนื้อหาสร้างคนแคไหน แน่ใจใหม่ว่า... คนเรียนมีความรู้คู่คุณธรรม ไม่มีใครกล้ารับรอง ที่แท้... กลับนำพาเป็นเสือติดปีก กลายเป็นสัตว์เศรษฐกิจ ยิ่งรู้มากยิ่งเอาเปรียบคนทั้งหลาย

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก: ล้มเหลวเพราะการศึกษา!!	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาคอย	จำลอง
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	ขาดก้นขุก	ฉวมพุทช
18	ลีसानชีวิต (มาลัย ชูพินิจ)	ทีม สมอ.
22	ข้าพเจ้าคืออะไร	สมณะโพธิรักษ์
27	บทความพิเศษ (คนไทยกับความรักชาติ)	พิมพ์วิทย์ ชูโต
30	พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทช
32	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
37	ประสบการณ์ได้รับสัมมาสิกขา	ฟ้าสูง
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52	กำปั้นทุบดิน (ยิ่งเรียนยิ่งโง่ ยิ่งโตยิ่งเซ่อ)	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
57	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
58	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
62	คืนวิญญูณความรักให้แก่แผ่นดิน	ระพี สาคริก
67	ธรรมะช่วยหยุดยั้งโลกร้อนได้อย่างไร	ส.ศิริรักษ์
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
72	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
77	กติกามือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศนุศย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์ ตำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โสภ
 กองรับใช้ธุรการ ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม ปีกฟ้า เกาประเสริฐ
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐
 จัดจำหน่าย กลับกัน ๖๔๕ ขอยวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร. ๐-๒๓๗๔-๘๕๑๑
 อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕ สำนักพิมพ์กลับกัน ๖๔๕ ข.นวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
 ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขากนนวนวมินทร์ บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

เสียชื่อย่าเสียสัตย์

ติดตามข่าวคราวการเมือง แกนนำ พันธมิตรเผยว่าจะตั้งพรรคการเมือง เพื่อสร้างการเมืองใหม่ตามแนวทางที่หวังไว้ แต่ผู้ร่วมงานบางคนก็ยังไม่เห็นด้วย เพราะแกนนำเคยประกาศว่าไม่แสวงหาอำนาจ จะไม่รับตำแหน่งทางการเมือง จะทำแต่การเมืองภาคประชาชนเท่านั้น แต่ผมเห็นว่าถึงไม่รับตำแหน่งในรัฐบาลในพรรคแต่อยู่เบื้องหลังการก่อตั้งพรรค ก็ไม่พ้นเป็นพรรคนอมินีของพันธมิตร และในที่สุดพันธมิตร ก็จะเสียมวลชน พรรคที่ตั้งขึ้นก็จะไปไม่รอดการเมืองใหม่ก็เกิดไม่ได้อยู่ดี

• พนม. มัชฌิม

☞ การเมืองใหม่ที่มันหมายไผ่หากันนั้นเปรียบได้กับการปั้นดินให้เป็นดาว พรรคการเมืองทั้งหลายต่างก็ซูดมการณ์พรรคไว้เลอเลิศทั้งนั้น แต่ไม่อาจแปรอุดมการณ์เป็นอุดมกรรมได้ เพราะนักการเมืองไม่มีศัลก็ยากจะมีสัตย์ ดังที่รู้ๆ เห็นๆ รกบ้านรกเมืองอยู่มากมาย แทนที่จะยึดมั่นชื่อเสียงเสียสละ อาจหาญต่อต้าน กำจัดอธรรมพิทักษ์ประโยชน์ของชาติเป็นหลัก กลับเห็นแก่ประโยชน์ตนและบริวารยิ่งกว่า จึงตระบัดสัตย์ด้วยเล่ห์กลลวงล่อนานา และยึดหยุ่น หย่อนยานหลักการ สมานธรรมเพื่อความอยู่รอดทางการเมือง ไม่ยืนหยัดอุดมการณ์ “เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

การคิดดี พูดดี ด้วยความจริงใจไร้นัยแฝงเร้น นับว่าเริ่มปฏิสนธิแล้ว ยังแต่ขั้นตอน...คลอด (เป็นพรรคการเมือง) และอยู่รอดเป็นทารก (เติบโตด้วยอุดมการณ์การเมืองใหม่) จวบแก่กล้าลุยหนุ่มหัว

สาวหาญฉกาจฉกรรจ์ (แกร่งกล้าด้วยงานการเมืองตามอุดมการณ์) จะตะกายไปถึงดวงดาว หรือดิ่งจมอเวจีประโยชน์ตนทุกกระบวนท่าอย่างทีปรามาสพรรคการเมืองอื่นไว้ หนทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน จะเป็นทองแท้คงทนต่อการพิสูจน์ หรือแค่ทองเทียมลวงตา ย่อมอยู่ที่ตนพ้นคนจนเป็นมนุษย์ผู้มีใจสูงเพราะมีศีลแท้มีธรรมจริงหรือไม่ ขึ้นต้นนี้เห็นว่ามีเจตจำนงดี จึงควรเปิดโอกาสให้พิสูจน์ตนเองก่อนดีไหมครับ

พุทธบาร์

นศ.อิเหนาพุทธ ๒๐๐ คน ชุมนุมประท้วง “พุทธบาร์” สาขากรุงจาการ์ตา อินโดนีเซีย ที่ใช้พระนามพระพุทธเจ้าตั้งชื่อแหล่งอบายมุข ลบลู่ดูหมิ่นศาสนา ผู้ชุมนุมนั่งถือดอกไม้ธูปเทียนสวดมนต์อย่างสงบนอกบาร์ ซึ่งชั้นบนเป็นภัตตาคาร มีพระพุทธรูปทองคำขนาดใหญ่ ขอให้ปลดปล่อยลักษณะของชาวพุทธออก และปิดบาร์นี้

• ชาวพุทธไทย ไกล้วัด

☞ ขอชื่นชม นศ.อินโดนีเซีย มีสติใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหวที่เห็นว่าเพี้ยนพุทธ แม้อาจไม่บรรลุผลก็ดีกว่าวางเฉยชื้อบื้อ ไม่เลือกข้างถูกรวม ไม่ต้านธรรม ขอวางตัวเป็นกลางกลวงลวงโลก ลอยตัวอยู่เหนือปัญหา-ความขัดแย้งไปวันๆ ในเมืองไทยที่พุทธบริษัทส่วนหนึ่งเรียกร้องให้ตราศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติไว้ในรัฐธรรมนูญ ทำยังกับว่ารัฐธรรมนูญเป็นบ่อน้ำคักดีลิลท์ ชูบชีวิตจิตใจพุทธศาสนิกให้มีศีลมีธรรมแท้จริงได้จั้นแหละ แต่ทำไมจึงเพิกเฉยละเลยให้มีเนื้อออกเรื้อรังแฝงฝังอยู่ในพุทธศาสนาบานตะไท ไม่ว่าจะคน วัตถุ

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

พิธีกรรม และกิจกรรมดิรัจฉานวิชาหลากหลาย มีหน้าซำกลับต่อต้านเหยียบย่ำพระที่ ทวณกระแสดลัทธิ หมายคินสู่ทางเกวียนสายเก่า ที่รกร้างด้วยชวากหนาม...คือพุทธแท้ๆ ไม่ใช่เงิน ไม่ฉันทันเนื้อสัตว์ ฉันทมี้อเดียว ไม่สวดมนต์ทำนองเสนาะ ไม่เอาแต่เทศน์ ภาษาบาลีที่คนฟังไม่รู้เรื่อง ไม่ทอดกฐินผ้าป่า จัดมหรสพหาเงินเข้าวัด ไม่ทำดิรัจฉานวิชา รตนน้ำมนต์ ปัดรังควานไล่ผีสงาย ชายเครื่องราง ของขลังหาเงินเข้าวัดเข้ายาม ไม่เรียไร- ชายบัตร์ปิดประตูนรกและจองสวรรค์วิมาน ชาตินหน้า แต่ชี้ทางสวรรค์ นรกให้เห็นชาตินี้ เมื่อผู้ครองผ้ากาสาวพัสดุ์และเปรียญ- ธรรมไม่อุทิศตนเป็นนายทวารปิดประตูนรก แท้ เปิดประตูสวรรค์จริงให้ผู้ครองเรือน เดินเข้า ใครเล่าจะเหมาะควรยิ่งกว่านี้หนอ

ผูกขาดมหาดไทย ?

รัฐบาลนี้ย้ายปลัดมหาดไทย อธิบดี และผู้ว่าราชการจังหวัดหลายตำแหน่ง ทำให้เกิดภาพลางบางอย่างอันน่ากลัวและก่อ กระทบต่อต้าน จนถึงขั้นฟ้องศาลปกครอง แม้จะชี้แจงว่าเป็นการแต่งตั้งโยกย้ายตาม อำนาจตามระบบบริหารราชการ แต่ก็ เป็นปัญหาที่รัฐบาลต้องทำให้กระจ่าง ในฐานะ ที่ผมไม่ใช่ข้าราชการ ไม่เข้าใจว่าทำไม ข้าราชการที่ถูกย้ายจึงไว้วางใจเหมือนกับ เสียหายอะไรนักหนา

- ลูกจ้างเอกชน กทม.

☞ ถ้าข้าราชการสำนึกกว่าตนคือ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” มีหน้าที่เพื่อสนอง “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” ก็จะยอมรับคำสั่งแต่งตั้งโดยคุณ

แต่เสียตำแหน่งที่ครองอยู่แต่ไม่ได้เสีย อาชีพราชการ ใจยังยอมเสียสละไม่ได้ จะ เป็นความหวังของแผ่นดินได้อย่างไร ตอน ได้ตำแหน่งก็ฟูฟองพองลม ครั้นสูญเสีย ตำแหน่งก็ทุกข์ทรมานหม่นหมอง ขอถามหน่อย เหนอะ ใครให้ล้มปทานผูกขาดตำแหน่งหรือ ลู่เอาเวลาที่ไว้วางใจสนองต่อมหาตัวเองมา ตั้งหน้าทำงานเพื่อชาติ ประชาชนมีดีกว่า หรือ ตำแหน่งใด ที่ไหนก็ข้าราชการไทย มีหน้าที่ต้องทดแทนพระคุณแผ่นดิน ถ้า วางใจไม่ได้ หดหู่ท้อเทียวนักก็ลาออกไป เกิดครึบ เปิดทางให้คนที่มิใช่สดชื่นเต็มร้อย เข้าลุยงานฟื้นฟูชาติจะดีกว่าไหมเอ่ย?

ลอยตัว

ผลการสอบสวนของ ป.ป.ช. ตามข่าว สารสื่อมวลชน ปรากฏว่า ผบ.ตร.มีความ ผิดเพียงวินัย เพราะได้สั่งการ มอบหมาย ภารกิจให้ผู้อื่นรับผิดชอบเป็นสัดส่วนไปแล้ว ในฐานะที่ บ.ก. เคยเป็นหัวหน้าหน่วยระดับ โรงพัก คิดเห็นอย่างไร

- ทหารแก่ แนวหน้า ลพบุรี

☞ ยากจะชี้ชัดได้ เพราะไม่มีข้อเท็จจริง พยานหลักฐานตามสำนวนสอบสวนอยู่ในมือ ตามหลักการสั่งการ มอบหมายภารกิจให้ ดำรวจในปกครองไปปฏิบัติหน้าที่นั้น เป็นการปฏิบัติในนามหน่วยงานที่หัวหน้ายังไม่พ้นความรับผิดชอบติดตามตรวจสอบ สนับสนุน ระวังยับยั้งการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง มิใช่สั่งการมอบหมายแล้วตัวเองลอยหาย เพราะหากเกิดผลดีตนเองก็ได้รับชอบด้วย ดังนั้นเกิดผลร้ายก็ต้องรับผิดชอบเช่นกัน ถือตรรกง่ายๆ แบบนี้เป็นแนวทางปฏิบัติ ไม่ต้องคิดลึกรอกขอรืบ ☛ **บรรณาธิการ**

แม้ว่าในระบบราชการ อำนาจการปกครองบังคับบัญชาจะดำรง
๖๖ “ราชการ” ให้ดำเนินไปได้ด้วยดี แต่การต่อต้านการใช้อำนาจ
 ปกครองบังคับบัญชา ที่ไม่ชอบธรรม ก็มีใช้สิ่งต้องห้าม

ข้าราชการมีความชอบธรรมที่จะต่อต้านอำนาจปกครองบังคับบัญชา
 ที่ไร้ธรรม เพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่นใดเหนือ **“ประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”**

ก่อนจะรื้ออัน **“แข็งเมือง”** พึงตระหนัก ตรวจสอบตนเองให้ชัด

- เพื่อมวลประชา มิใช่เพื่อตนเอง
- ตนเองมี **“โทษสมบัติ”**...มือถือสาก ปากถือศีล หรือไม่

เมื่อมี **“คุณสมบัติ”** และไร้ **“โทษสมบัติ”** ก็ร้ายเพลงดาบรุกรบได้ทุกเมื่อ แม้จะเสียเลือดเนื้อบ้างก็
 เป็นธรรมดาของการสู้ประยุทธ์

การสอบสวนเรื่องผมไม่ขายบัตรชมการแข่งขันฟุตบอลโลก และส่งบัตรคืนให้กรมตำรวจ พร้อมบันทึก
 ราชการแจกแจงเหตุผลการคืนบัตร ทั้งยังส่งสำเนาทักนี้ให้ น.ส.พ.สยามรัฐรายวันเผยแพร่ด้วย
 จนเป็นเรื่องอื้อฉาวอีกนั่น ปรากฏข้อยุติว่าไม่อาจเอาโทษทัณฑ์ผมได้ แต่รอง ผกก.ผู้สอบสวนผม ท่าน
 เปรยว่า **“ผมเห็นด้วยกับคุณ แต่ไม่กล้าทำอย่างคุณ”**

น้ำใจจากนายเพียงแค่นี้ก็เกินพอสำหรับแนวหน้ากล้าชนอย่างเรา เหตุการณ์ครั้งนี้ แม้มีอาจปลด
 พันธนาการให้เพื่อนตำรวจทั่วประเทศได้ แต่ก็ย่อมจะส่งผลสะท้อนให้กรมตำรวจลี้จวรยิ่งขึ้น

และหวังว่าสักวันหนึ่ง... ตำรวจไทยจะปลดภารกิจอภัยยศเยี่ยงนี้ได้ ถ้า
 อาจหาญเพราะมั่นใจว่าตนเองไร้ชนักติดหลังจนตกอยู่ในภาวะจำยอม มาร์ช
 ตำรวจ **“เกียรติตำรวจของไทย เกียรติ วินัย กล้าหาญมั่นคง จักดำรงพิทักษ์
 สันติราษฎร์มั่น ถึงตัวจะตายก็ช่างมัน มีคำนึงถึงชีวัน...”** ยังมีมนต์ขลัง การ
 สร้างสรรค์มิติใหม่ในสังคมตำรวจเพื่อสนองพระคุณแผ่นดิน ก็จักมิใช่เพียง
 ฟุ้งฝันเพื่อเจ้อปีละครั้งเนื่องในวันตำรวจประจำปีเท่านั้น

หลังจากพันพงหนามเรื่องนี้แล้ว ยามว่างก็ทบทวนชีวิตราชการของตนเอง...จบรรฐศาสตร์ (จุฬาฯ) ใฝ่ฝันจะเป็น
 ปลัดอำเภอ นายอำเภอ และใฝ่สูงสุดเพียงผู้ว่าราชการจังหวัด จะมุ่งหน้าทีบบัดทุกข์บำรุงสุขอาณาประชาราษฎร์

ลูกคนจนไม่อาจเลือกและรอดได้ กรมการปกครองทดสอบบรรจุปลัดอำเภอ แต่กรมตำรวจเปิดสอบ
 รับ น.บ. และ ร.บ. ๑๐๐ คน เข้าฝึกรวมที่ ร.ร.นายร้อยตำรวจ สามพราน ๖ เดือน แล้วบรรจุเป็น
 พนักงานสอบสวน วิธีชีวิตจึงหักเหไประหกระเหินอยู่ในอาณาจักรตำรวจ ๒๐ ปี ด้วยคำสั่งแต่งตั้ง
 โยกย้ายถึง ๑๐ คำสั่ง บางแห่งอยู่ได้ไม่ถึงปี หรือปีกว่า สองปีก็มี อยู่นานสุดถึง ๕ ปีก็มี แต่ได้
 เงินเดือนขึ้นทุกปี เคยได้ปีละ ๒ ขั้นก็หลายครั้ง

เมื่ออายุ ๔๕ ปี อายุราชการ ๒๐ ปี หลังจากดำรงตำแหน่งสารวัตรใหญ่ ๘ ปี ในพื้นที่ ๓ อำเภอ
 อีกชั้นเดียวเงินเดือนยันเพดานพันตำรวจโท รอขึ้นเป็น รอง ผกก. ก็ขอลาออกเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๙ ไม่โยติ
 แม้อายุราชการไม่ครบ ๒๕ ปี ไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ มั่นใจว่าไม่เลือกงาน ไม่ตกงาน ไม่อดตายแน่นอน

และไม่ตกงานจริงๆ เพราะทำงานไม่มีเงินรายได้ที่สันติโคกตลอดมา ๒๐ ปีเศษ งานล้นมือจน
 วันคืนช่างล่วงไปรวดเร็วเหลือเกิน

**ทั้งไม่อดตายจริงๆ อีกด้วย...เพราะกินข้าววัด ! ทำงานบุญ กินข้าวบุญ
 ชดใช้คุณแผ่นดินที่เคยรับเงินเดือน สวัสดิการจากราชการ ๒๐ ปี!**

☞

บ้านป่า นาคอย

• จ้างอง •

บ้านป่าแห่งแล้งมานาน พอฝนตกลงมา
สองสามครั้ง ทั้งไม้ป่าไม้บ้านก็สดชื่นมีชีวิต
ชีวาอย่างเห็นได้ชัด

อยู่บ้านป่ามาเกือบ ๒๐ ปี เพิ่งได้พบลูกเห็บ
(ฝนน้ำแข็งหล่นจากฟ้า) ผู้ที่กำลังรับการฝึกอบรม
ผู้นำอยู่ในระหว่างพักพอดิ ออกไปเก็บลูกเห็บกัน
สนุกสนาน บางคนเกิดมาไม่เคยเห็นลูกเห็บก็มี
ผมจากบ้านออกไปเมืองนอกเลย ๕ วัน ไป
ร่วมงานพันธมิตรในสหรัฐอเมริกาที่จัดคอนเสิร์ต
การเมืองที่นครลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา

●ภาพผู้จัดการออนไลน์

พอเดินทางถึงโรงแรมค่ำวันที่ ๑๔ มีนาคม
คนไทยกลุ่มหนึ่งก็ตรงเข้ามาทักทายพร้อมกับ
เสนอเป็นเสียงเดียวกันว่า “พันธมิตรต้องตั้งพรรค
การเมือง” มิฉะนั้นจะช่วยบ้านเมืองไม่ได้

“การเมืองเก่า” ใช้ไม่ได้แล้ว ต้องมี “การเมือง
ใหม่” มาแทน

●ภาพผู้จัดการออนไลน์

ชาวไทยในสหรัฐคงรู้สึกเหมือนพวกเราในเมืองไทย ไม่เชื่อมั่น “การปฏิรูปการเมือง” ที่รัฐบาลมอบให้ “สถาบันพระปกเกล้า” เป็นเจ้าภาพว่าจะเปลี่ยนแปลงการเมืองได้ คงเพียงแต่ซื้อเวลาเอาใจประชาชนไปกลางๆ

รัฐบาลได้ตั้ง อาจารย์สุจิต บุญบงการ อดีตตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ และอดีตสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นประธานคณะทำงานเชิญผู้รู้อีก ๕๐ คน จากวงการต่างๆ เป็นกรรมการรวมทั้งรับฟังความเห็นจากประชาชน ๓๖ จังหวัดเป็นขั้นเป็นตอนใช้เวลา ๘ เดือน

เมื่อได้ฟังข้อเสนอให้ตั้งพรรคการเมืองของพันธมิตร ผมจึงบอกแกนนำให้ถามชาวไทยในสหรัฐในวันรุ่งขึ้นคือวันที่ ๑๕ มีนาคม ว่าเสียงส่วนใหญ่จะเอาอย่างไร ตั้งพรรคหรือไม่ตั้งพร้อมกับเอาผลการออกเสียงพันธมิตรในสหรัฐไปเสนอในที่ประชุมแกนนำจังหวัดต่างๆ ในประเทศไทย ซึ่งกำหนดไว้ก่อนแล้วว่า จะประชุมวันที่ ๒๔ พฤษภาคม เมื่อที่ประชุมใหญ่เห็นเป็นอย่างไรก็ทำตามนั้น

●ภาพผู้จัดการออนไลน์

การปราศรัยและแสดงดนตรีเริ่มตั้งแต่ ๑๑.๐๐น เป็นครั้งเดียวที่คนไทยในอเมริกาไปรวมตัวกันมากที่สุด จำนวนหลายพันคน แต่งกายเหมือนคราวมาชุมนุมที่เมืองไทย มีอุปกรณ์ “มือตบ” ครบครัน

พันธมิตรบางกลุ่มขึ้นเครื่องบินจากนิวยอร์ก ใช้เวลาทำหูกชั่วโมง จาก ดัลลัส บิน ๓ ชั่วโมง จาก โอเรกอน ขับรถติดต่อกัน ๑๖ ชั่วโมงไปนคร ลอสแอนเจลิสก็อุตสาหไป เอาจริงเอาจังกัน เหลือเกิน ให้พันธมิตรจากเมืองไทยลงลายมือ ชื่อที่ผ้าโพกหัว ผ้าผูกคอ พร้อมขอถ่ายรูปเป็นที่ระลึก

วันนั้นอากาศเย็นมาก ผมเห็นใจว่าพันธมิตร จากบางรัฐที่อยู่ไกลลอสแอนเจลิสต้องลำบากกับการเดินทางและเสียค่าใช้จ่ายมากมาย ผมพยายามทำตามคำขอ ทั้งลงลายมือชื่อและถ่ายรูปติดต่อกันประมาณ ๔ ชั่วโมง จนงานเลิก

ทั้งๆ ที่มีโต๊ะรับบริจาคเงินช่วยเหลือทีวี (ซึ่งอยู่ห่างจากที่ผมนั่งลงลายมือชื่อ) พันธมิตรใน สหรัฐบริจาคผ่านผมให้เอเอสทีวี ๑ แสนบาทเศษ แล้วยังช่วยศูนย์โตเทียม ๑ แสนสี่หมื่นบาท และ ศูนย์จรจัด ๖ หมื่นบาทเศษ ทั้งๆ ที่ไม่มีการพูดถึง การรับบริจาค และไม่มีการตั้งกล่องรับบริจาคแต่อย่างใด

พอถึงเวลา เราได้ถามความคิดเห็น ถาม พันธมิตรทั้งหมดที่ไปร่วมงาน ปรากฏว่าออกเสียง อย่างท่วมท้นให้พันธมิตรตั้งพรรคการเมือง

ผมมีความรู้สึกว่ประเทศอเมริกาขณะนี้ ไม่มีอะไรน่าดู น่าสนใจเลย เขามีอะไรเราก็มี เหมือนเขาหมด เช่น ดึกสูงๆ ถนนกว้างๆ หลาย ช่องทางจราจร, ทางยกระดับ... ที่อเมริกาถนน เต็มไปด้วยรถญี่ปุ่นเหมือนเมืองไทย

ถ้าจะไปเที่ยวเมืองนอก ผมเสนอว่าไปจีน, เกาหลี, ญี่ปุ่น, น่าสนใจน่าจะดูกว่าไปอเมริกา พอ เสร็จงานคอนเสิร์ตการเมือง ผมแวะไปเยี่ยม มหาวิทยาลัยที่เคยเรียนแล้วเดินทางกลับไทยทันที ผมไปอเมริกาครั้งแรกเมื่อ ๔๘ ปีมาแล้ว ตื่นตาตื่นใจมาก เพราะตอนนั้นเรามีตึกสูงที่สุดแค่ ๙ ชั้น ถนนและรถยนต์ไม่มีใครมี ยังไม่มีเครื่องบินไอพ่น ไม่มีแม้กระทั่งบันไดเลื่อน และลิฟต์ กระจกชั้นลงนอกตัวตึก จึงตื่นเต้น

บ่นะนี้หลายคนติดตามข่าวคราวคงไม่สบายใจ กลุ่ม “นรกป่วนกรุง” คนเลื้อยแดงกำลัง อาละวาด นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี โดยเฉพาะ รองนายกรัฐมนตรี ฝ่ายความมั่นคงยังไม่มีความ มั่นคงปลอดภัยเลย แล้วจะไปให้ความมั่นคง ปลอดภัยแก่ประชาชนได้อย่างไร ทุกครั้งที่รัฐมนตรี รองนายฯ นายฯ ถูกทำร้ายด้วยการขว้างปา สิ่งของต่างๆ รวมทั้งระเบิด รัฐบาลก็ได้แต่แสดง “ความหน่อมแน้ม” ออกมา ไม่คาดโทษ ไม่แสดงความ ชิงชังจะจัดการตามกฎหมาย ฝ่ายคนเลื้อยแดงก็ได้ใจ จะก่อความรุนแรงเพิ่มขึ้นอีกเท่าไรก็ไม่เป็นไร

เช่น เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม รองนายกฯ ฝ่ายความมั่นคง นายสุเทพ เทือกสุบรรณ เดินทางไปวิทยาลัยการปกครองที่ปทุมธานี ถูกคนลือแดงประมาณ ๕๐๐ คนระดมปาไข่ใส่ขบวนรถสกรปรกเลอะเทอะหมด ขากลับจากวิทยาลัยการปกครอง ถูกถล่มอีก คราวนี้แถมปาด้วยระเบิดป้องกันสะเก็ดระเบิดถูกข้าราชการจังหวัดปทุมธานี โชคดีไม่มีใครเจ็บมาก

กลุ่มคนลือแดงแสดงเดชอีกหลายครั้งหลายหน จนวันที่ไปล้อมทำเนียบ ๒๖ มีนาคม ตำรวจที่ป้องกันทำเนียบรอบคอบมาก ไม่ให้บุกเข้าไปในทำเนียบ ใช้รถปืนจันชนคอนเทนเนอร์ขนาดใหญ่ไปขวางประตูทางเข้าทำเนียบ

พอวางเสร็จ คนลือแดงก็เอาปืนจันชนคอนเทนเนอร์ทิ้งลงที่คลองเปรมหน้าทำเนียบ ตำรวจที่ยืนดูอยู่ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวว่า ยังไม่รู้ว่าเขาผิดคนลือแดงได้ไหม

พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ เล่าว่า เพื่อนนักเรียนเตรียมนายร้อยคนหนึ่งของพลเอกปรีชา และของผมโทรศัพท์ถึงพลเอกปรีชา ในฐานะนายตำรวจเก่ายศพันตำรวจเอกว่า **“เจ็บกระตองใจ”** การกระทำของคนใส่ลือแดงเป็น **“ความผิดซึ่งหน้า”** ซึ่งต้องจับทันที ปล่อยไว้ ไม่ได้

มีการปราศรัยบนเวทีว่า อาจจะถูกโยกไปป่วนที่บ้านสี่เสา บ้านพักของท่านประธาน

องคมนตรี พลเอกเปรมอีก พร้อมๆ กับที่กรมอัยการได้ออกมาแถลงข่าวเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ซึ่งหนังสือพิมพ์ลงข่าวตรงกันทุกฉบับ

“อธิบดีกรมอัยการฝ่ายคดีอาญากล่าวถึงคดีกลุ่ม นปช. (ชื่อเดิมคือกลุ่ม นปค.) ไปชุมนุมหน้าบ้านพลเอกเปรม เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ว่าคณะทำงานอัยการ ได้พิจารณาสำนวนคดี และสั่งไม่ฟ้องแกนนำ นปช. อาทิ นายวีระ มุสิกพงศ์, นายจักรภพ เพ็ญแข, นายจตุพร พรหมพันธุ์ และนายณัฐวุฒิ ใสกึ่ง ไปแล้วกว่า ๒ เดือน เนื่องจากยังไม่ถึงขั้นก่อความวุ่นวาย ชุมนุมอย่างสงบ ปราศจากอาวุธ เป็นสิทธิเพื่อเรียกร้องตามรัฐธรรมนูญ จึงมีคำสั่งไม่ฟ้อง”

โทรทัศน์ **เอเอสทีวี** ได้เอาวิดีโอซึ่งบันทึกภาพในวันเกิดเหตุมาฉายให้ดูซ้ำ ตำรวจรวมทั้งผู้สื่อข่าวบาดเจ็บประมาณ ๓๐๐ คน, สโมสรกองทัพบกซึ่งอยู่ติดบ้านท่านพลเอกเปรม ห้องกระจกถูก นปช.ทุบทำลาย

ที่สำคัญคือ ใช้เครื่องขยายเสียง เปิดเสียงดังลั่น หั่นทุกลำโพงเข้าบ้านสี่เสา ตะโกนด่าสาตเสียดเสียด นานติดต่อกันถึง ๖ ชั่วโมง

อัยการบอกว่าไม่ถือเป็นความผิด จึงสั่งไม่ฟ้องบุคคลสำคัญขนาดท่านประธานองคมนตรี ถูกละเมิดสิทธิอย่างแรง ตำรวจถูกทุบตี ข้าวของถูกทำลาย สรุปว่าไม่ผิด แล้วใคร สถานที่ใดจะมีความปลอดภัยได้อย่างไรในบ้านเมืองนี้

คนลือแดงจะก่อความรุนแรงเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน เพราะเตรียมออกกฎหมาย ชื่อเพราะฝรั่งว่า **“พระราชบัญญัติการปรองดองแห่งชาติ”** นิรโทษกรรมย้อนหลังไปถึง ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ และล้าหน้าไปถึงวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒

หมายความว่าเมื่อออกกฎหมายนี้ได้สำเร็จ ใครทำผิด (หรือต้องติดคุก) ในห้วงเวลานั้นถือว่าไม่ผิด กฎหมายนี้ร่างเสร็จเตรียมเสนอเข้าสภาในนามพรรคเพื่อไทย ซึ่งอาจจะผ่านสภาออกมาเป็นกฎหมายก็ได้ เพราะมีแนวร่วมมากที่จะได้รับผลประโยชน์

หากกฎหมายนี้มีผลบังคับใช้ คุณทักษิณที่ถูกศาลตัดสินจำคุก ๒ ปีก็ไม่ผิด คดีอื่นๆ ที่จะมีผลติดคุกหรือยึดทรัพย์ ถือว่าไม่ผิด ได้รับการนิรโทษทั้งนั้น แนวร่วมก็เฮกันหมด เช่น กรรมการบริหารพรรคไทยรักไทย พรรคชาติไทย และกรรมการบริหารพรรคอื่นๆ ที่ถูกตัดสิทธิ์การเมือง ๕ ปีเนื่องจากพรรคถูกยุบก็รอดหมด

อีกหน่อยใครจะทำผิดร้ายแรงก็ไม่ถูกติดคุก ไม่ถูกริบทรัพย์ เพราะมีอำนาจในสภาออกกฎหมายนิรโทษกรรมย้อนหลังได้หมด ชื่อแบ่บ้านเมืองจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง

หลังจากที่ถกเถียงกันมานานว่าจะย้ายสายการบินในประเทศของการบินไทย ออกจากสนามบินดอนเมืองไปสนามบินสุวรรณภูมิ หรือไม่นั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมประกาศว่าต้องย้ายในวันที่ ๒๙ มีนาคม เพื่อลดต้นทุนการการบินไทยและทำให้สุวรรณภูมิเป็นสนามบินแห่งเดียวซึ่งรวมทั้งสายในประเทศและต่างประเทศ

นายกรัฐมนตรีออกมาพูดเสียงอ่อยๆ ทำนองว่า ต้องคิดให้รอบคอบ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ก่อนวันขีดเส้นตาย ๒ วัน ประธานสหภาพรัฐวิสาหกิจการบินไทยนำสมาชิกสหภาพกว่า ๑๐๐ คนไปเรียกร้องนายกรัฐมนตรีให้ยับยั้งการย้าย เพราะฝ่ายที่ต้องการให้ย้ายมีผลประโยชน์แอบแฝงและที่อ้างว่าถ้าย้ายจะทำให้ประหยัดต้นทุนของการบินไทยได้มากเท่านี้มันไม่เป็นความจริง

หากย้ายไปรวมอยู่ที่สุวรรณภูมิจะต้องเสียเงินอีกไม่ต่ำกว่า ๘ หมื่นล้านบาทในการปรับปรุงสนามบิน รวมทั้งต้องเสียค่าใช้จ่ายอื่นๆ เพิ่มเติมอีก ไม่คุ้ม ผู้โดยสารจำนวนมากที่เดินทางในประเทศต้องการใช้สนามบินดอนเมืองกว่าสุวรรณภูมิ หากการบินไทยถูกย้ายไปสุวรรณภูมิรายได้จะลดลงอย่างมาก และมีคำถามว่าทำไมไม่ย้ายสายการบินต้นทุนต่ำบริษัทอื่นไปด้วย ทำไมมาเล่นงานแต่การบินไทย เป็นการช่วยเหลือกลุ่มทุนซึ่งถือหุ้นบริษัทนั้นๆ ใช่หรือไม่

ที่ว่าเอาไปรวมอยู่สนามบินสุวรรณภูมิที่เดียวกว่าใช้ ๒ สนามบินนั้น ตัวอย่างเรื่องจริงได้ปรากฏให้เห็นแล้ว เมื่อเครื่องบินตกที่สนามบินนาริตะของญี่ปุ่นจำเป็นต้องปิดสนามบินชั่วคราวก็หันไปใช้สนามบินฮาเนดะได้ทันที เพราะปรกติเขาใช้ ๒ สนามบินพร้อมๆ กันอยู่แล้ว

การที่รัฐบาลอ่อนปวกเปียกปล่อยให้คุณทักษิณโทรศัพท์เข้ามาในการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดงที่ไหนเมื่อใดก็ได้มัน ทำให้ผู้ใหญ่หลายท่านที่ถูกคุณทักษิณกล่าวหา ต้องออกไปชี้แจงอยู่บ่อยๆ วุ่นวายไปหมด

คุณทักษิณจึงกลายเป็นคนไทยที่มีสิทธิมากกว่าคนไทยอื่นๆ สามารถจะกล่าวหาใคร เรื่องใดก็ได้ ไม่มีความผิด ไม่ต้องถูกดำเนินคดี เพราะแม้ถูกศาลตัดสินจำคุกแล้วยังไม่ต้องรับโทษเลย

ในขณะที่เดียวกันก็สามารถให้ตัวแทนยื่นฟ้องคนนั้นคนนี้ได้ตลอดเวลาทำให้คุณทักษิณเสียหายฟ้องได้ทั้งคดีอาญา (ทำให้ผู้ถูกฟ้องติดคุก) และคดีแพ่ง (ปรับเงินผู้ถูกฟ้อง)

เรื่องสำคัญยิ่งอีกเรื่องหนึ่งก็คือ หากรัฐบาลทหาร ตำรวจ ไม่จัดการให้เด็ดขาด สถาบันเบื้องสูงจะถูกทำลายไปเรื่อยๆ แล้วถึงวันนั้นจะสายเกินแก้ ผู้ที่มีหน้าที่โดยตรงในการปกป้อง

สถาบันไปไหนกัน หรือจะรอให้ชาวบ้านตาต้อๆ ต้องออกมาเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตกันอีก ไม่อายฟ้าอายดินบ้างเลยหรือ

ตอนนี้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งรักเทอดทูนสถาบัน รักชาติรักแผ่นดิน ต้องกลุ่มใจหลายเรื่อง ก็ต้องรวมตัวกันไว้ให้มากกว่าเดิม เหนียวแน่นยิ่งกว่าเดิม เผื่อสถานการณ์ยังไม่ต้องออกมาเรียกร้องใดๆ ปล่อยให้เป็นที่หน้าทีของรัฐบาล ทหาร ตำรวจ เพราะมีหน้าที่

แก้ปัญหาโดยตรง มีพร้อมทุกสิ่งทุกอย่างที่จะใช้แก้ปัญหา

เราติดตามสถานการณ์ไปด้วยใจหนึ่งๆ อย่าไปเครียดกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น นึกภูมิใจตัวเองว่าเราได้ **ทำหน้าที่ ใช้หนี้แผ่นดิน** และ **ได้ทำบุญ** อย่างมากมายบ้างแล้ว มิฉะนั้นบ้านเมืองก็ย่ำแย่ไปแล้ว คราวนี้เป็นคราวที่รัฐบาล, ทหาร ตำรวจ ต้องแก้ปัญหาเอง

๒

อาลัย “ชบาบาน” ผู้เขียน “แว้งที่รัก”

“ชบาบาน” หรือ ผศ.ดร.ขวัญดี อัครวฤฒิชัย (อดีตอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อดีตอุปนายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย และอดีตกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมซีไรต์ ๙ สมัย กรรมการสถาบันสุนทรภู่ ฯลฯ) ฉายภาพวันวานอันอบอุ่นในช่วงกว่า ๖๐ ปีมาแล้วของเด็กไทยพุทธท่ามกลางเพื่อนมุสลิม ในอำเภอแว้ง จังหวัดนราธิวาส ผ่าน “แว้งที่รัก” ให้แก่ “เราคิดอะไร” มายาวนานถึง ๘ ปี โดยตีพิมพ์ตอนแรก “สอบอนุ” ฉบับที่ ๑๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ ต่อเนื่องมาตลอดจนถึงตอน “เหยียมนาย” ในฉบับที่ ๒๑๐ มกราคม ๒๕๕๑ “ชบาบาน” เริ่มป่วยไม่สามารถลงต้นฉบับได้ดั้งเดิม และเล่าอาการให้ฟังว่า **“ปวดศีรษะที่สุด ไม่เคยปวดอย่างนี้เลย”**

ต่อมาอาการหนักขึ้นจนกระทั่งต้องผ่าตัดบำบัดรักษาอาการน้ำในโพรงสมองที่โรงพยาบาลตำรวจ หลังจากนั้นก็รักษามาเรื่อยๆ จวบจนถึงวาระสุดท้ายวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒

มีพิธีรดน้ำศพวันที่ ๒๖ มีนาคม และตั้งศพบำเพ็ญกุศลถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ที่วัดหัวลำโพง และฌาปนกิจวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๒ เวลา ๑๗.๐๐ น.

ด้วยรำลึกในคุณความดีของ “ชบาบาน” อาจารย์ขวัญดี อัครวฤฒิชัย
จาก สำนักพิมพ์ก้านแก่น

ข้อคิดชาวก.....หมา

๑. หมาเื่อง

๒. การเมืองแบบหมาๆ

๓. หมาขี้เรื้อน

๔. หมาขี้แก๊สขันท่า

๕. ตทมาททามแก๊สขันท่า

เรียนรู้มาหลอกหลวง
 หอบทองลากยกหนอ
 มักมากไม่มีพอ
 เรียนล่อสิ้นศีลธรรม

เรียนรู้มาหลอกหลวง

(อุททาลกชาดก)

มีภิกษุรูปหนึ่ง แม้บวชอยู่ในพระพุทธศาสนาแล้ว แทนที่จะฝึกฝนความมักน้อยสันโดษ แต่กลับประพฤติหลอกหลวง เพื่อต้องการปัจจัย ๔ (ผ้าจีวร, อาหารบิณฑบาต, ที่อาศัย, ยารักษาโรค)

เหล่าภิกษุจึงสนทนากันในธรรมสภาว่า

“ภิกษุนี้ยังอาศัยการหลอกหลวงเลี้ยงชีวิต”

พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมา ทรงได้รู้เรื่องที่เหล่าภิกษุสนทนากันแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน ภิกษุรูปนี้ก็เคย ประพฤติหลอกหลวงมาแล้วเหมือนกัน”

ทรงเล่าเรื่องราวนั้น

.....

ในอดีตกาล เมื่อ**พระเจ้าพรหมทัต**เสวยราช-
สมบัติ ณ นครพาราณสี มี**บัณฑิตผู้เฉลียวฉลาด**
คนหนึ่งเป็นปุโรหิต (พรหมณ์ที่เป็นอาจารย์
หรือที่ปรึกษาของพระราช)

มีอยู่วันหนึ่ง ปุโรหิตได้ไปเที่ยวเล่นในอุทยาน
พบเห็น**หญิงแพศยา (สาวสอน) รูปงามนางหนึ่ง**
บังเกิดความพึงพอใจแก่กัน ได้ร่วมประเวณีกัน
ต่อมา...ครั้งหญิงแพศยานั้นรู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์
นางได้บอกกับปุโรหิตว่า

“เจ้านาย ดิฉันตั้งครรภ์แล้ว ถึงเวลาเด็กเกิด
มา จะตั้งชื่ออย่างไรดี”

ปุโรหิตคิดว่า

“เด็กเกิดกับหญิงชั้นต่ำพวกนางทาส เราไม่
อาจให้ชื่อตามสกุลได้”

จึงเอ่ยกับนางอย่างหลบเลี่ยง

“แม่นางเอ๋ย เราพบกันที่ใต้**ต้นคุณ (อุททาล**
กะ) ฉะนั้นเด็กควรมีนามว่า **อุททาลกะ**”

แล้วมอบ**แหวนมีค่าวงหนึ่ง**แก่นาง สั่งไว้ว่า

“หากเกิดเป็นหญิง เธอจงเลี้ยงดูเด็กโดย
อาศัยแหวนวงนี้ แต่ถ้าเป็นเด็กชายพอรู้เพียงสา
งส่งตัวไปหาฉัน”

ครั้งถึงกำหนด นางก็คลอดเป็นลูกชาย ตั้ง
ชื่อว่า **อุททาลกะ** นางเลี้ยงดูลูกชายจนกระทั่ง
เติบโตใหญ่ ลูกได้ถามนางว่า

“แม่จ๋า ใครเป็นพ่อของฉัน”

“ปุโรหิตแห่งพาราณสีนี้แหละเป็นพ่อของเจ้า”

“ถ้าอย่างนั้น ฉันต้องมีความรู้ ต้องไปเล่า
เรียนพระเวท (คัมภีร์ของพรหมณ์) เอาไว้”

เขารับแหวนจากมารดา เดินทางไปยังเมือง
ตักสิลา เพื่อหวังร่ำเรียนวิชาต่างๆ ในสำนักของ
อาจารย์ทศปาโมกข์ (อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง)
เขาได้บวชเป็น**ชฎิล (นักบวชที่เกล้าผมมุ่นเป็น**
มวยสูง ถือลัทธิบูชาไฟ) อยู่ในสำนักของ**ชฎิล**
คนหนึ่ง ตั้งใจศึกษาหาความรู้เป็นอย่งยิ่ง ใน
บรรดาชฎิลทั้ง ๕๐๐ นั้น ไม่มีใครเลยที่จะเรียนรู้
ฉลาดได้ยิ่งกว่าอุททาลกะ ในที่สุดเหล่าชฎิลพากัน
ประชุมแล้ว **ยกตำแหน่งอาจารย์ให้แก่อุททาลกะ**

เมื่อได้เป็นใหญ่แล้ว อุททาลกชฎิลได้กล่าวกับ
บริวารของตนว่า

“ท่านทั้งหลาย อย่ามัวบริโภคเผือกมัน อยู่
กันแต่ในบริเวณป่าเลย พวกเราพากันไปสู่เขต
นครเถิด”

แต่บรรดาชฎิลทั้งหลายได้บอกกับอาจารย์

“ท่านอาจารย์ ที่พวกเรายู่ป่า เพราะเกรง
ต่อ**ชาวเมือง** ที่มักจะให้ทาน แล้วขอให้พวก
เรากล่าวอธิบายธรรม พากันถามปัญหาต่างๆ
มากมาย”

“ไม่ต้องกลัวอันใดเลย อย่าว่าแต่ชาวเมือง
แม้เป็นพระราชารเอง เราก็จะพูดได้ตอบให้จับใจ
ได้ เรื่องนี้ให้เป็นภาระของเราเอง”

ชฎิลทั้งหมดจึงยอมออกจากป่า พากัน
ท่องเที่ยวไปจนบรรลุถึงนครพาราณสี แวะพักอยู่
ที่พระราชอุทยาน

ตอนเช้า อุททาลกชฎิลก็พาบิรवारเที่ยว
ภิกขาจารในพระนคร ชาวบ้านชาวเมืองทำบุญให้
ทานกันมากมาย อุททาลกชฎิลก็กระทำอนุโมทนา
กล่าวแสดงธรรม ตอบปัญหาอย่างฉะฉาน เป็นที่
เลื่อมใสแก่ผู้คนทั้งหลาย กระทั่งชื่อเสียงล่ำลือไป
ถึงพระราชาร

“มีชฎิลผู้ทรงธรรมเป็นบัณฑิต ได้มาถึงยังที่นี่
แล้ว พร้อมด้วยคณะหมู่ใหญ่

พระราชารจึงตรัสถามว่า

“ชฎิลพ่านักกันที่ไหนเล่า”

“ในพระราชอุทยาน พระเจ้าข้า”

“ดีละ วันนี้เราจะไปพบชฎิลเหล่านั้น”

พออุททาลกชฎิลรู้ข่าวนี้แล้ว ได้บอกกับพวก
ชฎิลทั้งหมด ถึงประโยชน์ที่จะบังเกิดขึ้น

“**ข่าวว่าพระราชารจะเสด็จมาหากทำให้พระ**
ราชารพอพระทัยได้เพียงวันเดียว ก็จงทรงพอ
พระทัยไปตลอดพระชนมายุเลยทีเดียวนั้น พวก
เราจะสุขสบายด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ”

“ท่านอาจารย์พวกผมจะต้องทำอย่างไรกัน”

“พวกท่านบางพวกจงประพฤติวัคคูลีวัตร
(ห้อยหัวลงอย่างค้ำคาว) บางพวกนั่งกระโหยง

บางพวกนอนบนหนาม บางพวกฝังไฟ ๕ กอง บางพวกแช่อยู่ในน้ำ บางพวกล้างวัชระยามนตร์ (สวดท่องมนต์เสียงดังให้จำได้)”

เหล่าชฎิลพากันไปกระทำบะปิตๆ ตามนั้น ส่วนอุททาลกชฎิลก็ชวนผู้ที่มีไหวพริบเฉลียวฉลาด มีวาตะคมคาย ประมาณ ๑๐ รูป จัดฉากวาง คัมภีร์ไว้ให้สวयงาม รอคอยอยู่

ขณะนั้น พระราชากับปุโรหิต พร้อมด้วย บริวารขบวนใหญ่ก็มาถึง พระราชาทอดพระเนตร เห็นชฎิลเหล่านั้นแล้ว ก็บังเกิดความเลื่อมใส ด้วยความเห็นผิด ได้ตรัสกับปุโรหิตว่า

“ชฎิลเหล่าใดครองหนิงเสื่อพร้อมเล็บฟันเขลอะ เพราะไม่เคี้ยวไม้สีฟัน ร่างกายเลอะเทอะเพราะ ไม่อาบน้ำ พวกนี้ร้ายมนต์อยู่ ชฎิลเหล่านั้นย่อม เป็นผู้รู้การประพฤติตบะ (ความเพียรเผาผลาญกิเลส) รู้การสาธยายมนตร์ รู้ในความเพียรที่ มนุษย์พึงกระทำ อันจะพ้นจากอบายได้”

ปุโรหิตได้ยินพระราชารัสเช่นนั้น คิดว่า

“พระราชาทรงเลื่อมใสผิดเสียแล้ว เราจะ หนีงเสียไม่ได้”

จึงทูลลัจจะให้ทรงทราบ

“ข้าแต่พระราชา ถ้าบุคคลเป็นพหุสูต (รู้มาก ศึกษามาก) แต่ไม่ประพฤติถูกธรรม ก็จะทำ กรรมอันลามกทั้งหลายได้ แม้จะเรียนรู้พระเวท ตั้งพัน ก็อาศัยแต่ความเป็นพหุสูตเท่านั้น ยัง ไม่บรรลุลจรณธรรม (การปฏิบัติ) จะพ้นจาก ทุกข์ไปไม่ได้เลย”

อุททาลกชฎิลได้ยินคำของปุโรหิตแล้ว ให้คิด ไม่ชอบใจขึ้นมาทันที

“พระราชาทรงเลื่อมใสคณะของเรา แต่ พราหมณ์ผู้เป็นบิดาเรากลับมาขัดลาภของพวก เราเสียได้ เห็นทีเราจะต้องกล่าวแก่”

จึงกล่าวกับปุโรหิตอย่างแสดงภูมิของตน

“หากบุคคลเรียนรู้พระเวทตั้งพัน อาศัยแต่ ความเป็นพหุสูตเท่านั้น ยังไม่บรรลุลจรณธรรมแล้ว จะพ้นจากทุกข์ไปไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นอาตมภาพ ย่อมสำคัญว่า พระเวททั้งหลายย่อมไม่มีผล

จรณธรรมอันมีความล้ำมเท่า่นั้น ที่เป็นความจริง”

ปุโรหิตได้ยินแล้วก็รีบตอบทันทีทันใด

“ไม่ใช่พระเวททั้งหลายจะไม่มีผล ผู้เรียนรู้ พระเวทย่อมได้รับเกียรติคุณ แต่ผู้ฝึกฝนตน ด้วยจรณธรรมแล้ว ย่อมบรรลุลถึงสันติ (นิพพาน)”

อุททาลกชฎิลได้ฟังคำโต้ตอบแล้ว คิดในใจ

“เราไม่อาจโต้กับปุโรหิตได้ เห็นทีจะต้องบอก ฐานะให้รู้กันเสียแล้ว”

จึงได้เปิดเผยออกไปว่า

“บุตรที่เกิดจากบิดามารดาใด เผ่าพันธุ์ใด ก็ตาม บุตรนั้นสมควรได้รับการเลี้ยงดู อาตมภาพ ก็เป็นเช่นบุตรนั้น มีชื่อว่า อุททาลกะ เป็น เชื้อสายของวงศ์สกุลโสติถิยะแห่งท่านพราหมณ์ ปุโรหิตนั่นแหละ”

“จริงหรือนี้ ท่านมีหลักฐานใดหรือไม่”

อุททาลกชฎิลจึงเอาแหวนนั้นให้ดู ปุโรหิตก็ จำแหวนของตนได้ จึงยอมรับด้วยดี แล้วไถ่ถาม อุททาลกชฎิลทดสอบภูมิธรรมความรู้

“ดูก่อนท่านผู้เจริญ บุคคลเป็นพราหมณ์ได้ อย่างไร เป็นพราหมณ์บริบูรณ์ได้อย่างไร ความ ดัรบอบจะมีได้อย่างไร ผู้ที่ตั้งอยู่ในธรรม บัณฑิต เรียกว่าอะไร”

“บุคคลเป็นพราหมณ์ต้องบูชาไฟเป็นนิตย์ ต้องรดน้ำเมื่อจะบูชาพิธีกรรมต้องยกเสลาเจวิด (รูปเทพารักษ์) ผู้กระทำอย่างนี้จึงจะเป็น พราหมณ์ผู้เกษมชนทั้งหลายจึงพากันสรรเสริญว่า เป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรม”

ปุโรหิตฟังแล้ว เห็นว่าไม่ถูกต้อง จึงได้ ติเตียนสั่งสอนว่า

“ความหมจด ย่อมไม่มีด้วยการรดน้ำ จะ เป็นพราหมณ์บริบูรณ์ก็ไม่ใช้ด้วยการรดน้ำ ถ้า ไม่มีขันติ (ความอดทนอดกลั้น) และโสรัจจะ (ความสำรวมกิริยาวาจาด้วยเจียมตัว) แล้ว ผู้นั้นจะเป็นผู้ดัรบอบ (นิพพาน) ไม่ได้เลย”

ได้ฟังแล้วอุททาลกชฎิลจึงย่อนถามกลับไปบ้าง

“ถ้าอย่างนั้น บุคคลเป็นพราหมณ์ได้อย่างไร เป็นพราหมณ์บริบูรณ์ได้อย่างไร ความดัรบอบจะ

มีได้อย่างไร ผู้ที่ตั้งอยู่ในธรรม บัณฑิตเรียกว่า
กระไรกันเล่า”

“บุคคลผู้ไม่มีไรนา ไม่มีพวกพ้อง ไม่ถือวาลิ่ง
ต่างๆ เป็นของเรา ไม่มีความหวัง ไม่มีบาปคือ
ความโลภ ล้นความละโมภในภพ (ที่อาศัย) แล้ว
ผู้กระทำอย่างนี้ชื่อว่า เป็นพราหมณ์ผู้เกษม
เพราะเหตุนั้นชนทั้งหลายจึงได้พากันสรรเสริญว่า
เป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรม”

อุททาลกชฎิลยังคงไม่ลดละที่จะเอาชนะ ได้
ถามต่อไปอีก

“กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ (พ่อค้า) ศูทร
(กรรมกร) คนจัณฑาล (ชนชั้นที่ถูกเหยียดหยาม
ว่าต่ำทรามที่สุดในอินเดีย) ทั้งปวงนี้หากสงบเสงี่ยม
ฝึกฝนตนแล้ว ย่อมดื่บรอบได้ทั้งหมด เมื่อทุกคน
เป็นผู้สงบเย็น (นิพพาน) แล้ว ยังมีคนตีคนเลว
อีกหรือ”

“เมื่อทุกคนเป็นผู้สงบเย็นได้แล้ว ย่อมไม่มี
คนตีคนเลวเลย”

“ก็ถ้าไม่มีคนตีคนเลวเลย ท่านย่อมได้ชื่อว่า
เป็นผู้ทำลายเชื้อสายพราหมณ์แห่งสกุลโสถติยะ
ให้เสื่อมกับพวกจัณฑาล แล้วท่านจะประพาศพิศ
พราหมณ์ที่เขาสรรเสริญกันทำไม”

“วิมานนั้น แม้เขาคลุมด้วยผ้ามีสีต่างๆ กัน
แต่เงาของผ้าเหล่านั้น ย่อมเป็นสีเดียวกันหมด

เป็นความไร้สิบริสุทธิ เหมือนมณฑป (ชายหนุ่ม
ในวรรณะพราหมณ์) ทั้งหลาย เป็นผู้มีความ
ประพาศพิศเพราะรู้ทั่วถึงธรรม ย่อมเป็นมณฑป
ที่บริสุทธิ ย่อมละชาติ (สกุล) ของตนได้”

อุททาลกชฎิลฟังแล้ว ไม่สามารถจะถามอะไร
อีก นั่งนิ่งจ้านนอยู่ พราหมณ์บุโรหิตจึงถือโอกาส
กราบทูลพระราชชา

“ข้าแต่มหाराชเจ้า ชฎิลพวกนี้ทั้งหมดเป็น
ผู้หลงผิดหลงงมงาย ไม่สมควรเป็นนักรบ เพราะ
จะพากันทำลายชมพูทวีปนี้ไปเสีย ขอให้พระองค์
โปรดเลิกเสียทั้งหมด แล้วข้าพระองค์จะช่วย
สั่งสอนให้อุททาลกะมาเป็นบุโรหิตของพระองค์
ส่วนพวกที่เหลือก็ให้เป็นข้าราชการในราชสำนักเถิด
พระเจ้าข้า”

พระราชาก็ทรงเชื่อถือในบุโรหิต จึงทรง
กระทำตามนั้น ซึ่งอุททาลกะก็ได้เป็นเข้ารับใช้พระ
ราชาตามยถากรรม

.....

พระศาสดาตรัสจบแล้ว ทรงเปิดเผยว่า

**“อุททาลกะในครั้งนั้นได้มาเป็นภิกษุผู้หลอ
งมงายในบัดนี้ พระราชาได้มาเป็นพระอานนท์
ในบัดนี้ ส่วนพราหมณ์บุโรหิตได้มาเป็นเร
ตภาค”** ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๙๐๗ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๓๘๙)

ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All)

ขอเชิญผู้สูงวัย (อายุตั้งแต่ ๕๐ ปีขึ้นไป) เข้าร่วมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่อง **“การพัฒนา
คุณภาพชีวิตผู้สูงวัยด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต”** พบกับวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิและวิทยุวุฒิพร้อม
แลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต การใช้คอมพิวเตอร์อย่างชาญ
ฉลาดเพื่อลดปัญหาโลกร้อน ทุกท่านที่เข้าร่วมการสัมมนาจะได้รับเกียรติบัตรที่ระลึกจากชมรมพร้อม
ลายเซ็นวิทยากร (วันเวลา และสถานที่จัดงานที่ชัดเจนจะแจ้งให้ทราบภายหลังทางโทรศัพท์,
e-Mail และเว็บไซต์ www.ictforall.org เบื้องต้นกำหนดจัดในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๒, กรุงเทพฯ)
ผู้สูงวัยทุกท่านที่สนใจสามารถแจ้งความประสงค์เข้าร่วมสัมมนา (โดยแจ้งชื่อ, ที่อยู่, หมายเลขโทรศัพท์,
e-Mail) ได้ที่ นาย ทศพนธ์ นรทัศน์ e-Mail: hs4hnl@msn.com หรือโทร. ๐๘-๑๒๖๑-๐๗๒๖

นับเวลากว่าศตวรรษ
แห่งการเกิดขึ้นของนักเขียนนามอุโฆษ
“มาลัย ชูพินิจ” สร้างผลงานไว้มากมาย
ในโลกวรรณกรรม ซึ่งล้วนทรงคุณค่า
ต่อการนำมากล่าวขวัญถึง

มาลัย ชูพินิจ

นักเขียน นักหนังสือพิมพ์

ประวัติ

มาลัย ชูพินิจ เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๔๔๙ ที่บ้านริมแม่น้ำปิง จังหวัดกำแพงเพชร เป็นบุตรของนายสอนและนางระเบียบ ชูพินิจ ภรรยาชื่อสงวน ชูพินิจ มีบุตรชายหญิงรวม ๕ คน

วัยเด็ก เข้ารับการศึกษาชั้นต้นที่จังหวัดกำแพงเพชร ศึกษาต่อในก.ท. ที่โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ โรงเรียนบพิตรพิมุข โรงเรียนสวนกุหลาบ

วิทยาลัย จนจบประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.๘) เมื่อปี ๒๔๖๗

เริ่มประกอบอาชีพครั้งแรกโดยรับราชการครู ที่โรงเรียนวัดสระเกศ พ.ศ.๒๔๖๗ ๒ ปีต่อมาลาออกจากอาชีพครู เนื่องจากพอใจงานหนังสือพิมพ์มากกว่า ทำงานหนังสือฉบับแรกที่ได้ไทยใต้, บางกอกการเมือง, สุภาพบุรุษ, ไทยใหม่, ผู้นำ, ประชาชาติ, ประชาชาติ-สุภาพบุรุษ, พิมพ์ไทย, สยามนิกร, สยามสมัย, กระจดทอง มีคอลัมน์ที่คนติดและต้องอ่านกันทุกเช้าคือ “ระหว่างบรรทัด” โดยใช้นามปากกาว่า **น้อย อินทนนท์**

ช่วงปี พ.ศ.๒๔๗๙ มาลัย ชูพินิจ หยุดงานหนังสือพิมพ์ระยะหนึ่ง แล้วหันไปทำสวนมะพร้าวและไร่ถั่วเหลืองที่อำเภอวังด้ง จังหวัดชุมพร เป็นเวลา ๑ ปีก็เลิก เดินทางกลับกรุงเทพฯ รวบรวมเพื่อนฝูงอีกครั้งเพื่อออกประชามิตรรายวัน จน พ.ศ. ๒๔๙๐ ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทย และเขียนหนังสือให้แก่สำนักพิมพ์ด้วย

มาลัย ชูพินิจ มีผลงานเขียนหลายประเภท เช่น **เรื่องสั้น เรื่องยาว บทนำ บทความ สารคดี วิจารณ์ และกีฬา** ผลงานทุกประเภทของมาลัย

ชูพินิจ ได้รับการยอมรับนับถือทุกวงการ เกียรติยศก่อนเสียชีวิต คือ การได้รับพระราชทานปริญญา ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕

มาลัย ชูพินิจ ถึงแก่กรรมด้วยโรคมะเร็งที่ปอด เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๐๖

มาลัย ชูพินิจ นามปากกา **เรียมเอง, แม่อนงค์, น้อย อินทนนท์ ฯลฯ** เริ่มชีวิตนักเขียนตั้งแต่ยังเรียนหนังสือ นอกจากเป็นการเผยแพร่ความคิดของตนให้คนอื่นรับรู้ เขายังเป็นนักตีแผ่สังคม และนักวิเคราะห์ความเป็นไปของสังคมพร้อมแนะนำและสั่งสอนให้คนดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขในโลกแห่งความเป็นจริง ที่คนสวมหน้ากากเข้าไใส่กัน

บางแง่มุมของชีวิต มาลัย ชูพินิจ เล่าโดยลูกสาวคนสนิทที่ได้รับใช้ใกล้ชิดคือ ชนิษฐา ชูพินิจ “...พ่อเป็นคนค่อนข้างเงียบเฉย จะฟังมากกว่าพูด พ่อมีลักษณะอ่อนโยน มีเมตตา พูดช้าๆ ชัดถ้อยชัดคำ เด็ดขาด รักษาคำพูด คำไหนคำนั้น...มีบุคลิกที่น่าเกรงขาม พ่อใจดี คุยสนุก และมีอารมณ์ขัน ลุ่มลึก...พ่อเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตัว ไม่เคยเห็นพ่อ

โอ้อวดว่าเป็นนักเขียนใหญ่หรือนักหนังสือพิมพ์
ชั้นครูสักครั้งเดียว มีแต่คนยกย่องตัวเอง...ความ
ซื่อสัตย์สุจริตและความมีเมตตาสองข้อนี้เราจะเห็น
แจ่มชัดตลอดชีวิตพ่อ”

หนังสือ “ข้อคิด” ของ มาลัย ชูพินิจ พิมพ์
ครั้งแรก ม.ค. ๒๕๐๗ ในบทคำนำซึ่งเขียนโดย
สงวน ชูพินิจ ๒๕ พ.ย.๒๕๐๖ “...ข้อคิดที่รวมพิมพ์
ในเล่มนี้เป็นการสะท้อนออกทางความคิดของ
ผู้เขียน ในแง่คิดที่เป็นทั้งประโยชน์และสาระแก่
ผู้อ่านในการครองชีวิตประจำวันก็ดี ในการชี้แนะ
ให้คนเราทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นก็ดี หรือ
ในการให้กำลังใจในเมื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเกิด
ความท้อแท้ก็ดี เหล่านี้เป็นการแสดงออกของ
ความคิดเห็นของผู้ที่ผ่านความจืดจางมาด้วยเวลา
ที่นานพอสมควร...”

คนที่ปราศจากคุณค่า

ชายชราผู้นั้นถึงแก่กรรมและเผาศรีไปแล้ว
ณ วัดหนึ่งในฐานะศพไม่มีญาติ นอกจากพระผู้จัด
และสัปเหร่อผู้ทำหน้าที่ของเขา ก็มีแต่เพียงคน
เฒ่าคนแก่ที่เคยรู้จักแกเพียงไม่กี่คน และข้าพเจ้า
ที่ไปร่วมในงานนั้น

จริง ชายชราผู้นั้นไม่มีญาติ ไม่มีบ้าน ไม่มี
ทรัพย์สินสมบัติอะไรติดกาย แต่ชั่วชีวิตหลายสิบปี
ของแก ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นใครจะมีความสุข
อย่างนั้น แกเที่ยวไปช่วยงานบ้านโน้นซุดดิน
ปลูกต้นไม้หรือลอกคลองบ้านนี้ บางทีก็หามน้ำ
หุงข้าว เลี้ยงเด็ก หรือนำสุนัขที่ป่วยเจ็บไปรักษา
ที่โรงพยาบาลสัตว์ การตอบแทนที่ได้รับก็ไม่มีอะไร
นอกจากอาหารที่บริโภคนำเข้าไปมือนึงๆ เสื้อผ้าที่
สวมใส่ และทุกเย็นกึ่งสองกึ่งเพื่อเจริญอาหาร

ในละแวกบ้านของเรา ข้าพเจ้ามีโอกาส
คุ้นเคยกับแกแต่เพียงเล็กน้อย เพราะไม่มีใครมีเวลา
อยู่บ้าน นอกจากบางวันที่แกแวะเข้าไป เพราะ
แน่ใจ เสียว่า อย่างไรเสียเย็นวันนั้น ก็ต้องได้
เจริญอาหาร ตามสมควร

แต่เพียงเมื่อไม่มีกีวันมานี้เอง ขณะที่มีคน

เอยขึ้นถึงชายชราผู้นี้ เจ้าของบ้านหนึ่งซึ่งแก
เข้าออกอยู่เป็นนิจศีล ก็ตอบแก่ผู้ถามว่า ชายชรา
ผู้นั้นตายเสียแล้ว พร้อมด้วยคำปรารภว่า

“นำสงสารคะ แต่ก็นับว่าพันทุกข์ไป ใน
ชีวิตแกไม่มีอะไร ได้อาศัยกินที่นี้บ้าง นอนที่โน่น
บ้างมาตั้งสิบกว่าปีแล้วเห็นจะได้”

ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า สุภาพสตรีสาวเจ้าของ
บ้านนั้นหมายถึงอะไร ในเมื่อพูดถึงการพันทุกข์
และเธอหมายถึงอะไรในความสงสาร ข้อสำคัญ
เหนือสิ่งอื่นใด เธอหมายถึงแต่อาหารที่เธอให้แก่
ชายชราผู้นั้น หรือยังจะมีแก่ใจนึกถึงงานที่แกให้
ด้วยแรงใจ และกำลังกายของแกด้วย

โดยความรู้สึกและสังเกตของข้าพเจ้า ชาย
ชราผู้นั้นดูจะมีความสุขยิ่งกว่าเราๆ ท่านๆ เพราะ
ชั่วชีวิตของแกเหมือนปราศจากสัญชาติญาณใน
การเป็นเจ้าของครอบครองสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นของ
ตนโดยเฉพาะ แกมีความสันโดษในชีวิต อาจจะไม่
คิดสะสม มีเหย้ามีเรือน แต่แกก็มีแรงและน้ำใจ
มุ่งอยู่แต่ในการให้มากกว่าการรับ

ในทรรศนะของสังคมสมัยใหม่ แกอาจ
ปราศจากทรัพย์สินสมบัติอันถือเป็นมูลค่า แต่ใน
ทรรศนะของมนุษยธรรม ชายชราผู้นั้นใช้ชีวิต
ของแกสมบูรณ์ทีเดียวในฐานะบำเพ็ญกรณียแก่
เพื่อนมนุษย์

อย่าฟัง-ยั้งตรง

เมื่อได้ยินเสียงขานชื่อถึงรอบของเขา เด็ก
หนุ่มก้าวเข้าประตูไป เปล่าการสอบเขาวนนักเรียน
คนแรกยังไม่เสร็จ มีคำถามอีก ๒-๓ ข้อ ที่
อาจารย์ผู้สอนต้องการคำตอบ เขายืนกระอัก
กระอักอยู่ครู่หนึ่ง จะกลับบอกมากี่ข้อที่ จะยืนอยู่
ก็อึดอัดใจ อาการพยักหน้าจากอาจารย์ผู้นั้นแสดง
ให้เห็นว่า อนุญาตให้เขาอยู่ในนั้นได้ เด็กหนุ่มเผลอ
เข้าไปที่ตู้กระจกข้างฝา แล้วโดยไม่ทันคิด เขา
ยกคอกขึ้นเท้าพิงกายอยู่

ประโยคแรกที่ครูผู้สอบเขาวนเอยขึ้นกับเขา
เมื่อนักเรียนคนแรกออกไปแล้ว ก็คือ “อย่าฟัง...

ยื่นตรงๆ”

เด็กหนุ่มยื่นตัวตรงทันที แต่เพราะเข้าใจว่า อาจจะมีใจผิดเกิดขึ้น เขาก็อธิบาย ออกไปว่า “ผมคิดว่ามันจะไม่แตก กระจกหน้า ออกอย่างนั้น”

อาจารย์สายศีรษะ “ฉันหมายถึงเธอ ไม่ได้ หมายถึงกระจก” ท่านว่า “พยายามฝึกตนเสีย แต่หนุ่มอยู่ จะได้เป็นนิสัย พยายามยืนตัวตรง อยู่บนเท้าทั้งสองข้างของเธออย่าหวังพึ่งพิงใคร หรืออะไรโดยไม่จำเป็น”

เด็กหนุ่มนั้นสอปลได้ ถึงกระนั้นมันก็ไม่ สำคัญเท่ากับวาทะของท่านอาจารย์ประโยคนั้น วาทะที่เขาถือเป็นหลักในการครองชีวิตต่อมาจน เติบใหญ่ ไม่เคยลืมไม่เคยละเว้นที่จะปฏิบัติตาม ข้าพเจ้าคิดว่าความรู้ที่เขารู้ครั้งนั้น มีค่ายิ่งกว่า ชั่วชีวิตที่เขาศึกษาจากมหาวิทยาลัย

ไม่ว่าในยามคับแค้น หรือคับขันประการใด พวกเราส่วนใหญ่มักจะถูกชักจูงใจโดยลัญชาตญาณ ให้หันไปหวังพึ่งใครหรืออะไรสักอย่างหนึ่ง แทนที่จะหวังพึ่งตนของตน เผชิญหน้ากับข้อเท็จจริง และความทุกข์ทรมานใดๆ ไม่ว่าขมขื่นสักเพียงไหน นั้นเป็นความอ่อนแอของผู้ที่มีนิสัยขลาด ท่านจะ ประหลาดใจว่า เราจะภาคภูมิใจและหยิ่งในตนเองได้ เพียงไร ถ้าฝึกฝนจนเป็นผู้ที่ยืนอยู่บนเท้าทั้งสอง ของตนเองได้ แทนที่จะหวังพึ่งพิงผู้อื่น

ความหยิ่งในตัวเอง ต่อหน้าเทพยดาฟ้าดิน และเพื่อนมนุษย์เช่นนั้น จะพาท่านไปสู่ความ แก่ล้าว้ามาณะ และความสำเร็จในวันหนึ่ง

มังกรายานสี่ล้อ

ข่าวข่าวหนึ่งซึ่งท่านมักจะอ่านพบจาก หนังสือพิมพ์รายวันบ่อยๆ ก็คือข่าวตายของเพื่อน มนุษย์ อาจเป็นหญิง อาจเป็นชาย และอาจเป็น เด็ก ในอุบัติเหตุรถคว่ำหรือชนกัน ผู้โดยสารอื่น หรือคนเดินถนนพลอยบาดเจ็บไปด้วยเป็นอันมาก เปอร์เซนต์ที่มากอย่างน่าใจหายของอุบัติเหตุ รถยนต์ชนหรือคว่ำนี้ เกิดจากเหตุคือ ผู้ขับขี่ดื่มสุรา

เมามายเกินไป

คนขับที่เคยระมัดระวังเป็นอันมากกลายเป็น คนโลดโผนและสะเพร่าไปทันที เมื่อตกอยู่ในอำนาจ ของฤทธิ์แอลกอฮอล์ รถที่ขับซึกกลายเป็นภัย คุมคามและความพินาศแก่ผู้อื่นที่อยู่ในถนนหลวง ข้าพเจ้าเองมิใช่มนุษย์ที่ชอบขัดความสำราญของ คนอื่น ข้าพเจ้าไม่ใช่พวกที่นั่งเสี้ยมจิบน้ำหวาน อยู่กับโต๊ะ แล้วก็ประณามคนอื่นที่กินเหล้ากล่าววว่า แอลกอฮอล์เป็นประติษฐกรรมของมารร้ายเช่นนั้น

ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ากินเหล้าเหมือนกันและ กินได้มากเท่าที่จะทรงตัวอยู่ได้ แต่ข้าพเจ้าเกลียด มนุษย์ที่ไม่รู้ว่า เมื่อไรถึงขีดที่ควรหยุดและกลับบ้าน ได้ มีเท่าไรสวาปามเข้าไป จนบังคับตนเองไม่อยู่

ผู้ที่ดื่มเช่นนั้น ไม่เพียงแต่จะทำลายตัวของ ตัว หากทำให้ไม่เป็นที่เจริญตาเจริญใจแก่ผู้อื่น อย่างยิ่งอีกด้วย

เมื่อคนชนิดนี้ไปขับรถเข้า ก็ยอมเป็นภัย ทางอาชญากรรมซัดๆ ถ้าจะมีกฎหมายลงโทษคน ที่ขับรถเวลาเมาสุราไม่มีสติได้ถึงประหาร ข้าพเจ้า ก็คิดว่าไม่เป็นโทษทัณฑ์ที่รุนแรงเกินไปเลย

ถนนที่จอแจไปด้วยผู้คนของเราทุกวันนี้ เต็มไปด้วยภัยอันตรายอยู่พอแล้ว แม้จะไม่มีคน ขับรถที่โลดโผนและสะเพร่ามาเพิ่มอุบัติเหตุขึ้นอีก

แอลกอฮอล์อาจจะนำมาสู่ผู้ที่ลัญจร ไปมาตามถนนได้มากและในขณะเดียวกัน มันอาจ นำความเศร้าโศกโทมณัสไปสู่ทางบ้านได้อีกด้วย และทำลายชีวิตในครอบครัวที่สุขสำราญอย่างน่า สลดใจ

อย่าขับรถในเวลาที่มีเมเมาสุรา มันจะทำให้ ท่านเป็นผู้ผลาญชีวิต และความสุขของคนอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก

ถ้าหากเพียงเท่านั้นยังไม่พอ มันจะพาท่าน ไปสู่ตะราง!

๒

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 224)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังขธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังขธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังข”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**“โลกุตระสังข”** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังข”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**“โลกุตระธรรม”** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่เที่ยง ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอกันมาว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จัตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่ หลัดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “มิจฉาทิฐิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทานสำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลัดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกาย

ทฤษฎีสัจยชน ในระดับ“มรรค”(ยังมีเหตุผล เพราะยังไม่ถึงขั้น
ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และ
เป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส
ขั้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา๘) มีใช้แค่ตรรกะ
แต่มี **“นามรูปปริจเฉทญาณ”** ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของ
ญาณ๑๖) และจะเป็น **“ญาณ”** อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. ปัจจัยปริคคทญาณ คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่
เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก
นั้นเองว่า **อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุไหนจึงชื่อว่า “รูป”**

๓. สัมมสนญาณ คือ **“อธิปัญญาสิกขา”** ที่เจริญขึ้น
เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า
มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า
โดยเฉพาะ **“รูป”** ที่เป็น **“อกุศลจิต”** หรือ **“ตัวตนกิเลส”**

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า **“อนุสาสนี**
ปาฏิหาริย์” เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล
ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

วิชา ๖ **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** หมายความว่า
ความรู้อย่างที่ระลึกย้อนเอาเรื่องราวต่างๆที่ผ่านมาหรืออดีต
ต่างๆมาตรวจสอบทบทวนดู

๒. โภชนมัตตัญญุตญาณ คือ **เรื่องของการกิน**
นี่แหละ ที่ทุกคนจะต้องศึกษาเรียนรู้ใน“การกิน”จริงๆ
ว่าเรามี“กิเลส”อยู่ใน“การกิน”กันเหลือเกิน แต่เพราะคน
ไม่ได้ศึกษาสังขารของพระพุทธเจ้าให้สัมมาทิฐิ จึง
ไม่รู้สังขารธรรมดั่งว่านี้ พวกปฏิบัติไม่อยู่ใน **“ข้อปฏิบัติที่**
ไม่ผิด ๓ ข้อ” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้สำคัญยิ่ง

ผู้ไม่รู้วิธีปฏิบัติที่เรียกว่า **“อภินนทกปฏิบัติ ๓”** เป็น
ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ยังหลงมุ่มม่นปฏิบัติอยู่ในแบบอื่นๆวิธี
อื่นๆ ที่ไม่ใช่“การสำรวจมโนรีย์ ๖-โภชนมัตตัญญุตญาณ-
ชาคริยานุโยคะ” ว่าเป็นวิธีสำคัญอันเอกของศาสนาพุทธ
ซึ่งไม่ใช่“อภินนทกปฏิบัติ ๓” ก็ยังชื่อว่า **“ผู้ปฏิบัติผิด”**
หรือ**ผู้ปฏิบัติยังไม่ถูกวิธีของพุทธ** อยู่ทั้งสิ้น ย่อมจะจม
อยู่กับ“โลก”ต่างๆ ไม่เป็น“ผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน”ไปได้

หากผู้ศึกษาเข้าใจปรมาตถธรรมกันบ้างแล้ว จะเห็น
ความสำคัญของคำว่า **“สำรวจ”** ก็ดี **“อาหาร”** ก็ดี **“ตื่น”**
ก็ตาม ซึ่งเป็นพระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้าว่า **สำคัญยิ่ง**
ในการระลึกชาติ เพื่อจะเรียนรู้ความเป็น **“อาหาร”**

จึงสำคัญ ต้องนำมารำลึกศึกษาหา“ความจริง”ที่ตนได้มี
ประสบการณ์ในอดีตผ่านมามาก่อน ได้เกิด**ปรมาตถธรรม**ได้บ้าง

ถ้าเพียงแค่อยู่อุตตชาติ เพื่อจะรู้พฤติกรรมอื่นๆ
เท่านั้น หากไม่ต้องเรียนรู้เรื่องกิเลสที่เกิดจาก“อาหาร”
พระพุทเจ้าก็ไม่เห็นจะต้องตรัสถึงคำว่า“อาหาร” เพราะ
ธรรมตาถ้าเป็น“คน”ก็มี“อาหาร”คือ คำข้าว ไม่เห็นจะ
ต้องไประลึกมารู้ทำไมว่า “อาหาร”อย่างนั้นอย่างนี้ คน
ก็กินสิ่งที่คนควรกินเป็น“คำข้าว” ก็แค่“อาหาร” อาจ
จะแตกต่างจาก“อาหาร”ของสัตว์อื่นๆที่กินเลี้ยงชีพ เช่น
สัตว์บางชนิดก็กินหญ้า กินผลไม้ บางชนิดกินเนื้อไป
ตามประสาสัตว์ชนิดนั้นๆ ก็ไม่น่าจะนำเรื่อง“อาหาร”
มากล่าวไว้ในที่นี้ เพื่อศึกษาสารธรรมอะไร เพราะถ้าเกิด
เป็นคน ชาตินั้นก็กินอาหารที่คนพึงกิน เกิดเป็นช้าง
เป็นเสือ ชาติใดชาตินั้นก็กินอาหารของความเป็นสัตว์
ชนิดนั้นๆ เป็นต้น ก็ไม่น่าจะนำมากล่าวในที่นี้ให้เพื่อ
เกินไปเปล่าๆ

แต่จริงๆนั้น คำว่า **“อาหาร”** ในพระอนุสาสนีนี้
สำคัญมากในความเป็นพุทธธรรม จึงไม่ใช่เรื่องอื่นๆ
สามัญ เพราะความสำคัญของ**“อาหาร”** นั้น มันสามารถ
เรียนรู้**“ปรมาตถธรรม”** ที่ผ่านอดีต ซึ่งต้องระลึกตรวจ
สอดดูสังขารธรรมต่างๆ เพื่อจะรู้ว่า ตนได้ประพฤติธรรม
ในอดีต มีหลักฐานความเป็น**“ชาติ”** คือ **“ความเกิด”** ของ
“กิเลส” และเราได้เรียนรู้ฝึกฝนทำให้**“กิเลสตาย”** ได้แล้ว
ทำให้จิตวิญญาณ**“เกิด”** (ชาติ: โอบปาตักโยนิ) เป็น**อาริยะ** ใน
ชีวิตที่ผ่านมา โดยมี**“อาหาร”** (เครื่องหล่อเลี้ยงให้ก่อเกิด)
หลายอย่างหลายนัย ที่บำรุงเลี้ยงให้**“เกิด”**

ซึ่ง**ไม่ใช่แค่“อาหาร”**เลี้ยงร่างกายเท่านั้น แต่เป็น
“อาหาร”ที่ลึกล้ำละเอียดไปถึง..ไม่ว่ากวลิงการอาหารก็ดี
ผัสสาหารก็ดี **มโนสังขาร**เจตนาหารก็ตาม ล้วนเป็น
เรื่องของ**“วิญญาณหาร”** อันจะได้ทบทวนหยั่งรู้
ภูมิธรรมของตนตามจริงที่เป็นมาในอดีต

ว่า ตนได้ผ่านการเรียนรู้ปฏิบัติจนสามารถ**ได้พ้น**
อวิชชามาตามลำดับ ซึ่งต้องมี**วิชา**หรือญาณทัสสนะ
กำหนดรู้ **“กามฉันทะ”** คืออาการที่เกิดในจิตเพราะเหตุมา
จาก**กวลิงการอาหาร** บ้างแล้วหรือไม่? แต่ไหน? อย่างไร?
ได้ผ่านการเรียนรู้ปฏิบัติจนสามารถ**ได้พ้นอวิชชา**มา

ตามลำดับ ซึ่งต้องมี**วิชา**หรือญาณทัสสนะกำหนดรู้ “**เวทนา**” คืออาการที่เกิดในจิตเพราะเหตุมาจาก**ผัสสาหาร** บ้างแล้วหรือไม่? แค่นั้น? อย่างไร?

ได้ผ่านการเรียนรู้ปฏิบัติจนสามารถ**ได้พ้นอวิชชา**มาตามลำดับ ซึ่งต้องมี**วิชา**หรือญาณทัสสนะกำหนดรู้ “**ตัณหา**” คืออาการที่เกิดในจิตเพราะเหตุมาจาก**มโนสังขเจตนาหาร**บ้างแล้วหรือไม่? แค่นั้น? อย่างไร?

โดยเฉพาะได้ผ่านการเรียนรู้ปฏิบัติ จนสามารถ**ได้พ้นอวิชชา**มาตามลำดับ กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“นาม”เป็น“รูป” ด้วย“ญาณทัสสนะ” เช่น “ญาณ ๑๖” อันได้แก่ “นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจจัยปริคคหญาณ”เป็นต้น หรือเกิด“วิชา ๘” ซึ่งเป็น “ญาณทัสสนะ”ไปตามลำดับ อันได้แก่ “วิปัสสนาญาณ-มโนเมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ” เป็นต้น เหตุเพราะ**วิญญาณาหาร**บ้างแล้วหรือไหน?

ครั้นตรวจสอบตามที่สามารถระลึกรู้ชาติในอดีตได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย”จาก**รูป** จาก**นาม**ต่างๆ ที่ผ่านอดีตของตนมาหลากหลาย อันได้เกิดจริง ได้ทำมาจริงเป็นหลักฐานแท้ ยืนยัน“ความจริง”

ซึ่งตามพระอนุสสาสน์นั้น **“อาหาร”**จากคำสอนของพระพุทธเจ้าอื่นอีก เราก็ได้เรียนรู้และใช้ปฏิบัติมา เช่น “นิวรรณ์ ๕” (กาม, พยาบาท, ตินมิทระ, อุทัจจกุกุจะ, วิจิกฉา)เป็น**“อาหาร”**ของ“อวิชชา” (พตฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑)

“ทุจจริต ๓” (กายทุจจริต, วจิตุจจริต, มโนทุจจริต)เป็น**อาหาร**ของ“นิวรรณ์ ๕”

“การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖”เป็น**อาหาร**ของ“ทุจจริต ๓”

“การไม่มีสติสัมปชัญญะ” เป็น**อาหาร**ของ“การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖” (อินทรีย์ทั้งตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ)

“การทำใจในใจไม่แยกกาย” (โยนิโสมนสิการ)เป็น**อาหาร**ของ“การไม่มีสติสัมปชัญญะ”

“การไม่มีศรัทธา”เป็น**อาหาร**ของ“การทำใจในใจโดยไม่แยกกาย”

“การไม่ได้ฟังสัทธรรม”เป็น**อาหาร**ของ“การไม่มีศรัทธา”

“การไม่คบสัปปุรุษ”เป็น**อาหาร**ของ“การไม่ได้ฟังสัทธรรม”

“การได้คบสัปปุรุษ”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“การฟังสัทธรรม”ให้**บริบูรณ์**

“การฟังสัทธรรม”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“ศรัทธา”ให้**บริบูรณ์**

“ศรัทธา”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“การทำใจในใจโดยแยกกาย”ให้**บริบูรณ์**

“การทำใจในใจโดยแยกกาย”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“การมีสติสัมปชัญญะ”ให้**บริบูรณ์**

“การมีสติสัมปชัญญะ”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“การสำรวมอินทรีย์ ๖”ให้**บริบูรณ์**

“การสำรวมอินทรีย์ ๖”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“สุจริต ๓”ให้**บริบูรณ์**

“สุจริต ๓”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“สติปัญญา ๔”ให้**บริบูรณ์**

“สติปัญญา ๔”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“โพชฌงค์ ๗”ให้**บริบูรณ์**

“โพชฌงค์ ๗”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง“วิชาและวิมุตติ”ให้**บริบูรณ์**

เหตุปัจจัยที่เป็น**“อาหาร”**ให้แก่กันและกันตามพระอนุสสาสน์ของพระบรมศาสดานี้ ยืนยันชัดเจนว่า **“อาหาร”** ไม่ใช่เรื่องตื้นๆชั้นเดียวแค่..สิ่งที่สัตว์ มนุษย์ กินเคี้ยวทางปากกลืนเข้าไปเลี้ยงร่างกายเท่านั้น แต่เป็น**“อาหาร”**ที่สำคัญถึงขั้นสร้างสรร**“จิตวิญญาณ”**ให้เจริญหรือทำลายจิตวิญญาณให้เสื่อมต่ากันทีเดียว ถึงขั้นให้**จิตวิญญาณตาย** และให้**จิตวิญญาณเกิด** ซึ่งนำไปสู่**“วิชาและวิมุตติ”** เป็นปรมาตถธรรม หรือเป็นความจริงอันสูงสุดสำเร็จจริง

นั่นก็คือ สามารถตรวจสอบถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่าเราได้เรียนรู้ได้ปฏิบัติตามทฤษฎีพุทธมาแล้ว กระทั่งสามารถทำ**“จิตวิญญาณ”**ของตนส่วนหนึ่ง**“ตาย”** “จิตวิญญาณ”ของตนอีกส่วนหนึ่ง**“เกิด”** (โอบปาติกะ) ได้สำเร็จอย่างแท้จริง ได้แก่ เมื่อ**“กำจัดหรือฆ่าอกุศลจิตตายสนิทได้แท้ จิตวิญญาณที่เหลือก็เกิดเป็นกุศลจิต”** เป็นต้น

นั่นก็คือ จะต้องเรียนรู้ว่า อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้หน้าที่เป็น**“แม่”** (ทางจิตวิญญาณ แม่ของสัตว์โอบปาติกะ) อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้หน้าที่เป็น**“พ่อ”** (ทางจิตวิญญาณ) ช่วยกันก่อให้เกิด**“โอบปาติกะ”** อันคือ จิตวิญญาณของเรา**“เกิด”**ใหม่ได้

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

● พิมพ์ฉัตร ชูโต

ในประเทศที่ประชาชนรักชาติ
คนที่ทำร้ายสังคม
หรือคอร์รัปชัน
จะถูกต่อต้านและคว่ำบาตร

คนไทยกับความรักชาติ

เมื่อปี ๒๕๔๔ **ประดิษฐ์ พิระมาน** ได้เขียนหนังสือ ชื่อ “ฮวงจู้ยและทรัพยากรที่ยิ่งใหญ่ของไทย” ซึ่งมีใจความสำคัญพอสรุปได้ว่า ประเทศไทยมี ฮวงจู้ยที่ดีที่สุดและดีมาอย่างไม่น่าเชื่อคือเพราะ:

- **หันหลังพิงเขา** ได้แก่ที่ราบสูงธิเบตซึ่งมีความลาดเอียงลงมาอย่างสม่ำเสมอ ไม่ใกล้ชิดจนรู้สึก ว่าถูกกดดันไม่มีการพังทลายอย่างรุนแรงของภูเขา และไม่ถูกกระแสน้ำไหลบ่าอย่างรุนแรง
- **มีรูปร่างเหมือนขวาน** และถูกโอบล้อมด้วย ขุนเขาและป่าไม้ทั้ง ๓ ด้าน ทางเหนือซึ่งเปรียบ เสมือนรั้วกันภัย (แต่คนไทยตัดรั้วจนเหลือแต่ ภูเขาหัวโล้น)
- **มีสายน้ำโอบอุ้มหลายสาย** เช่น เจ้าพระยา

ป่าสัก แมกลอง ทำจิ้น ซีและมูล ช่วยให้เกิด ความอุดมสมบูรณ์ เป็นเส้นทางคมนาคมและเป็น แหล่งอาหารอีกด้วย (คนไทยกลับเอาขยะและ สารพิษจากโรงงานทิ้งลงแม่น้ำทุกวัน)

- **ตอนกลางของประเทศเป็นที่ราบลุ่มที่ สมบูรณ์ที่สุด** ๑ ใน ๓ ของโลก ที่เหมาะสำหรับ การเกษตรและมีเนื้อที่ถึง ๓๕ ล้านไร่ (แต่คนไทย เอาเคมีเกษตรไปใส่ เอาโรงงานไปตั้งและปล่อย น้ำเสีย)
- **ทิศใต้ซึ่งเปรียบเสมือนหน้าบ้านเป็นทะเล** ยิ่งถ้าขุดคอคอดกระจะยิ่งดี เพราะเป็นการเชื่อม มหาสมุทรทั้งสองด้าน หลังสงครามโลกครั้งที่สอง นักเศรษฐศาสตร์ระดับโลกคนหนึ่งทำนายว่า

ระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับไทยในอนาคต ประเทศไทยจะพัฒนาและเจริญรุ่งเรืองกว่าญี่ปุ่น เพราะประเทศไทยมีขนาดกำลังดี จำนวนประชากรไม่มากหรือน้อยเกินไป มีความอุดมสมบูรณ์ทรัพยากรมากมาย มีภูมิอากาศดีและไม่มีปัญหาขัดแย้งในเรื่องเชื้อชาติ เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวสรุปได้ว่าประเทศไทยสมัยประมาณ ๖๐ ปีที่แล้ว มีศักยภาพที่สูงมากสำหรับการพัฒนาให้เจริญรุ่งเรือง

อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาที่ผ่านมาประเทศไทยไม่สามารถพัฒนาได้ตามศักยภาพ ทั้งนี้เพราะประเทศไทยไม่เคยแก้ปัญหาอันเลวร้ายที่สุดที่ปรากฏอยู่ร่วมกันทั้งในรัฐบาลมาตยาธิปไตย รัฐบาลเผด็จการทหาร รัฐบาลนักเลือกตั้ง และรัฐบาลนายทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐบาลนายทุนซึ่งบริหารประเทศเกือบตลอด ๓-๔ ปีที่ผ่านมา ได้มีพฤติกรรมคอร์รัปชันและฉ้อฉลอย่างหนักหน่วงที่สุด โดยใช้ข้าราชการทุกระดับเป็นเครื่องมืออย่างกว้างขวางและรุนแรง อย่างไรก็ตามไม่เกรงกลัวต่อข้อแสบของบ้านเมือง ท่ามกลางความเฉยเมยของคนจำนวนมาก รวมทั้ง **นักวิชาการประเภท “กลัว กลวง และกัก”** การฉ้อราษฎร์บังหลวงซึ่งเคยเป็นการ **“กินตามน้ำ”** ได้กลายเป็น **“กินทวนน้ำ”** และจำนวนเงินที่โกงกินมีมูลค่าเป็นแสนๆ ล้านบาทต่อปี ซึ่งเงินจำนวนมากศาลดังกล่าวสามารถแปรสภาพประเทศไทยให้เป็น **“รัฐสวัสดิการ”** ซึ่งจะยังประโยชน์ให้ประชาชนทั้งประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจนและชาวไร่ชาวนาได้อย่างแท้จริง แต่กลับถูกฉกฉวยไปโดยนักการเมืองและลูกมือซึ่งเป็นข้าราชการจำนวนหนึ่งเท่านั้น

ถ้าคนไทยถูกถามว่ารักประเทศชาติหรือไม่ทุกคนจะตอบโดยไม่ต้องคิดเลยว่า “รัก” อย่่างไรก็ตาม เมื่อพูดถึงคำว่ารักชาติ นักวิชาการบางคนจะนึกถึงการล้างสมองโดยผู้บริหารประเทศให้ “เกลียดชัง” เพื่อนบ้าน หรืออาจนึกถึงคนจำนวนมากที่ยอมอุทิศตนอย่างมีขอบเขตให้แก่

ผู้นำที่กระหายอำนาจ และนักรัฐศาสตร์มักจะประมาณว่าความรักชาติเป็นต้นเหตุของสงครามหรือความหิวกระหายในดินแดนและผลประโยชน์ของประเทศอื่น ขณะเดียวกันนักเศรษฐศาสตร์ก็อาจจะกล่าวโทษว่า ความรักชาติเป็นอุปสรรคของ “การค้าเสรี” และขัดขวางความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ฉะนั้นคำว่า “รักชาติ” จึงมักเป็นคำพูดที่มีถูกกล่าวถึงในทางลบตลอดมา

อย่างไรก็ตาม ความคิดดังกล่าวอาจไม่ใช่ความคิดเห็นที่ถูกต้องนัก ในชีวิตประจำวัน การที่เรารักคนในครอบครัว ไม่ได้หมายความว่าเราจะเกลียดชังเพื่อนบ้าน และความรักชาติก็ไม่ได้ก่อให้เกิดความชิงชังชนชาติอื่นเสมอไป ในทางตรงกันข้ามความรักชาติกลับเสริมสร้างการ “ผนึกรวม” ของคนในชาติ และช่วยให้บุคคลแต่ละคนลดความเห็นแก่ตัว แล้วร่วมกันยึดถือและมุ่งมั่นในเป้าหมายเดียวกันคือ การเสียสละผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม พฤติกรรมดังกล่าวจะช่วยในการสร้างความเจริญรุ่งเรือง ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ และความผาสุกให้ประเทศ

ระหว่างปี ๒๕๓๘-๒๕๔๓ โครงการสำรวจทางสังคมระหว่างประเทศ (International Social Survey Programme - ISSP) ซึ่งมีสำนักงานอยู่ในประเทศนอร์เวย์ ได้สำรวจ “เอกลักษณ์” หรือ “ลักษณะเฉพาะ” ของประเทศ ๓๔ ประเทศ ในหลายทวีปและพบข้อมูลที่น่าสนใจว่า **ในประเทศที่ประชาชนรักชาติ คนที่ทำร้ายสังคมหรือคอร์รัปชันจะถูกต่อต้านและคว่ำบาตร การโกงกินและฉ้อฉลที่ลดลงจะช่วยสร้างเสริมกิจกรรมต่างๆ ให้โปร่งใส เข้มแข็งและเจริญก้าวหน้า ประชาชนที่ไม่รักชาติจะทำลายซึ่งกันและกันเพื่อประโยชน์ส่วนตัว และพฤติกรรมดังกล่าวย่อมนำไปสู่ความไม่ไว้วางใจและความไม่ไว้วางใจอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งย่อมส่งผลร้ายให้เศรษฐกิจและความมั่งคั่งของประเทศโดยตรง ความรักชาติเปรียบเสมือนคุณค่าที่ปรากฏใน**

“สังคมผึ้ง” ซึ่งสมาชิกทุกตัวต่างผนึกรวมกัน อย่างมั่นคงเพื่อความอยู่รอด และความเจริญเติบโตของเผ่าพันธุ์

โครงการสำรวจข้างต้นได้รายงานผลการสำรวจเป็น ๓ หัวข้อ และในแต่ละหัวข้อก็เรียงอันดับประเทศตามคะแนนที่ได้โดยสรุปดังนี้

๑. ประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติมาก และมีรายได้ต่อหัวสูงกว่าประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติน้อยตามลำดับ คือ : สหรัฐฯ ญี่ปุ่น สวีเดน ไอร์แลนด์ นอร์เวย์ เยอรมนี ฟินแลนด์ คานาดา ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส อิสราเอล เกาหลี นิวซีแลนด์ สโลวีเนีย โปแลนด์ สโลวาเกีย ลัตเวีย บัลแกเรีย รัสเซีย ชิลี ฟิลิปปินส์ อัฟริกาใต้ เวเนซุเอลา ฯลฯ

๒. ประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติมาก และมีการคอร์รัปชันน้อยตามลำดับ คือ : สหรัฐฯ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ คานาดา เดนมาร์ก ออสเตรีย นอร์เวย์ สหราชอาณาจักร ฟินแลนด์ สวีเดน เยอรมัน สวิสฯ ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส อิสราเอล เกาหลี อัฟริกาใต้ รัสเซีย ฟิลิปปินส์ เวเนซุเอลา ฯลฯ (ในเอเชีย ประเทศไทยมีคอร์รัปชันสูงเป็นที่สองรองจากฟิลิปปินส์)

๓. ประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติมาก และมีระบบยุติธรรมที่เข้มแข็งตามลำดับ ได้แก่ : สหรัฐฯ คานาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น นอร์เวย์ สวิสฯ ฟินแลนด์ สหราชอาณาจักร ไอร์แลนด์ เยอรมัน ฝรั่งเศส เกาหลี อิสราเอล ฮังการี อูรุกวัย รัสเซีย ฟิลิปปินส์ เวเนซุเอลา ฯลฯ

ข้อมูลของธนาคารโลกชี้ด้วยว่า **ประเทศที่ประชาชนมีความรักชาติมาก จะเป็นประเทศที่มีการคอร์รัปชันต่ำ** ประชาชนจะสนใจโยติในเพื่อนร่วมชาติและจะไม่ละเมิดกฎหมายและสิทธิของผู้อื่น ประเทศที่ประชาชนรักชาติจะมีการใช้กฎหมายและตุลาการวิวัฒนาการอย่างเข้มแข็ง นักการเมืองข้าราชการ หรือเจ้าหน้าที่รัฐคอร์รัปชันเป็นกลุ่มบุคคลที่หาผลประโยชน์บนความสูญเสียของเพื่อนร่วมชาติ ถ้าพวกเขามีความรักชาติ พวกเขา

เขาย่อมไม่ทำความเสียหายให้สังคมและประเทศ ยิ่งกว่านั้น ความรักชาติยังทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับการคอร์รัปชัน ในขณะที่ประชาชนที่ต่างก็เห็นแก่ตัวจะไม่สนใจในเรื่องการฉ้อฉลโกงและความพินาศของประเทศ ธนาคารโลกสรุปว่าประเทศที่รุ่งเรืองทางเศรษฐกิจจะมีการคอร์รัปชันต่ำ และประชาชนมีความสุขมาก

ดร.ไสว บุญมา ผู้จบปริญญาเอกทางเศรษฐศาสตร์ และทำงานกับธนาคารโลกมากกว่า ๒๐ ปี โดยมีความชำนาญด้านพัฒนาประเทศ กล่าวว่

“อาร์เจนตินาล้มเหลวในการพัฒนาประเทศตลอดมา เพราะยังข้าม “หุบเหว” ของการคอร์รัปชันไม่ได้ และประเทศไทยก็ยังคงอยู่ในภาวะล้มลุกคลุกคลานตลอดมาด้วยปัญหาเดียวกัน ในขณะที่เกาหลีใต้สามารถกระโดดข้ามหุบเหวดังกล่าวไปได้แล้ว เพราะตระหนักดีว่าการฉ้อราษฎร์บังหลวงเป็นปัญหาอันเลวร้ายที่สุดของประเทศ จึงพร้อมใจกันใช้พลังแผ่นดินแก้ปัญหาอย่างแน่วแน่และเด็ดขาด (ประธานาธิบดีสองคนติดคุกและคนหนึ่งตายในคุก) ประเทศที่มีฐานะทางศีลธรรมหรือจริยธรรมที่ไม่เข้มแข็งจะไม่สามารถพัฒนาได้และต้องล้มลุกคลุกคลานตลอดไป ปัญหาของประเทศไทยคือความฉ้อฉลโกงซึ่งเลวร้ายกว่าการคอร์รัปชัน เพราะใช้กลยุทธ์ทุกประการเพื่อการแผ่อำนาจและการโกงกินเมื่อต้นน้ำสกปรก น้ำในสาขาย่อยของแม่น้ำก็สกปรกหมด หรือกลัดกระดุมเม็ดแรกผิด เม็ดต่อไปก็ผิดหมด ฉะนั้น คนไทยต้องตั้งมาตรฐานทางศีลธรรมว่า การฉ้อฉลโกงเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้อีกต่อไป ไม่ใช่ยอมรับว่าโกงบ้างไม่เป็นไร”

สุดท้ายนี้ขอจบด้วยคำถามของท่าน ว.วชิรเมธีที่ว่า “ทำไมคนไทยจึงยอมให้คนเลวมีอิทธิพลเหนือบ้านเมืองครึ่งแล้วครึ่งเล่า ???” ...

คำถามข้างต้นเป็นคำถามที่คนไทยทุกคนต้องช่วยกันตอบ !!!

การเมืองอยู่ในศาสนา
ศาสนานำพาการเมือง
ล้วนเพื่อมองชนรุ่นเรือง
เกี่ยวเนื่องเป็นเนื้อเดียวกัน

การเมืองเรื่องศาสนา

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ ปุพพารามปราสาทของนางวิสาขาไมคารมาตา ใกล้กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล

เย็นวันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จออกจากที่หลักเรือนแล้ว ประทับนั่งอยู่ที่ภายนอกชุ้มประตู โดยมีพระเจ้าปเสนทิโกศลทรงเข้าเฝ้าพระศาสดาถึงที่ประทับ ทรงนั่งในที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ขณะนั้นเอง ปราภพวทขภูริ (นักบวชที่เกล้า

ผมมุ่นเป็นมวยสูง ถือลัทธินูชาไฟ) ๗ คน นิครนถ์ (นักบวชในศาสนาเซน) ๗ คน อเจลก (นักบวชซีเปลือยไม่นุ่งผ้า) ๗ คน เอกสาฎก (นักบวชผู้ใช้ผ้าผืนเดียว) ๗ คน และปริพาชก (นักบวชที่ชอบลัญจรูปไป เพื่อแสดงทรรศนะปรัชญาทางศาสนาของตน) ๗ คน ซึ่งมีชนรักแร้ว ยาว เล็บอกยาว ถือเครื่องบริขาร (เครื่องใช้สอยของนักบวช) ต่างๆ เดินผ่านมาในที่ไมไกล

จากพระผู้มีพระภาคเจ้า

พอพระเจ้าปเสนทิโกศลได้ทอดพระเนตรเห็น
นักบวชเหล่านั้น ทรงลุกจากที่ประทับ ทรง
กระทำผ้าห่มเฉียงป่าข้างหนึ่ง ทรงจรดพระชานู
(เข้า) ข้างขวาอยู่ที่พื้นดิน ทรงประณมอัญชลีไป
ทางนักบวชเหล่านั้น แล้วทรงประกาศพระนามขึ้น
๓ ครั้ง

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือพระเจ้า
ปเสนทิโกศล

ข้าแต่ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือพระเจ้า
ปเสนทิโกศล

ข้าแต่ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือพระเจ้า
ปเสนทิโกศล”

ครั้นนักบวชเหล่านั้นผ่านไปแล้ว พระเจ้า
ปเสนทิโกศลทรงหันกลับมาเข้าเฝ้าพระศาสดาอีก
แล้วกราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญนักบวชเหล่านั้นเป็น
พระอรหันต์ (ผู้กำจัดกิเลสหมดสิ้นแล้ว) หรือผู้บรรลุ
อรรถัตตมรรค (ข้อปฏิบัติให้ถึงความหมดสิ้น
กิเลสทั้งปวง) ในโลกหรือไม่”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทอดพระเนตรพระเจ้า
ปเสนทิโกศล แล้วตรัสตอบว่า

“ดูก่อนมหาบพิตร พระองค์เป็นคฤหัสถ์ที่ยัง
บริโภคกามอยู่ เป็นฆราวาสที่คับคั่งด้วยพระ
โอรสและพระชายา ทรงใช้สอยผ้าเนื้อดีจาก
แคว้นกาสิ ทัดทรงดอกไม้ ของหอม เครื่อง
ประเทืองผิว และทรงยินดีเงินทองอยู่ ก็ยากนักที่
จะทรงทราบได้ว่า นักบวชเหล่านั้นเป็นพระ
อรหันต์ หรือผู้บรรลุอรรถัตตมรรคในโลกหรือไม่
เพราะ.....

๑. **ศีล** พึงรู้ได้ด้วยการอยู่ร่วมกัน จะรู้ได้ว่าเป็น
ผู้มีศีลต้องใช้เวลานาน ไม่ใช่ใช้เวลานิดหน่อย
ต้องมนสิการ (ใส่ใจพิจารณา) จึงรู้ได้ ถ้าไม่ใส่ใจ
พิจารณาก็ไม่รู้ ผู้มีปัญญาจึงรู้ได้ ผู้ปัญญาทรม
ไม่อาจรู้ได้

๒. **ความสะอาด** พึงรู้ได้ด้วยถ้อยคำ (โวหาร)
จะรู้ได้ว่าเป็นผู้สะอาดต้องใช้เวลานาน ไม่ใช่ใช้

เวลานิดหน่อย ต้องมนสิการ (ใส่ใจพิจารณา) จึง
รู้ได้ ถ้าไม่ใส่ใจพิจารณาก็ไม่รู้ ผู้มีปัญญาจึงรู้ได้ ผู้
ปัญญาทรมไม่อาจรู้ได้

๓. **กำลัง (ถาโม) พึงรู้ได้ยามมีอันตราย** ได้
ว่าเป็นผู้มีกำลัง (คือญาณ) ต้องใช้เวลานาน ไม่ใช่
เวลานาน ไม่ใช่ใช้เวลานิดหน่อย ต้องใส่ใจ
พิจารณาจึงรู้ได้ ถ้าไม่ใส่ใจพิจารณาก็ไม่รู้ ผู้มี
ปัญญาจึงรู้ได้ ผู้ปัญญาทรมไม่อาจรู้ได้

๔. **ปัญญา พึงรู้ได้ด้วยการสนทนา (คุยกัน)**
จะรู้ได้ว่าเป็นผู้มีปัญญาต้องใช้เวลานาน ไม่ใช่ใช้
เวลานิดหน่อย ต้องใส่ใจพิจารณาจึงรู้ได้ ถ้า
ไม่ใส่ใจพิจารณาก็ไม่รู้ ผู้มีปัญญาจึงจะรู้ได้ ผู้
ปัญญาทรมไม่อาจรู้ได้”

เมื่อพระศาสดาตรัสตอบแล้ว พระเจ้าปเสน
ทิโกศลทรงเลื่อมใสยิ่ง ในพระสัมพันธัญญาน
(ความหยั่งรู้สิ่งทั้งปวงทั้งอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต)
จึงทรงประกาศความเลื่อมใส

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ น้าอัครราชย์จริง ไม่
เคยปรากฏมีมาก่อนเลย ที่ทรงพระดำรัสดังนี้

ข้าพระองค์ผู้เจริญ ที่แท้แล้วนักบวชเหล่านี้
เป็นราชบุรุษของข้าพระองค์ ปละมตัวเป็นนัก
บวชเที่ยวสอดแนม ตรวจตราไปตามชนบทต่างๆ
แล้วกลับมา ข้าพระองค์จะรู้เรื่องราวจากคน
เหล่านี้สืบมา บัดนี้...พวกเขาคงพากันไปอาบน้ำ
ชำระกายให้สะอาด ลูบไล้ของหอม ตัดผมโกนหนวด
นุ่งห่มผ้าขาว อิ่มเอิบพร้อมด้วยกามคุณ ๕
บำเรอตนอยู่อย่างมีความสุขแล้ว”

สิ้นคำของพระราชา พระผู้มีพระภาคเจ้าทรง
อุทานด้วยเหตุนี้ว่า

“บรรพชิตไม่ควรพยายามในบาปกรรมทั้งปวง
ไม่ควรเป็นผู้รับใช้ของผู้อื่น
ไม่ควรอาศัยผู้อื่นเป็นอยู่
ไม่ควรแสดงธรรมเพื่อต้องการทรัพย์”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “ปฏิลลลานสูตร” ข้อ ๑๓๒)

ในชีวิตผมยังอยากเห็นพรรคการเมืองจริงๆ เกิดขึ้น
และถ้าหากพรรคนั้นชื่อ
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยด้วยแล้ว
ผมจะนอนตายตาหลับ
(ปราโมทย์ นาคธรรม)

พรรคพันธมิตร กับ ข้อคิดจากแนวร่วม

วินาทีนี้ต้องยอมรับว่า กระแสการตั้งพรรคใหม่ของ
ณ พันมิตรฯ มาแรงพอๆ กับพายุกฎวุ่นที่ทำให้ทั้งเสื้อเหลือง
และเสื้อแดงพากันตีใจอย่างไม่สอดคล้องแต่ต้องสนับสนุนกัน
แม้แต่เหล่ากัลยาณมิตรก็พากันเห็นด้วยโดยหลักการ แต่ก็ยังมีข้อ
ติงเล็กน้อย ที่ชาวพันธมิตรฯ น่าจะได้พิจารณาอย่างยิ่ง เพราะหาก
ประมาทเสียแล้วจุดเล็กๆ เหล่านี้อาจกลายเป็นรูรั่วของตัวเขื่อน
ที่ถูกกระแสน้ำเจาะเซาะพังทลายได้ในที่สุด

รศ.ดร.ไชยันต์ เห็นด้วย แต่.....

รศ.ดร.ไชยันต์ ยังชี้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นอีก หากพันธมิตรฯ ตั้งพรรคว่า พันธมิตรฯ จะเอาใคร มาลงสมัครรับเลือกตั้ง หากเอาอดีตนักการเมืองที่เคยร่วมเคลื่อนไหวกับพันธมิตรฯ มาลง ก็อาจจะเคยชินหรือติดอยู่กับวังวนการเมืองแบบเก่า ที่แสวงผลประโยชน์บ้าง มีผลประโยชน์ทับซ้อนบ้าง แต่ถ้าพันธมิตรฯ เอาเลือดใหม่มาลงสมัครทั้งหมด ก็แน่นอนว่า มีอุดมการณ์เข้มข้น มุ่งสร้างการเมืองใหม่ แต่ถ้าเป็นคนประเภท “ยอมหักไม่ยอมงอ” ก็อาจเกิดปัญหาได้จากจุดยืนที่แข็งกระด้างไป เพราะการเมืองเป็นเรื่องที่ต้องประนีประนอมบ้าง แต่จะประนีประนอมอย่างไรให้ชอบธรรม ประนีประนอมอย่างไรไม่ให้ประโยชน์สาธารณะเสียหาย

รศ.ดร.ไชยันต์ยังบอกด้วยว่า ไม่ว่าพันธมิตรฯ จะตั้งพรรคหรือไม่ แต่ส่วนตัวแล้วรู้สึกดีใจที่แกนนำพันธมิตรฯ อย่างนายพิภพ ธงไชย ยังยืนยันจะจะไม่เข้าสู่กระบวนการของพรรคการเมือง แต่จะทำงานในนามภาคประชาชนต่อไป และดีใจที่นายสนธิ ลิ้มทองกุล ยังยืนยันต่อการเป็นสื่อ เป็นยามเฝ้าแผ่นดินต่อไป

อดีตคณบดีคณะรัฐศาสตร์ เห็นด้วย แต่....

ขณะที่ ผศ.ทวี สุรฤทธิกุล อดีตคณบดีคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช บอกว่า ส่วนตัวแล้วเห็นด้วยหากพันธมิตรฯ จะตั้งพรรคการเมือง แต่ไม่อยากให้ตั้งเวลานี้ เพราะไม่แน่ใจว่าสถานการณ์หลังพันธมิตรฯ ยุติชุมนุมแล้ว อุดมการณ์ของแนวร่วมพันธมิตรฯ ยังเหนียวแน่นแค่ไหน หากคิดจะตั้งพรรคจริงๆ อยากให้มีการก่อตัวหรือหล่อหลอมอุดมการณ์ของแนวร่วมอีกสักระยะหนึ่งให้มีความเหนียวแน่น และมีจำนวนที่มากพอ และว่า การกำหนดโครงสร้างพรรค ไม่ว่าจะในแง่ตัวหัวหน้าพรรคหรือนโยบาย ยุทธศาสตร์ของพรรค ก็ควรมาจากฉันทามติของ

มวลชนเช่นกัน ไม่ใช่การรวบยอดหรือจัดการมาจากข้างบน

ถ้าจะตั้งต้องไม่แตก ถ้าจะแตกก็อย่าตั้ง

● ปราโมทย์ นาครทรรพ

วันนี้ผมขอเปิดอกพูดแรงๆ ตรงๆ (ถึงความอยากตั้งพรรคใหม่) ลึกครึ้ง หากกระทบกระเทือนใคร ผมขอโทษ ผมมิได้มีเจตนาก้าวล่วงใครเป็นส่วนตัว

๑. ผมว่าโอกาสที่เมืองไทยจะมีพรรคการเมืองใหม่และการเมืองใหม่น้อยมาก

๒. เมืองไทยจะเสื่อมทรามทรุดโทรมลงเรื่อยๆ ประมาณ ๕-๑๐ ปีก็จะล้มล้างหรือลดลงเท่ากับเพื่อนบ้านยกเว้นพม่า (อย่าคิดว่าเป็นไปไม่ได้ สมัยที่ผมเรียนมหาวิทยาลัย ผู้หญิงเกาหลีใต้ในเพลงอาร์ดิงมีค่าตัวเดือนละ ๖๐๐ บาท รับประทานอาหารและนมเหลือกิน สิงคโปร์ยังเป็นสลัมและแหล่งน้ำเพาะยุงเจริญน้อยกว่าโคราช เตี้ยวันนี้เข้าไปถึงไหนๆแล้ว)

๓. พรรคการเมืองปัจจุบันทั้งหมด ยกเว้นปชป.เป็นพรรคใหม่แต่ชื่อ ความจริงเป็นแก๊งเลือกตั้งเก่า-นักการเมืองเก่า ที่เปลี่ยนชื่อไปเรื่อยๆ ตามหัวหน้าและกฎหมายพรรคปัญหาอ่อน

๔. น้ำดีเลือดใหม่ที่มากับเลือกตั้งทุกสมัย ไม่นานก็เก่าเสียยิ่งกว่าเก่า เจกเช่น สุนัย จุลพงศธร พิรพันธุ์ พาลุสุข อดิศร เพียงเกษ และสุชาติ ตันเจริญ เป็นต้น คนหลังนี้อยู่กลุ่ม ๑๖ กับเนวินที่ร่วมล้มธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การและเศรษฐกิจไทย ด้วยการปั่นที่ดินไร่ค่ามากู้เงินมหาศาลสมควรติดคุก ลังคมไทยรวมทั้งประชาธิปไตย นอกจากจะไม่มีความจำแล้วยังไม่มีความคิดอีกด้วย

๕. ผมนิยมประชาธิปไตยที่มีใช้พรรคหัวหน้าตั้ง ไม่มีเจ้าของ ลูกหลานหัวหน้าจะมาแบ่งเป็นใหญ่เหมือนพรรคอื่นไม่ได้ แต่ประชาธิปไตยมักง่ายยอมเป็นแก๊งเลือกตั้ง เพราะต้องการที่นั่ง และชอบสมยอมกับอำนาจเพื่อความอยู่รอดหรือ

ส่วนแบ่งอำนาจ (เช่น สมัยพลเอกเปรม) แม้แต่จังหวัดตรัง ประชาธิปไตยยังไม่รู้จักตั้งสาขาที่เข้มแข็งและเป็นอิสระต่อนายหัว พออยากได้ที่นั่งก็ไปคว้าเอาทวี สุระบาล จากพรรคชาติไทยมาแทนคนของพรรคเสียตื้อๆ หลังจาก ๖ สมัย ทวีก็ถีบหัวประชาธิปัตย์ไปเข้ากับทักษิณ เป็นต้น

๖. เพราะเราตามใจเผด็จการทหารที่ไร้ค่าอยู่ผู้แทน และตั้งแต่รัฐประหาร ๒๕๙๐ เป็นต้นมาตามกันอเมริกันที่กลัวคอมมิวนิสต์จนต้องกวาดต้อนผู้คนลงทะเลเบียนหมด การบังคับจดทะเบียนพรรคการเมืองเหมือนกับบริษัทรับเหมาส่งงานกรมทางฯ และบังคับให้ผู้สมัครทุกคนสังกัดพรรค เป็นความโง่ของนักวิชาการ นักกฎหมาย และผู้นำการเมืองไทยที่เชื่อว่า เมื่อเขียนกฎหมายไว้อย่างไรก็จะเป็นไปตามนั้น เราจึงตกอยู่ใน “วงจรรูปท้าว” และ “วัฏจักรน้ำเน่า” กับระบบพรรคแบบ “รวมศูนย์-รวบอำนาจ-เป็นทาสหัวหน้า” แต่ละพรรคจึงสาละวนแย่งตำแหน่งสะสมเงินเพื่อสะสมคน เพื่อรักษาอำนาจ เป็นเหตุให้บ้านเมืองด้อยพัฒนาและคอร์รัปชันอย่างมโหฬาร นี่คือนิยามหลักและอุปสรรคสำคัญ

๗. ผมเคยบ่นว่า เอกสารสภาคณชาวนาอังกฤษยังดีกว่าเอกสารนโยบายของประชาธิปไตยทั้งๆ ที่ผู้นำประชาธิปไตยจบมาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำของอังกฤษตั้งหลายคน พรรคการเมืองไทยทุกพรรคไม่มีนโยบาย พอจะแถลงนโยบายทีก็เอาแผนพัฒนาฯ ของสภาพพัฒนาฯ เป็นหลักบวกกับสัญญาที่แต่ละพรรคหาเสียง เราชอบอ้างอังกฤษ นโยบายพรรคของอังกฤษนั้นมาจากกลุ่มอาชีพ ประชาคมและท้องถิ่นที่สนับสนุนพรรคผ่านมติการประชุมใหญ่ประจำปีของพรรคผ่านคณะกรรมการนโยบายของพรรคที่นำมาตีพิมพ์เป็นเอกสารเรียกว่า Manifesto ในการเลือกตั้งปีนั้นๆ พอเลือกตั้งชนะ พระราชินีก็จะเอานโยบายนั้นมาอ่านในวันเปิดสภาว่า รัฐบาลของข้าพเจ้าจะออกกฎหมายดังต่อไปนี้ตาม Manifesto ของพรรค และสภาก็จะผ่าน

กฎหมายนั้นอย่างรวดเร็ว

๘. ตามหลักวิทยาศาสตร์ การเมืองเก่าและระบบพรรคการเมืองเก่าๆ ก็เอาบ้านเมืองไว้ไม่อยู่ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขจะสร้างไม่สำเร็จ และในที่สุดสถาบันกษัตริย์ก็จะรักษาไว้ไม่ได้ การเมืองใหม่จึงจำเป็น

๙. แต่ถ้าหากการเมืองใหม่จะขึ้นกับกฎเกณฑ์และกฎหมายเก่าๆ เช่น การบังคับสังกัดพรรค การซื้อขายและประมูลอำนาจ ต้องจดทะเบียนด้วยหัวหน้าคนตั้ง มีนายทุนหนุนหลังต้องหาเงิน ๒ พันล้านบาทมาก่อนเสียก่อน จึงจะเดินหน้าได้ นี่คือการเมืองเก่า อย่าตั้งดีกว่า

๑๐. มหกรรมการเมืองบันลือโลก ๑๙๓ วัน ทำให้ผมเกิดความหวังว่าจะมีการเมืองใหม่ ภาวะผู้นำของ ๕ แกนนำที่แตกต่างแต่กลมกลืน ความสามารถขันติและเอหิงสธรรมของกองทัพธรรมมืออาชีพที่มีพรสวรรค์อย่าง ASTV ประชาชนหลากหลายอาชีพศาสนา สหภาพฯ และองค์กรสังคมต่างๆ นักวิชาการ นักการทูต ศิลปินแห่งชาติทุกสาขา แกนนำจากภูมิภาคและแต่ละจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีและผู้สูงอายุ นี่คือนิยามการอันยิ่งใหญ่ของการเมืองไทยและการเมืองใหม่ หากยังรักสามัคคีและเคลื่อนไหวต่อไปพร้อมๆ กัน จะเป็นคุณต่อชาติอย่างมหาศาล หากแตกสามัคคีถึงกับฟาดฟันกันเองก็จะตกเป็นเหยื่อของการเมืองเก่าด้วยกันทั้งหมด ผมจึงยินดีที่ได้ยินสนธิพูดว่า แกนนำทั้ง ๕ จะไม่รับตำแหน่งหัวหน้าหรือตำแหน่งการเมือง แต่จะสนับสนุนให้สมาชิกฯ สาขาหรือภูมิภาคหรือกลุ่มต่างๆ จัดตั้งพรรคและเติบโตในครรลองและตามมาตรฐานการเมืองใหม่ของพันธมิตรฯ ปัญหาที่มีอยู่ชนิดเดียวพูดง่าย-ทำยาก คือ ถ้าจะตั้ง ต้องไม่แตก ถ้าจะแตกก็อย่าตั้ง

หมายเหตุเงื่อนไขสำคัญที่สุดที่ทำให้การเมืองเก่าเป็นการเมืองแล้ว จนกระทั่งนายยุวรัตน์ กมลเวชช พล.อ.จารุภัทร เรื่องสุวรรณ เห็นว่า

ยิ่งเลือกยิ่งเลว ต้องห้ามผู้แทนรุ่นเก่าสัก ๑๐ ปี

เงื่อนไขที่พรรคการเมืองเป็นแบบ “รวมศูนย์-รวบอำนาจ-เป็นทาสหัวหน้า” หนีไม่พ้นบัญชาของอำนาจและเงินได้ก็เพราะกฎหมายบังคับให้ผู้สมัครสังกัดพรรค ไม่มีประเทศประชาธิปไตยใดในโลกที่บังคับให้ผู้สมัครสังกัดพรรค มีวิธีพัฒนาให้พรรคเข้มแข็งอยู่นับไม่ถ้วน แต่ถ้าไม่ยกเลิกกฎหมายพรรคการเมืองปัจจุบันให้จดทะเบียนพรรคเหมือนๆ กันหมดและบังคับให้ผู้สมัครเข้าพรรคหมด ก็จะไม่วันสร้างระบบพรรคการเมืองใหม่และการเมืองใหม่ได้ ผมกลัวว่าพันธมิตรฯ จะเหมือนกับอภิสิทธิ์ในข้อนี้คือไม่เคยคิดและไม่กล้าคิด

ในที่สุดไม่ว่าจะเป็นพรรคเทียนแห่งธรรม พรรคประชาธิปไตย หรือพรรคสมัชชาประชาชน ผมก็กลัวว่าจะขึ้นต้นเป็นลำไม้ไผ่ นานๆ ไปเป็นบ่วงกัญชา เหมือนกับทุกพรรคที่เกิดมาก่อน

โปรดเถื่อนี่คือคำทำทนายและให้กำลังใจอย่าเห็นว่าเป็นการบั่นทอนหรือทำลายกำลังใจเลย เพราะในชีวิตผมยังอยากเห็นพรรคการเมืองจริงๆ เกิดขึ้นในเมืองไทย และถ้าหากพรรคนั้นชื่อพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยด้วยแล้ว ผมจะนอนตายตาหลับ

พ่อกานาตอบปัญหา

ว่าด้วยพรรคพันธมิตร.....

นักรัฐศาสตร์ท่านคะ พทม.ว่าจะตั้งพรรคการเมือง มีเสียงสะท้อนจากสังคมทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ฟังได้ทั้ง ๒ เหตุผล ทั้งมีความเห็นว่ามีขึ้นอยู่กับ “คน” ที่เมื่อเหตุการณ์สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป คนจะยังดีมีคุณธรรมอยู่ ดังที่พันธมิตรเคยศรัทธา เคยรู้จักกันมาหรือไม่? ขอถามพ่อกานาลักหน้อยว่าเราเห็น เราได้ยินมาเยอะแล้ว คนเข้าสู่อำนาจมักจะเบี่ยงไป แขนงนำจะอย่างไร แค่นั้นทั้งรุ่น ๑ รุ่น ๒ เราประชาชนทำใจจึงจะเสี่ยงน้อยที่สุดคะ? (จากแฟนรายการ “สงครามสังคม ธรรมะกับการเมือง” ของ โทรทัศน์ ช่องเพื่อมวลมนุษยชาติ)

ถามมาก็ดี คิดว่าน่าจะพูดกันบ้าง ในเรื่องการตั้งพรรคการเมืองนี้ มองเผินๆ ก็ดูดี ถ้ามองให้ลึกไปในเรื่องของประชาธิปไตยแล้ว อาตมาเคยบอกแล้วว่า การไปจดทะเบียนพรรคการเมืองนี้มันผิดหลักประชาธิปไตย ต้องมีทั้งข้อกำหนด กรอบของนิตินัยบังคับไว้ คือการกำหนดกรอบเอาไว้มันก็ไม่อิสระแล้ว นั่นอย่างหนึ่ง

แล้วโดยจริงในภาคปฏิบัติอีก เมื่ออยู่ในพรรคก็ต้องอยู่ในกรอบของการกำหนดบังคับอีกเยอะ ต้องมีวิป มีการยอมรับในวัฒนธรรมในมารยาทอะไรก็แล้วแต่ ถูกบังคับอีกหลายนัย ซึ่งมันไม่ได้อิสระแท้เลย เพราะฉะนั้นการตั้งพรรคนี้นั้นเป็นเรื่องใหญ่ **จริงๆ แล้วนี่พรรคพันธมิตรนี้เกิดแล้วโดยธรรมชาติ** เป็นพรรคการเมืองได้ ทำงานภาคประชาชนไปนี้แหละ เพราะอำนาจของประชาชนนี้มันเป็น “อธิปัตย์” มันเป็นอำนาจใหญ่สามารถที่จะรวมตัวกันทำตามกฎหมายรัฐธรรมนูญมิให้ทำได้หมด แม้แต่จะไล่ปลด-ไล่ทำอะไรใครต่อใคร ว่ากันจริงๆ แต่งตั้งนายกฯ ยังได้เลย ถ้าจริงนะ!

ถ้ามีฤทธิ์มีอำนาจมีผลสูงส่งจริงๆ นะ อำนาจประชาชนนี้ปลดนายกฯ ตั้งรัฐมนตรีตั้งนายกฯ ได้ เปลี่ยนแปลงอะไรได้ รัฐธรรมนูญก็มีมากมาย ไม่รู้จักข้อทำได้ ขอให้เป็นฤทธิ์เป็นเดชจริง ใจร้อนไปตั้งทำไม บอกว่าจะต้องรีบตั้งเพื่อไปใช้ควบคู่กัน เห็นว่าแหมพรรคอันโน้นไม่เอาด้วย ใช้พรรคทางสภาไม่เอาด้วยเราก็เลยอยากจะตั้งพรรคของเราเข้าไปร่วม เพื่อที่จะได้สานต่อกัน ฝ่ายนี้ก็ทำภาคประชาชน อีกฝ่ายก็ทำภาครัฐแล้วก็ร่วมกันเพื่อที่จะมีอำนาจ มันจะเป็นการสร้างอำนาจชนิดหนึ่งหรือเปล่า มันจะไม่บริสุทธิ์นะ มันจะเป็นที่มาของวาระซ่อนเร้นอะไรไหม? ประชาชนเขาเห็นมาเยอะแล้ว คนที่เข้าสู่อำนาจมักจะเบี่ยงไปนี่ จริงนะ

อาตมาถึงได้เตือนเอาไว้ ซึ่งเมื่อวานนี้ก็พูดไปแล้วที่... “**ปราชญ์จะไม่สร้างอำนาจให้แก่ตนเองจนคนอื่นเกรงไม่กล้าตีไม่กล้าท้วง**” นี่เป็น

คุณสมบัติอันวิเศษของปราชญ์จริงๆ **“ส่วนคน
แค่งลัดจะสร้างอำนาจให้แก่ตัวเอง จนคนอื่น
เกรงไม่กล้าตีไม่กล้าท้วง”**

ฟังอีกเที่ยว **“ปราชญ์ จะไม่สร้างอำนาจให้
แก่ตนเอง จนคนอื่นเกรงไม่กล้าตีไม่กล้าท้วง
ส่วนคนแค่งลัดจะสร้างอำนาจให้แก่ตัวเอง
จนคนอื่นเกรงไม่กล้าตีไม่กล้าท้วง”** จริงที่สุดนะ
เพราะงั้นถ้าใครอยากได้อำนาจ คนนั้นกำลังคิด
ไม่ดี อย่าไปสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง แต่จงสร้าง
เหตุให้เกิดผล ทำไปเถอะ จะสร้างการเมืองภาค
ประชาชน ก็สร้างกันไปให้เข้มแข็ง แล้วก็จะเกิด
ผลจริงขึ้นมา ขอให้คุณตั้งใจทำงานนี้เพื่อ
ประชาชนจริงๆ ประชาธิปไตยจริงๆ ไม่ใช่สร้าง
แผลง เพื่อที่จะอาศัยอำนาจ อาศัยลาภสรรเสริญ
เป็นโลภกิจ ถ้ายังเข้าใจโลกตระ ไม่ทำอย่างที่โลภกิจ
ไม่ทำเพื่อลาภยศสรรเสริญโลภกิจสุขจริงๆ เลย
ทำอย่างดีอย่างบริสุทธิ์ เป็นการทำให้ช่วยเหลือ
ประชาชน เพื่อช่วยเหลือ การเมืองของโลกของ
ประเทศทำไปเลย

การทำอยู่นี้ถูกแล้ว ไม่ต้องไปตั้งพรรค ไม่
ต้องไปสร้างพวกนี้หรือคนนั้นช่วยกันรับหน้าที่
เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา คนนั้นมีเวลา คนนี้มีโอกาส
ทำไปช่วยกันอย่างนี้ก็ดีแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องไป
ทำตามตัวอย่างที่เขาทำกันมา มันมีความเข้าใจได้
เพราะฉะนั้น สรุปลงแล้วที่เอาตมาพูดอันนี้ก็เพื่อที่จะ
ให้สติ ให้ทบทวนกันดี

เพราะฉะนั้นพวกเรา ที่ได้ร่วมมือกันจน
กระทั่งเป็นพันธมิตรเราก็จะต้องใช้วิจารณ์ญาณดีๆ
ในการที่จะมีอะไรเกิดขึ้นในอนาคตหลายๆ อย่าง
ถ้าเผื่อว่าไม่ชอบมาพากล พันธมิตรจะทำหรือว่า
กลุ่มใหญ่บางที่จะทำ บางสิ่งบางอย่างเราก็อาจ
จะไม่ไปช่วยเหลือ หรืออาจจะไม่ไปร่วมมือ เพราะ
ว่าเราไม่เห็นด้วย เพราะมันไม่ชอบมาพากล หรือ
ว่าเราไม่มีโอกาส เราติดธุระติดงานติดการที่
สำคัญอะไรก็แล้วแต่ ก็อาจจะไม่ได้ไปร่วม ไปช่วย
ก็เป็นได้นะ แต่ถ้าสิ่งดีๆ อะไรที่ร่วมได้อยู่เราก็ร่วม
เราก็ช่วยแน่นอน นี่บอกไว้ให้ทราบก่อนนะ.

บทสรุป กระแสการตั้งพรรคใหม่ของ
พันธมิตรฯ ในขณะนี้เมื่อพิจารณาโดยภาพรวม
ก็แทบจะไม่มีใครไม่เห็นด้วย นับสำคัญคงอยู่
ที่เงื่อนไขของเวลาว่า ขณะนี้เหมาะสมแล้ว
หรือยัง? จะเป็นการรีบทำคลอดก่อนกำหนด
หรือเปล่า? เหล่าพี่น้องพันธมิตรที่จะเข้าสู่ค่าย
กลของอำนาจและเงินตราทำอะไรจึงจะไม่
เป็นไป เหมือนลุงจำลอง เพราะอดีตวีรชนทั้ง
หลายที่กลายมาเป็น “เวรชน” ในปัจจุบัน ก็ล้วน
แต่ถูกอำนาจและเงินตรา เปลี่ยนแปลงไปทั้งนั้น
(ทุกวันนี้แค่พี่น้องพันธมิตรฯ ช่วยกันจัดงาน
คอนเสิร์ตเพื่อหาเงินให้เอเอสทีวี ก็แทบจะ
แยกทางกันแล้ว หากต้องแย่งกันลง ส.ส.แย่ง
ตำแหน่งทางการเมืองกันจะทำฉันใด?)

ต่อให้มีพรรคใหม่ มีอุดมการณ์ใหม่ๆ แต่
วิถีชีวิตและจิตวิญญาณของผู้คนยังไม่เปลี่ยน
ยังไม่มีความสัมพันธ์กันทางด้านคุณธรรมมากเพียงพอ
ก็ย่อมไม่ต่างอะไรกับการคิดแก้ไขรัฐธรรมนูญใน
ปัจจุบัน ต่อให้ได้เนื้อหาที่ดีที่สุดในโลกขึ้นมา
แต่นักการเมืองก็ยังเลวร้ายและกำลังจะเลวร้าย
ขึ้นมาใหม่ ก็คงไม่ต่างอะไรกับศาสนาพุทธ ที่
มีพระไตรปิฎกเหมือนรัฐธรรมนูญที่ดีที่สุด แต่
ข่าวกวของพระตุ๊ด เณรแก้ว และโล้นซำลี ก็
แทบจะทำให้ศาสนาหมดสภาพไปด้วย ☹

● ศิลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา ●

ขอเชิญชวนนำบุตรหลานร่วมงาน
อบรมยุวพุทธทายาท (ไม่เสียค่าใช้จ่าย)
ณ พุทธสถานศาลิอโคก อ. โพนาลี จ.นครสวรรค์

วันที่ ๒๐-๒๔ เมษายน ๒๕๕๒

(รับเด็กอายุ ๑๐-๑๕ ปี)

หมายเหตุ ถ้านักเรียนคนใดต้องการศึกษาต่อ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ร.ร.สัมมาสิกขาศาลิอโคก

ต้องผ่านการอบรมยุวพุทธทายาทก่อน

รายละเอียดติดต่อ ครูไพโรศิล ศิริวัฒน์ธนา

โทรศัพท์ ๐๘-๔๑๕๔-๗๐๔๕

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา

● ฟาสาง

มันตามพ่อ

ปีที่ฉันและเพื่อนๆ ใช้ชีวิตในโรงเรียน
๖ สัมมาสิกขา ๖ ปีที่พวกเราได้
อาศัยอยู่ได้ร่วมเงาของต้นโพธิ์ใหญ่นาม....
โพธิ์รักษ

ไม่ทราบได้ว่าพ่อท่านและชาวโศกจะ
รับรู้หรือไม่ว่า ๖ ปีที่ผ่านมา ที่นี้!...ได้
เปลี่ยนแปลงตัวตนของพวกเขาไปอย่าง
ไม่เหลือเค้าเดิม และฉันเองก็ยินดีเป็น
อย่างยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น (ทั้ง

ค่อนข้างเชื่อว่า เพื่อนๆ คงรู้สึกไม่แตกต่างกันัก) เมื่อจบไปแล้วฉันมั่นใจว่า ฉันและเพื่อนๆ จักสามารถช่วยเปลี่ยนแปลงสังคมภายนอกให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ได้บ้าง ไม่มากก็น้อย...“เราสัญญา”

เมื่อจากที่นี้ไปแล้วคิดว่าชีวิตฉันและเพื่อนๆ คงเปลี่ยนแปลงไปมาก แต่ในส่วนลึกของหัวใจเรานั้นใจว่า...! ไม่ว่าจะอย่างไรพ่อท่านและหมู่กลุ่มชาวโอศกก็จะรอเราอยู่เสมอ ด้วยความอบอุ่นที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ขอขอบคุณทุกสิ่งทุกอย่างที่สังคมโอศกมอบให้แก่นักเรียน สัมมาสิกขาเรื่อยมา และกราบขออภัยกับทุกๆ อกุศลกรรมที่เราเคยกระทำไว้กับที่นี่

สุดท้ายที่อยากจะทำก็คือ แม้รุ่นนี้จะมีชื่อรุ่นว่า **“เปลี่ยนแปลง”** แต่ความยึดมั่นในธรรมอันเป็นสัจจะที่พ่อท่านและหมู่กลุ่มชาวโอศกนำพาปฏิบัติตลอดมานั้น จะตราตรึงอยู่ในใจไปตราบชั่ววันรันดร์

รุ่น “เปลี่ยนแปลง”

๑๕ มีนาคม ๒๕๕๒

สุนทรพจน์ในงานวันพิธีรับกมลดีที่กลั่นออกมาจากหัวใจแทนความรู้สึก แทนคำพูดมากมายจากลูกหลานพญาแรงทั้ง ๕๑ ตัว ผ่านตัวแทนประจำรุ่นที่ถ่ายทอดไปสู่พ่อท่าน... พ่อทางจิตวิญญาณ... พญาแรงที่คอยกางปีกกว้างปกป้องให้โออุ่นและดูแลลูกแรงน้อยๆ จากกระแสคลื่นลมโลกีย์ที่โหมแรงมาตลอดระยะเวลา ๖ ปี พญาแรงที่น้อมรับความเจ็บปวดจากแสงแดดที่แผดเผา พายุร้ายที่โหมกระหน่ำ สายลมหนาวยะเยือกจับใจไว้เพียงแต่ผู้เดียวด้วยความเต็มใจยิ่งเพื่อให้ลูกแรงทั้งหลายได้รอดปลอดภัยและเติบโตใหญ่พอที่จะพยุ่งปีกตนบินต่อไปได้ด้วยตัวเอง จนที่สุดสามารถกางปีกน้อยๆ ให้ร่มเงาช่วยเหลือสังคมสืบต่อไป

ในวันนั้นหยาดน้ำตาจากไหนไม่รู้มากมายที่ทยอยไหลเอ่อออกมาอย่างไม่รู้ตัว ไม่เคยคาดคิดว่าตัวเองจะมาได้ถึงวันนี้ มันเป็นน้ำตาแห่งความ

ปลื้มปิติ แห่งความสุขใจ ที่มีไม่บ่อยครั้งนักที่จะมีมาให้เห็น

ในงานวันพิธีรับกมลดีที่ๆ นิลิต นักศึกษาจากคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีมาร่วมงานเกือบพันคน และยังเป็นครั้งแรกที่พิธีรับกมลดีถ่ายทอดสดออกอากาศผ่านสถานีโทรทัศน์ (FM.TV) ของชาวโอศก คงถึงยุค“เปลี่ยนแปลง” เอื้อมเอื้อเอื้อกว้างของชาวโอศกจริงดังว่าของ ม. ๖ รุ่นนี้

“เปลี่ยนแปลง” เป็นชื่อประจำรุ่น ฉันทวนระลึกถึงความเปลี่ยนแปลงที่เคยเกิดขึ้นในชีวิต มีความเปลี่ยนแปลงมากมายที่เกิดขึ้น แต่ก็คงไม่มีความเปลี่ยนแปลงครั้งไหน? ที่จะยิ่งใหญ่เท่าความเปลี่ยนแปลงที่พ่อท่านและหมู่กลุ่มชาวโอศกได้มอบให้ แม้จะเป็นเพียงชั่วระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี แต่ก็ทำให้เด็กหัวดีอย่างฉันได้กำเนิดชีวิตใหม่ ได้เข้าใจและเรียนรู้ได้ร่มเงาพระโพธิสัตว์ที่ช่วยขัดเกลา เจียรระโนให้สมบูรณ์แบบขึ้นเรื่อยๆ

ฉันไม่เคยมีความตั้งใจคิดที่จะอยู่วัดเลย แต่ไม่รู้เพราะอะไรมาดลใจให้ฉันตัดสินใจโทรคุยกับพ่อในช่วงเวลาหนึ่งของการอยู่ชั้นม. ๖ “พ่อมีลูกหลายคนแล้ว ยกหนูทำบุญให้วัดชั๊กคนนะ”

และตั้งแต่นั้นที่นั่นฉันก็รู้สึกเหมือนตัวเองได้เกิดใหม่ ได้เป็นลูกหลานพระโพธิสัตว์ ของชาวโอศกอย่างแท้จริง ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วก็ยังไม่รู้ตัวเองเลยว่า...จะอยู่วัดได้รอดชั๊กนี้? จะอยู่วัดได้นานสักเท่าไร? จนก่อเกิดเป็นความกลัว กังวล ลับสนกับหนทางที่ตัวเองยังมองไม่เห็นข้างหน้า...

เคยได้ยินคนบอกไว้ว่า “ตั้งใจดี มีชัยไปกว่าครึ่ง” ส่วนครึ่งที่เหลือก็คือหน้าที่ของความเพียรพยายามที่จะไปให้ถึงเส้นชัย ฉันยังไม่รู้หรอกนะว่า เส้นชัยของตัวเองคืออะไร? สุดปลายทางที่วาดหวังไว้อยู่ที่ไหน? แต่ฉันก้าวเดินต่อไปด้วยพลังแห่งศรัทธาเต็มปรีที่ช่วยเป็นแสงสว่างส่องนำทาง ให้ทุกก้าวย่างได้มั่นคงและมั่นใจว่าเส้นทางสายนี้จะไม่มีวันมีดหมน...

เสียงเพลง “พญาแฉ่ง” ที่พวกเราพร้อมใจกันขับร้องให้พ่อท่านยังตั้งก๊กก้องอยู่ในมโนสำนึก และยังคงตราตรึงอยู่ในหัวใจมีรูสึมและคงเป็นวันที่ไม่อาจลืมได้ตราบชั่วชีวิต.... วันที่ได้รับกลดจากมือพระโพธิสัตว์...และวันที่ตั้งปณิธานว่าจะขอเป็นลูกแฉ่งน้อยอีกตัวที่ขอบินตามพ่อ

“กางปีกบนเวหาสูง
ยากยิ่งใครจะมองเห็น
สายตาคมเปี่ยมความเมตตา
สงบเย็นดุจดั่งเมฆขาว
พญาแฉ่งพาฝูงฝ่าลมหนาว
ยังมั่นใจทุกคราวขยับปีกต้านลม
แต่ภาพที่ได้เห็นแฉ่ง
เขามองกันเพียงด้านลบ
คลุกกับซากศพเหม็นเน่า
เกินกว่าใครจะอยากมาคบ
พญาแฉ่งไม่เคยถือโทษโกรธ
พาฝูงบินต่อไปด้วยใจสันโดษ
พญาแฉ่งไม่ย้อแอ้งเศษเนื้อใคร
พญาแฉ่งพาฝูงบินสู่ฝัน...ไกล
ฝัน...สู่เสรียิ่งใหญ่
อยู่อย่างต่ำ แต่กระทำอย่างสูง....สุดใจ
ตะวันลาล่วงหายวับ
วาวดวงดาวเริ่มทอแสง
คำคืนหม่นผู้คนโรยแรง
เหน็ดเหนื่อยกับการแก่งแย่ง
พญาแฉ่งเริ่มชราอ่อนแรง
ลูกหลานแฉ่งพร้อมใจพลีตนสืบสาน
(พญาแฉ่งเริ่มชราอ่อนแรง
ลูกหลานแฉ่งพร้อมใจพลีตนสืบสาน)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสอง สองคำ

แม่สอนไว้...
อย่าโกงชาติ!

อายหมา

เงินหล่นบนแผ่นดิน แผ่นดินทรุด
เงินหล่นบนหัวมนุษย์ มนุษย์ไร้สมอง
เงินหล่นบนหัวหมา หมาไม่มอง
คนจึงต้องร้องว่าอายหมามัน
ฝึกหมาล่าโจรได้ให้ตำรวจ
เป็นผู้หมวดตำรวจหมามันน่าขัน
งบบฝึกหมาค่าสมองเงินของมัน
ตำรวจหันต้อนหาแย่งหมากิน
เห็นเงินมาตาโตใจกว่าหมา
เข้าตำราหมาเมินเชิฐกั้งฉิน
เศรษฐีตั้งยังดับตายทับดิน
ดูสันดานพาลตื่นไร่ดินเดิน
คนทำไมให้หมามาดูหมิ่น
เกิดมากินดินโฉนดเขาโชดเชิน
หลอกกว่ารวยช่วยราษฎร์ชาติจำเรียม
เก่งจนเกินเดินกำว่าเงินกู

● เป็นต้น นาประโคน

กรณีศึกษา **เด็กช่างกลจับมือกัน :** **ผู้ใหญ่โง่ หรือ สร้างสรรค์?**

หากผู้ใหญ่บ้านเมืองแก้ปัญหา
 เพียงเพื่อโชว์ผลงานตัวเอง เอาตัวรอด
 นับเป็นวิกฤติของบ้านเมืองที่น่าเศร้าใจ
 แต่หากท่านทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์
 คิดว่าวิธีนี้แก้ได้จริงๆ
 นับเป็นวิกฤติยกกำลังสองเลยทีเดียว
 ผู้นำฉลาดแต่โง่ ว่าสุดทน สุดเลวร้าย
 แต่ผู้นำโง่แต่ขยัน กลับเป็นมหันตภัยยิ่งกว่า

ตึกติดกันระหว่างโรงเรียน กลายเป็นตำนาน
6 สืบทอดจากปู่ ย่า สู่ลูกหลาน
 กว่าที่จะคิดได้ กว่าที่จะสำนึก ก็แก่เสียแล้ว
 เป็นอย่างนี้รุ่นแล้วรุ่นเล่า
 เมื่อผู้ใหญ่หาญกล้า ฝ่าตัดดวงจรรูปาหวิ จิง
 เป็นวีรกรรมอันน่ายกย่อง

แต่จะแค่เอาตัวรอดหรือตั้งใจจริง บางทีไม่
 ต้องถามใจ แค่ดูตากี่รุ่นๆตัวเอง!

มิใช่จะปกป้อง สวมหมวกกันน็อก “ใครจะ
 ว่าอย่างไรก็เถอะ อย่าด่วนติเลย ต้องทดลอง
 ต้องพยายาม แก่ไข สำเร็จหรือไม่ ก็ว่ากันไป...
 ขอให้มองเจตนาดี!”

พิจารณา ๑) มองในแง่ดี เออ-ผู้ใหญ่เขา
 พยายามอยู่นะ

พิจารณา ๒) มองในแง่ร้าย หรือผู้ใหญ่มัน
 เอาตัวรอด

โชว์ความขยัน ความใส่ใจ เด็กตายก็คน แต่ถึงแก่ไม่ได้ ก็ต้องปรบมือให้ผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็จะได้คะแนนลูกเดียว

พิจารณา ๓) วิธีการนี้ ถือว่า “ผิดกรรมฐาน” แก้ไม่ถูกต้อง

“กรรมฐาน” คือ การแก้ไขที่ตรงเป้า เกิดผลดี เหมือนรัฐบาลคิดเป็นแต่แจกปลา แต่แจกเบ็ดทำไม่ได้

พระพาหิยะฯ เพียงแค่ฟังธรรมสักแต่ว่า รูป-รส-กลิ่น-เสียง ก็บรรลु

เกษตรกรต้องปลูกในสิ่งที่กิน ผลิตในสิ่งที่ใช้ ปุ๋ยต้องทำเอง จึงจะพันทุกข...อย่างนี้เป็นต้น

ให้เด็กทำสัญญา จับมือกัน ต่อหน้าทีวี ทุกช่อง จะกลายเป็น “ช่วย” มากกว่า “ยับยั้ง”

พิจารณา ๔) แก้ปัญหาไม่ใช่ดูหนัง หลายเรื่องไม่มีรายละเอียดรวบรัดตัดตอนฉับๆ เข้าเป้าง่ายดี

ฉากแรก ตึกกัน ฉาก ๒ ผู้ใหญ่สั่งจับมือสาธยาย ผลดีจะเกิดต่อประเทศชาติ ฉาก ๓ ทั้ง ๒ ฝ่าย กอดคอ หัวเราะกัน นี่คือหนัง !

ฉากแรก หญิงสาวแอบรักพระเอก ทำตาหวาน

ฉาก ๒ พระเอกนางเอกจีบกัน หญิงสาวหน้าคว่ำ

ฉาก ๓ พ่อหญิงสาวดูดาลูกสาว เขารักเอ็งแบบน้อง เอ็งก็ต้องรักเขาแบบพี่ เข้าใจไหม?

ฉาก ๔ หญิงสาวยิ้มแยม มองพระเอกนางเอกอย่างชื่นชม ร่าพิงในใจ “...พี่ชายฉัน โชคดี!”

หมายเหตุ อาจเป็นเพราะเมืองไทยมีทีวีมากไป จึงพยายามแก้ปัญหาให้จบที่จอ แอปบีเอ็นดิ่ง แต่ภาค ๒ จะฉันทายอย่างไร เป็นอีกเรื่องหนึ่ง “ผมได้ทำเต็มที่แล้ว”

พิจารณา ๕) กีเลสเป็นเรื่องลึกลับซึ้ง กีเลสมี ๓ ระดับ กีเลส-ตัณหา-อุปาทาน

นักธรรมะตัดกีเลส ก็ยังเจอด่าน ๒ ลู้อับ ตัณหา สยบตัณหา ยังต้องด่าน ๓ ล้างอุปาทาน

อุปมาเหมือนไม้ป่าใหญ่ ตัดต้น-ชุดต่อ และไล่ตามไหลของมันที่ยังกระจัดกระจายออกไป พุทธองค์ตรัสไว้ อุปมาจะนำไม้สดในน้ำ มาลิไฟ ก) พรากไม้ชุ่มจากน้ำมาก่อน (ศีล) ข) ตากแดดให้แห้ง (สมาธิ) ค) จึงจะลิไฟได้ (ปัญญา)

นักวิทยาศาสตร์อุปมาเหมือนแม่เหล็ก (ตัวกู) หากจะสลาย ก) ต้องอย่าให้ดูดเหล็กใดๆ ให้มันอยู่อย่างว่างเปล่าๆ เฉยๆ (ตัดกิเลสด้วยการถือศีล)

ข) เส้นแรงแม่เหล็กจะยังคงกระจัดกระจายแต่จะค่อยๆ อ่อนแรง (ตัดตัณหาด้วยธรรมวิชัย)

ค) ทำมากๆ ไปเรื่อยๆ ความเป็นแม่เหล็กจะสลายไป (หมดอุปาทาน)

เด็กตึกกันจึงต้องแก้ไขทั้งภาคองค์กรและภาคจิตใจ มีทั้งแผนระยะสั้น ระยะยาว และระยะยั่งยืน

หมายเหตุ ถ้าจริงใจ ผู้ใหญ่ต้องมีแผน ๒, ๓, ๔ ออกมาในเร็วๆ นี้

พิจารณา ๖) สัปบุริสธรรม ๗ เป็นธรรมชาติของสัตว์บุรุษ ผู้นำชาติ ผู้ใหญ่ของประเทศ ต้องมีความฉลาดในสัปบุริสธรรม ๗ จึงจะแก้วิกฤติชาติได้

คุณธรรมวิเศษมีอะไรบ้าง รู้ในเหตุ-ผล-ตน-ประมาณ-สถานที่-กาล-บุคคล

จึงจะรู้ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ของแต่ละปัญหา

เมื่อแก้ปัญหา จึงมีผลสำเร็จ

พิจารณา ๗) ข้อวิตกกังวล หากผู้ใหญ่บ้านเมืองแก้ปัญหา เพียงเพื่อโชว์ผลงานตัวเอง เอาตัวรอด นับเป็นวิกฤติของบ้านเมืองที่น่าเศร้าใจ

แต่หากท่านทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดว่าวิธีนี้แก้ได้จริงๆ

นับเป็นวิกฤติยกกำลังสองเลยทีเดียว

ผู้นำฉลาดแต่โง่งว่าสุดทน สุดเลวร้าย แต่ผู้นำโง่งแต่ขยัน กลับเป็นมหันตภัยยิ่งกว่า ๒

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๔<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้บรรลุมรรคผลที่ “สัมมาทิฐิ”
จะมีคุณธรรมที่เป็นคุณวิเศษ
ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
เช่น ดูจากความประพฤติ
จะเห็นคุณสมบัติตรงตาม “วรรณะ ๘”
นั่นก็คือ ใครๆ ก็เห็นได้ว่า
เขาเป็นคนเลี้ยงง่าย เป็นคนบำรุงง่าย
เป็นคนมักน้อย เป็นคนสันโดษ
เป็นคนมีความขัดเกลา เป็นคนมีศีลสูงศีลเคร่งได้
เป็นคนมีอารมณ์ที่น่าเลื่อมใส เป็นคนไม่สะสม
เป็นคนปรารถนาความเพียร

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แลคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข*
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติลัทธิจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถลัทธิจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใ
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถลัทธิจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตระธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”**อย่างจริงจังจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สูนิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหาติ)**“เห็น”**(ปีสสติ)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**“ผล”**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**“องค์รวม”**สูงขึ้นๆ**“บุญ”**ด้วย**“องค์รวม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยๆนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป ไม่มี**“มรรคผล”**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น”****“อาริยะ”**จะต้องมี**“คุณธรรม”**เข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น**“มรรคผล”**** และ**“มรรคผล”**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย”**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธจรณบุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาทูตใช้เพื่อบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้ชัดๆว่าศาสนาทูตตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะได้ “งง!” แทนจะไม่อยากจะทำอีกคนเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาทูต “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาทูต ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยิ่งไม่บริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาทูตละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่ชัดสำคัญอย่างหนึ่งของ วิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบูรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันที่ ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาทูต”**

ดังนั้น ผลธรรมที่ได้จากการปฏิบัติตาม “คำสอนที่ไม่ตรงตามพระพุทธพจน์” ที่เรียกว่า ยัง **ไม่สัมมาปฏิภาณ** หรือยัง **มิจฉาปฏิภาณ** เขาก็บรรลุ “ธรรม” ที่ไม่ใช่ **ของพระพุทธเจ้า** เขาก็ได้เขาก็ “เป็น” ตามแบบของเขา เช่น ผู้ปฏิบัติที่ปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลการลดกิเลสในใจ ซึ่งก็คือ **ทำใจในใจของตน** นั้นแหละ ให้ลดกิเลส **ด้วยการนั่งสมาธิเพ่งกลิ่น** เพ่งดิน-น้ำ-ลม-ไฟ เพ่งลมหายใจ ฯลฯ ซึ่งยัง **มิจฉาปฏิภาณ** ยังปฏิบัติไม่ถูกต้องต่อองค์ (อโยนิโส) ไม่แยบคาย (อโยนิโส) ไม่ลงไปถึงที่เกิด (อโยนิโส) เป็น **สัมมา** ตรงตามพระอนุสาสนีหรือคำสอนของพระพุทธเจ้า **“การทำใจในใจ” (মনสิการ)** จึงไม่เป็นไปตามคำสอนของพระพุทธองค์ **“ผลธรรม” จึงเป็นคนละแบบ**

“ผลธรรม” ที่ได้จาก **“การทำใจในใจ” (মনสิการ)** แบบนั่งสมาธิเพ่งกลิ่น ก็เป็น “ผล” ตามแบบนั้นๆ เรียกว่า **มิจฉาผล ไม่ใช่ “สัมมาผล”** เพราะเป็นคนละแบบกับของพระพุทธเจ้า ถ้าปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า **ถูกต้อง, ถูกแท้, ถูกถ้วน (สัมมา)** ก็เรียกว่า **“สัมมาปฏิบัติ”** “ผล” ที่ได้ก็เรียก **“สัมมาผล”** ถ้าปฏิบัติ **ไม่ถูกต้อง, ถูกแท้, ถูกถ้วน (ไม่สัมมา)** เรียกว่า **“มิจฉาปฏิบัติ”** “ผล” ที่ได้ก็ **ไม่ถูกต้อง, ถูกแท้, ถูกถ้วน (ไม่สัมมา)** เรียกว่า **“มิจฉาผล”**

นั่นก็เพราะ **“มิจฉา”** ทั้งปริยัติ-ทั้งปฏิบัติ หรือปริยัติ อาจจะไม่สัมมา แต่พอปฏิบัติกลับมิจฉา “ผล” ที่ได้จึงไม่เจริญ “อริจิต” ตรงตามคำสอนพระพุทธเจ้า เป็นต้นว่า จิตที่เป็น “ฉาน” ก็ดี จิตที่เป็น “สมาธิ” ก็ดี จิตที่เป็น “วิมุตติ” ก็ดี ไม่เป็น “อริจิต” แบบพุทธตรงตามคำสอนพระพุทธเจ้า จึง **ไม่สามารถบรรลุ “ปฏิเวธ”** (รู้แจ้งแทงตลอด, รู้ทะลุโปร่ง, ตรัสรู้) หมายความว่า “อริบัญญัติสิกขา” ไม่เกิด “วิชา ๘” อันได้แก่ “วิปัสสนาญาณ-มโนมยิทธิญาณ-อิทธิวิชญาณ-ทิพโสตญาณ-เจโตปริยญาณ-บุพเพนิวาสานุสติญาณ-จุตูปปาตญาณ-อาสาชกขญาณ” ตามหลักพุทธธรรมที่ว่า “วิชาชาจรณสัมปันโน” ชนิดเกิด “ญาณ ๑๖” รู้แจ้งเห็นจริง “รูปนาม-นามรูป” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” ที่วิเศษยิ่ง หรือ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา ของกิเลสหรือของ

สมุทัย ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” โดยเฉพาะรู้จักผู้แจ้งผู้จริง“อกุศลจิต”ซึ่งก็คือ“กิเลส”นั่นเองที่เราสัมผัส“ของจริง”อย่างละเอียดลึกซึ้งเป็น“ปรมาตถธรรม”(สิ่งที่มีอยู่โดยความหมายอันสูงสุด) และสามารถรู้จักผู้แจ้งผู้จริงว่าเมื่อเราปฏิบัติจะรู้เห็น“ตัวตน(อตต)ของกิเลส”นั้นๆ ด้วย“ญาณ”ของตน และรู้เห็นว่า เราปฏิบัติแล้วสามารถลดละจางคลายกิเลสลงได้อย่างรู้ๆ(ซาหติ)-เห็นๆ(ปัสสตี) กระทั่งที่สุดหมดสิ้นกิเลสสละไปอย่างถาวรรอบ สัมบูรณ์ใน“อารยสัจ ๔”

กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติจะเกิดความรู้ที่เป็น“สัจญาณ-กัจจญาณ-กตญาณ”ตามที่ได้สาธยายมาพอสมควรนั้นแหละ ส่วนผู้“มิจฉาน”นั้น จะ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ไม่“สัมมา”ส่วนมากก็จะ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)แบบนั่งสมาธิเพ่งกสิณ ซึ่งเป็นวิธีที่**ไม่สามารถรู้จักผู้แจ้งผู้จริง“ตัวตนของกิเลส”** จึงกำจัด“กิเลส**ไม่ถูก“ตัวตน”(อตต)ของมัน** เพราะปริยัติ“มิจฉา”หรือปฏิบัติ“มิจฉา” จึงได้แต่“มิจฉามรรค-มิจฉาผล”แม้จะได้“ความสงบ”ก็เป็น“ความสงบ”ที่ยัง“มิจฉา”หรือได้“นิโรธ”ก็เป็น“นิโรธ”ที่ยัง“มิจฉา” แล้วจะหลงติดยึดเกาะที่ได้ต่างๆยิ่งขึ้น **“มิจฉา”ก็คือ ไม่ถูกต้องพุทธธรรมที่แท้จริง**

เช่น หลงติด“ความสงบหรือนิโรธ”ที่ตนสร้างขึ้นได้สำเร็จด้วยจิต(โมนเมย) เป็นรูปจิต-อรุปจิต”อันตนเองสร้างด้วยอุปาทานนั้นแหละ ซึ่งเป็น“รูปฌาน”หรือ“อรุปฌาน”แบบทั่วไปที่สอนๆกันมา-ยึดติดกันมาตั้งแต่ปางบรรพ์ของฤาษีดาบสเก่าแก่ อันเป็น“รูปธรรม”เป็น“อรุปธรรม”(เรียกกันว่า “รูปฌาน-อรุปฌาน” ที่เป็นผลจากการปฏิบัตินั่งหลับตาสกตจิตนั่นเอง) ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า “มโนมยอตตปฏิลาโภ”(การได้อตตที่สำเร็จด้วยใจ) จึงเป็น**“อตตา”**ประเภทหนึ่ง ใน“อตตาท ๓ ประเภท” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๓๐๒ จัดอยู่ในประเภท**“มโนมยอตตาท”** ซึ่งเป็นอตตาทชนิดหนึ่งใน“อตตาท ๓ ประเภท”(โอฬาริกอตตาท-มโนมยอตตาท-อรุปอตตาท) แต่ไม่เห็นชาวพุทธจะศึกษา“อตตาท ๓”นี้กันสักเท่าไร ความรู้ว่าด้วยเรื่อง“อตตาท ๓”จึงไม่ค่อยจะรู้จักผู้แจ้งผู้จริงในเรื่อง“อตตาท”กันได้อย่างสมบูรณ์

เพราะไม่มีญาณทัสสนะหรือวิปัสสนาญาณที่สามารถหยั่งรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”(ปรมาตถธรรม) ไม่มี“ญาณ ๑๖” ไม่สามารถแยกนามแยกรูปในขั้น“อุปาทายรูป”ได้ จึง

ไม่สามารถรู้จัก“อตตาท”ในลักษณะต่างๆ ที่เป็น“อตตาท ๓” ดังนั้น จึงไม่รู้จักผู้แจ้งผู้จริง**“ตัวตน”**ของกิเลส” ก็ไม่ได้ ละล้างกิเลสในจิตอย่าง**ถูกตัวถูกตน** เป็น**วิราคะ-เป็นนิโรธ** ชนิดที่หยั่งรู้“ตัวตน”(อตตาท)ถูกตัวเหตุต้องแท้เป็นวิทยาศาสตร์ และ**“ดับเหตุ”**อย่างสิ้นเกลี้ยงสำเร็จตามที่อาตมาได้อธิบาย ขยายความอยู่เสมอตลอดมา

จึงได้ผลแค่**“สมาธิ”แบบฤาษีทั่วไป** ซึ่ง“สมาธิ”แบบทั่วไปนี้ล้วนเป็น**“การสะกดจิต”**แท้ๆ ทว่าเขาก็ว่า เขา**ไม่ได้สะกดจิต**อยู่นั้นแหละ เขา**“ทำสมาธิ”**ต่างหาก มันเป็นวิธีทำสมาธิ ไม่ใช้สะกดจิต ...เขาก็จะแย้งอยู่นั่นเอง

วิธีทำสมาธิแบบนี้แหละ คือ**สะกดจิต**จริงๆ ลองตั้งใจคิดตามดีๆ จากคำอธิบายของอาตมาต่อไปนี้

“สมาธิ”ที่ปฏิบัติด้วยการกำหนดให้ใจไปเพ่งจดจ่ออยู่ที่“กสิณ”(สิ่งที่ให้จิตเพ่งหรือเกาะยึด)อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เพ่ง**“ลมหายใจ”**เป็น“กสิณ” ก็ปฏิบัติให้จิตของตนจดจ่ออยู่ที่**“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออกของตน”**ให้แน่วแน่นิ่งสนิทอยู่กับสิ่งนั้นให้ได้ แล้วจิตก็จะหยุดซัดส่าย หรือหยุดฟุ้งไปในเรื่องอื่น-อารมณ์อื่น เรียกว่า จิตนิ่ง จิตสงบ

จิตสงบเช่นนี้เอง คือ ความสงบที่เกิดจากการ**สะกดจิต** ที่เป็นการ**สะกดจิตตนเองด้วยตนเอง**

ซึ่งถ้าผู้ไปเรียนกับอาจารย์ อาจารย์ก็จะเป็นผู้นำ**สะกดจิตโดยตรงเลยแหละ** อาจารย์จะพูดจูงนำ พุดไป จิตรับคำสั่งตามไป มันก็คือ **การสะกดจิต**แท้ๆตรงๆ เห็นไหม แต่การนั่งสมาธิ“เพ่งกสิณ”ด้วยตนเองนั้น ไม่ใช่คนอื่นเป็นผู้สะกดจิตเรา เราสะกดจิตเราเอง

ดังนั้น จึงไม่ว่าจะเพ่งที่ห้อง **หายใจเข้า..ห้องพองหายใจออก..ห้องยุบ**(ตามแบบของสำนัก. ยุบพอง-พองพอง) ก็ปฏิบัติให้จิตของตนจดจ่ออยู่ที่**“ห้องพอง-ห้องยุบของตน”** ให้แน่วแน่นิ่งสนิทอยู่กับสิ่งนั้นให้ได้ ก็คือ **สะกดจิต**แท้ๆ

หรือเพ่ง**“ให้จิตของเราไปจดจ่ออยู่ที่ส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกายเรา”** อะไรก็ได้ เช่น เพ่ง**“ให้จิตเข้าไปจดจ่ออยู่ที่กลางกายเหนือสะดือสองนิ้ว”**(ตามแบบของสำนัก..ธรรมกาย)

หรือเพ่ง**“ให้จิตเราไปจดจ่ออยู่ที่กลางฝ่ามือข้างใดข้างหนึ่ง** แล้วก็เคลื่อนมือไปมา โดยไม่ต้องไปมองมือหรือหลับตา เพียงแต่ใช้จิตส่งไปเพ่งนั่งอยู่กับกลางฝ่ามือ”

(ตามแบบของสำนักหลวงพ่อกุ๊ต และสำนักอาจารย์แป้น เป็นต้น)

หรือเพ่งลูกแก้ว เพ่งพระพุทธรูป หรือเพ่งวัตถุอะไรก็ได้ เป็น“กสิณ” ก็ปฏิบัติให้จิตของตนจดจ่ออยู่ที่ลูกแก้ว หรือวัตถุอื่นๆ ให้แน่วแน่หนึ่งสนิที่อยู่กับสิ่งนั้นให้ได้ เมื่อเพ่งจำได้แล้ว ก็ต้องหลับตาลงกำหนดระลึกเอา“ลูกแก้ว หรือวัตถุอื่นๆ”ขึ้นมาในจิตให้ได้อีกทีหนึ่ง จนสามารถเห็นได้ แล้วก็ใช้“อุคคหนิมิต”(สิ่งที่เพ่งจากภายนอกแล้ว หลับตาก็สามารถเกิดภาพนั้นได้)นี้เป็นเครื่องกำหนดเพ่งปฏิบัติต่อภายในภวังค์

[อุคคหนิมิต]นี้แหละเป็น“มโนมยอัตตา”อย่างหนึ่ง คือ รูปที่สำเร็จด้วยใจ หรือ“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้)ที่สามารถเห็นได้ในภวังค์ โดยสังขละหรือความจริงที่จริงแล้ว “นามธรรม”หรือ“จิต”มันไม่ใช่ตัวตน (อนัตตา) มันไม่มีรูปร่าง(อสรีรัง) มันไม่มีสีสัมผัสแอมกาย(อสรีรัง) ที่จะเห็นเป็น“รูปร่าง-แอมกาย”เลย แต่กระนั้น ด้วยการปั้น-การเนรมิตของใจของเรา เราก็สามารถปั้น-สามารถเนรมิตขึ้นจนเป็น“สิ่งที่ใจเราเองสร้างขึ้น-ปั้นขึ้น-เนรมิตขึ้น สำเร็จได้” แล้วก็“หลงตัว”กันว่า เป็น “ความเก่งของตน-ความสามารถยิ่งของตน” ก็ใช่.. เป็นความเก่งของอุปาทาน ที่ชื่อว่า “ลิลัพทอุปาทาน” ก็ทำๆตามๆกันอยู่ทั่วไปในวงการผู้ทำสมาธิชนิดนี้ อันเป็น“อุปาทาน”ที่ยังไม่ล้มมาที่กฎหลงเชื่อๆตามๆกันไป และได้“มิฉฉาผล”กันไป ฉะนั้นแหละคือ **มโนมยอัตตา**]

เช่น เรามุ่งมั่นจะทำ“ความสงบ”ให้เกิดในจิต เราก็สามารถทำงานเกิด“ความสงบ”ได้สำเร็จ หรือเรามุ่งมั่นจะทำ“ความใสสว่าง”ให้เกิดในจิตเราก็สามารถเนรมิต“ความใสสว่าง”ได้สำเร็จ หรือเรามุ่งมั่นจะทำ“รูปชนิดนั้นชนิดนี้”ให้เกิดในจิต เราก็สามารถเนรมิต“รูปชนิดนั้นชนิดนี้”ได้สำเร็จ

การที่“ใจ”เราสามารถทำให้“รูป”ที่เรากำหนดหมายจะให้ได้นั้น เกิดขึ้นในใจสำเร็จ นี้แหละคือ **มโนมยอัตตา**

หรือแม่“รูป”ที่เนรมิตให้สำเร็จได้ด้วยใจนั้นจะไม่ใช่“รูป”ที่เราเคยรู้เคยเห็นมาก่อน หรือเคยเพ่ง ดังที่กำลังสาธยายกันอยู่นี้ก็ตาม แต่เราสามารถ“เห็นรูป”นั้นจริงๆได้ เห็น“รูป”นั้นในภวังค์ก็ตาม ล้วนคือ “รูปที่สำเร็จด้วยใจ”ที่“อุปาทาน”ของเรา ที่มีซบซ้อนอยู่ในจิตเราทั้งสิ้น

แม้จะเห็น“รูป”นั้นนอกภวังค์ เห็นด้วย“ตา”ภายนอก ซึ่ง“รูป”ที่เห็นนั้นไม่ใช่“ของจริง”เลย แต่เราก็“เนรมิต”มันขึ้นมาให้ตนเองเห็นมันจนได้ เป็นรูปเป็นร่างมีตัวมีตนกันจริงๆ เช่น คนที่“เห็นผีหลอก” เป็นต้น ล้วนคือ “มโนมยอัตตา”

ทั้งนั้น สิ่งที่เราเห็นนั้นไม่ใช่“ผี”ที่จริงเลยสักตน จึงเรียกว่า“ผีหลอก” หลอกกันมานานแสนนาน และก็มีผู้“เห็น”กันจริงๆ ได้ตามที่ตนหลอกตนเอง ผู้เห็นนั่นคือ“เห็นรูปที่ตนปั้นขึ้นเอง สำเร็จด้วยใจตนเอง”ทั้งนั้น“มโนมยอัตตา”เป็นได้ปานฉะนี้ “ผี”นั่นจึงคือ“ผีหลอก”แท้ๆ ผีหลอกจึงไม่ใช่ผีจริงเลยในโลก แม้แต่“รูปแอมาน” หรือ“อุปุแอมาน” ที่อยู่ในภาวะของ “ความว่าง” ก็คือ มโนมยอัตตา ด้วยกันทั้งสิ้น

“ใจเราสร้างขึ้นสำเร็จด้วยใจเราเอง” เรียกเป็นภาษาศัพท์ว่า มโนมยอัตตา ซึ่งมันเป็นความสามารถของใจแบบหนึ่ง สามัญเราก็เป็นกันได้ในภวังค์กันทุกคน เช่น เราทำอะไรได้ แล้วเราก็นึกภาพขึ้นเห็นในภวังค์ หรือเราหลับตาสนิทแท้ๆ ก็เห็นแสงสีแดงในภวังค์ได้ ตามที่ใจมันกำหนดขึ้นได้สำเร็จ ทั้งๆที่แสงสีแดงใดๆเข้าไปไม่ได้เลย

ส่วนการเห็น“ผีหลอก”เป็นต้นนั้น ก็เป็น“อุปาทาน”ที่แรงร้ายยิ่งๆขึ้น มันจึงสามารถเห็น“ของไม่จริงเป็นรูปเป็นร่าง”ถึงขั้นหยาบใหญ่ออกมาเป็นตัวเป็นตนยิ่งกว่าได้

ฤทธิ์ที่เป็นพลังสามารถของใจนี้ สามารถมากถึงขั้นเห็น**ดา**เป็น**ชาว**ได้ รู้สิริ**ร้อน**เป็น**เย็น**ได้ สิ่งที่มีทำให้**ไม่มี** หรือสิ่ง**ที่ไม่มี**ทำให้**มี**ได้ ถ้าสามารถมากถึงขั้นพิเศษก็ถึงขั้นเป็น**“อิทธิปาฏิหาริย์”** และ**“อาเทศนาปาฏิหาริย์”**นั่นเอง

การสะกดจิตตามวิธีทำสมาธิชนิดดังว่านี้ สามารถสร้างพลังอำนาจที่เกิดฤทธิ์พิเศษได้ เป็น**มโนมยอิทธิ** เป็น**อิทธิวิธี** แบบอิทธิปาฏิหาริย์แบบอาเทศนาปาฏิหาริย์ได้ ตามความเก่งหรือความสามารถที่ถึงขีดถึงขั้นของแต่ละบุคคล

สรุป การเพ่ง**“กสิณ”**ทุกชนิด ล้วนคือ **การสะกดจิต**ทั้งสิ้น โดยพยายามสะกดจิตตน หรือบังคับจิตตนให้**ไปจดจ่ออยู่ที่“กสิณ”ให้ได้** จนกระทั่งไม่มีอาการวอกแวกออกจาก**“กสิณ”**นั้นๆ จนจิตนิ่งสำเร็จ หยุตสนิท และสบาย ง่าย กระทั่งไม่ต้องพยายามใดๆ นั่นคือ**“สงบ” สงบคือ“จิต”หยุดนิ่งได้** จิตขณะนั้นว่างๆ ภายในอารมณ์ขณะนั้น**ไม่มีอาการนิวรณ์ ๕** กระทั่งสุดท้ายแม้แต่**“กสิณ”**ก็หายไป เหลือแต่ใจที่มี**“อารมณ์ว่างๆ”** อยู่กับ**“ความหยุดของจิต”**เท่านั้น

เมื่อสะกดจิตให้ระงับหรือสงบลงได้แล้ว จิตก็จะถูกสั่ง ถ้ามีคนอื่นเป็นผู้สะกดจิตเรา ผู้สะกดให้ ก็จะเป็นผู้สั่ง แต่ถ้าตนเองสะกดจิตตนเอง ตนเองก็จะสั่งตนเอง ซึ่ง“การสั่ง”

นี่คือ “อุปาทาน” ที่อยู่ในจิตของตนเองสิ่ง เป็นตัวกำหนดให้ แก่ตนเอง หรือสิ่งตนเอง ตามที่ตนเองต้องการจะให้ได้.ให้เป็น “ความยึดมั่น คือ อากาโรของจิตเรายึดมั่นถือมั่นอยู่ ว่าจะได้เป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนี้ ที่ฝังอยู่ในกันบังของจิต” นั้นแหละคือ “อุปาทาน” คือ **สิ่งที่เรายึดมั่นถือมั่นอยู่ในจิต** แต่คนผู้ไม่ได้เรียนรู้ฝึกฝน จนกระทั่งเกิด “ญาณทัสสนะ หรือวิปัสสนาญาณ” อันเป็น **ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะจริง** ก็จะไม่รู้ “สภาวะจริง” ที่เรียกว่า **อุปาทาน** นี้ได้ง่ายๆ แต่เจ้า “อุปาทาน” มันก็ทำงานตามหน้าที่คือ **ติดยึดมั่นนั้นๆ** อยู่จริง ตลอดเวลา ทว่าคนไม่ล่วงรู้มันได้ง่ายๆ เพราะมันอยู่ลึกจน เรียกกันว่า “จิตไร้สำนึก” เทียบกับฝรั่งก็คือ unconscious เรียกในภาษาศาสตร์พุทธว่า “อนุสัย” หรือ “อาสวะ”

ถ้าใครก็ตามหากไม่เรียนรู้ให้ “สัมมาทิฐิ” แล้วฝึกฝน กระทั่งเรา “เกิดญาณ” (วิชา)จริง คนผู้นั้นก็ไม่สามารถจะ รู้ยิ่งเห็นจริง “ของจริง” (จิต-เจตสิก)ระดับปรมาตมธรรม ด้วย “ญาณหรือวิชา” ของเราเอง ได้แน่ๆ

โดยเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติ “ฌานหรือสมาธิ”แบบฤๅษีดาบส ที่ นั้นสะกดจิตตามที่กำลังอธิบายอยู่น้อย่าง “มิจฉาทิฐิ” จะ ไม่สามารถ “เกิดญาณ-เกิดวิชา” (วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖ เป็นต้น)

เพราะ “ฌาน” หรือ “สมาธิ” อันเป็นภาวะของจิตของใจ ที่ผู้ปฏิบัติธรรมจะ “ทำใจในใจ” ให้เกิดผล ตามที่ต้องการ เช่น ให้จิตสงบ (ปัสสทธิ) ให้จิตละกิเลส (ปหาน) เป็นต้น **ไม่ตรงตามหลักธรรม** ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนไว้ ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ ว่า “สัมมาสมาธิ” (ที่เป็นอาริยะ)นั้นเกิดจากการปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” ได้แก่ ๑.สัมมาทิฐิ ๒.สัมมาสังกัปปะ ๓.สัมมาวาจา ๔.สัมมา กัมมันตะ ๕.สัมมาอาชีวะ ๖.สัมมาวายามะ ๗.สัมมาสติ จนกระทั่งจิตใจเป็น “เอกกัคคตา” จึงเกิด “สัมมาสมาธิ” คือ **มรรค องค์ที่ ๔ ใน มรรค อันมีองค์ ๘**

“สัมมาสมาธิ” เป็น **“องค์ที่ ๔” ของมรรค ที่มี ๘ องค์** “สัมมาทิฐิ” จึงไม่ใช่ “สมาธิ” ที่เกิดจากการปฏิบัติตาม วิธีนั่งเพ่ง “กสิณ” สะกดจิตตั้งที่ว่ามาแล้ว

“ผล” ที่ได้จากการปฏิบัติตามวิธีนั่งเพ่งกสิณ ก็เป็น “ผล” ที่ได้ตามแบบนั้น ความรู้ความเห็นที่ได้ก็รู้ก็เห็นแบบ นั้น หรือจะได้ “ความสงบ” ก็เป็น “ความสงบ” แบบหนึ่ง

ซึ่งเป็น “ความสงบ” ที่มีลักษณะต่างกัน **อย่างมีนัยสำคัญ** เช่น **“ความสงบ” ของ “สัมมาสมาธิ” นั้น สงบเพราะ กิเลสตายสนิทไปจากจิต** ชนิดที่ผู้ปฏิบัติมี “ตาทิพย์หรือ ตาในหรือตาธรรม(ธรรมจักร)” ที่เรียกว่า “วิชา ๘” ตั้งแต่ “วิปัสสนาญาณ” เป็นต้นไปจนถึง “อัสวักขยญาณ” สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตน(อัตตา)ของกิเลสในจิต” ในภาวะลืมตา ปฏิบัติอยู่ประจำชีวิตสามัญ ทั้งในขณะนั่ง-นอน-ยืน-เดิน- ทำกิจทำการทำงานต่างงานาทุกอิริยาบถ โดยมี “สติ” และ “ความพยายาม” (วยามะ) กำจัด “มิจฉาสังกัปปะ ๓” (กาม- พยาบาท-วิหิงสา)ที่เกิดในจิต “มิจฉาวาจา ๔” (โกหก-สอเสียด- พยาบาท-เพ้อเจ้อ) “มิจฉากัมมันตะ ๓” (ปาณาติบาต-อหิงสา-ทาน- กามสุมิจฉาจาร) “มิจฉาอาชีวะ ๕” (กุหนะ-ลพนา-เนमितตกตา- นิปเสกิตา-ลาภณะ ลาภัง นิหิตังสนตา) ซึ่งจะพ้น “มิจฉา” ต่างๆได้ก็ต้อง “กำจัด (ปหาน)ตัวตนกิเลสลงได้” ไปเป็น ลำดับๆ จนถึง “เอกกัคคตา” (สงบจากนิรวณ ๕) เรียกกันว่าจิต เป็น “ฌาน” (เผากิเลสระงับลงไปได้) กระทั่งทำได้ดีสูงสุด (คือ ฌาน ๔) แล้วก็ปฏิบัติสั่งสมจิต “ฌาน” นี้จนตกผลึก **ตั้งมั่น แข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ** เรียกว่า “สัมมาสมาธิ” จาก “ชกนิสสมาธิ” (จิตตั้งมั่นได้เป็นขณะๆ) ดีขึ้นๆแข็งขึ้นๆเป็น “อุปจารสมาธิ” (จิต ตั้งมั่นใกล้เข้าไปหาความสมบูรณ์ตามลำดับ) จนที่สุด “อัปปนา สมาธิ” (จิตตั้งมั่นแน่นแนวมบูรณ์)

ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่า **ไม่ต้องปลีกตัวไปนั่งเพ่งกสิณ หรือหลับตาสะกดจิตแต่อย่างใด**

ความสงบ ที่เป็น “สัมมาสมาธิ” นี้ จึง “สงบ” อยู่ตลอดเวลา **สงบประจำชีวิตตลอดไป** โดยจิตทำงานปกติลืมตา ธรรมดาของคนสามัญ และทำงานทุกอย่าง **จิตก็สงบ ตลอดเวลา** เพราะ **“กิเลสตายสนิทแล้ว”** ภาวะ “สงบเพราะ “กิเลส” ไม่มีกวนอีกเลย และจิตก็ยิ่งรับรู้อยู่เต็มๆเป็นปกติ คนสามัญ ทำงานโดยมีตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจเปิดทวาร รับรู้ได้อย่างเป็น “กัมมณีเยะ-กัมมัญญา”

กัมมณีเยะ หรือ **กัมมัญญา** คือ การงานที่ **ไม่มีกิเลส เข้าไปร่วมผสมผสมเส.ใจ** เพราะกิเลสในจิตมันตายสนิทแล้ว **“จิตสงบ” คือจิตไม่มีกิเลส ไม่วุ่นวายเพราะกิเลส ไม่ทำ ความเสียหายเพราะกิเลส จิตทำงานอยู่อย่างสะอาด- สว่าง-สงบ-สุภาพ-สมรรถนะ-สามัคคี-สร้างสรรค์-เสียสละ**

ไม่ใช่จิตอยู่นิ่งๆ ไม่คิดไม่นึก หรือไม่รับรู้อะไร หรือ
จิตอยู่เฉยๆ หรือจิตรู้แต่อารมณ์ในภวังคิ์ไม่ออกมารับรู้
ภายนอกเลย แต่“กิเลสในจิตเท่านั้นต่างหากที่สงบ”

ส่วน“จิตที่ไม่มีกิเลสแล้ว”นั้นก็รับรู้อะไรต่ออะไร
อยู่ปกติของคนธรรมดา จึงมี“กัมมนิยะ-กัมมัญญา”ทำงาน
อยู่ทุกอิริยาบถได้ดี ได้เหมาะควรทุกกรรมกิริยา พร้อม
ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ มีประสิทธิภาพร่วมงานอยู่เต็มสภาพ
ด้วยปัญญาที่ไร้กิเลสของตน(กัมมนิยะ) ด้วยปัญญาอาริยะ
เหนือคนสามัญ(กัมมัญญา) ซึ่งเป็นปัญญาที่พิเศษเพราะไม่มี
กิเลส ปัญญาที่ไม่เหมือนคนสามัญเพราะสงบจากกิเลส

นี่คือ นัยสำคัญของคำว่า “สงบ”ของ“สัมมาสมาธิ”

ส่วน“สงบ”ของ“สมาธิ”ทั่วไปนั้น ยังไม่ได้นิยามเจาะ
ลึกลงไปอย่างละเอียดลึกสุดถึงที่สุดดังที่ได้สาธยายมานี้

ที่เป็นเช่นนั้น เพราะผู้ปฏิบัติโยนิโสมนสิการ“ไม่เป็น”
หรือ“ทำใจในใจไม่แยบคาย ไม่ต้องแท้ ไม่ลงไปถึงที่เกิด”
ก็เนื่องมาจากได้ฟังอาจารย์สอนมา(ไม่เป็นสังฆกรรม)ว่า การนั่ง
สมาธิเพ่งกลิ่น ว่าเป็น“ทางเอก” นี่เป็น“การทำสมาธิ
ของพุทธที่จะพาไปนิพพาน”ก็เชื่อติดต่อกันมา ดังนี้เป็นต้น

ซึ่งก็ได้ยอมรับความเชื่อนี้ สืบเนื่องกันมายาวนาน

ก็อย่างนี้แหละ ที่ได้ฟังคำสอนมาผิดๆ ไม่ใช่สังฆกรรม

คำสอนที่ถูกต้องแท้จริงนั้น “ทางเอก-การทำสมาธิ

ของพุทธที่จะพาไปนิพพาน”อันเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า

ที่ถูกต้อง-ถูกกแท้-ถูกถ้วน เป็น“สัมมาทิฏฐิ”แท้ๆ ไม่ใช่

“การนั่งสมาธิเพ่งกลิ่น” [ถ้าผู้สัมมาทิฏฐิ สมาธิเพ่งกลิ่นก็เป็น

อุปกระมาก] แต่เป็น“การปฏิบัติอยู่ในทุกเวลาขณะดำรง

นึกคิดให้ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมาสังกัปปะ)-อยู่ในทุกเวลาขณะ

พูดจาให้ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมาวาจา)-อยู่ในทุกเวลาขณะทำ

การงานต่างๆให้ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมากัมมันตะ)-อยู่ในทุก

เวลาขณะประกอบอาชีพให้ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมาอาชีวะ) โดย

มี“ความเห็นที่ถูกแท้ถูกถ้วน”(สัมมาทิฏฐิ)เป็นประธาน และ

มี“ความพยายามที่ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมาวายามะ)กับ“ความมี

สติที่ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมาสติ)เป็นองค์ประกอบที่ล้อม

หรือทางเอก คือ “มรรค อันมีองค์ ๘”ต่างหาก

ดังนั้น เมื่อได้ฟังธรรมจาก“อัสตบุรุษ”จึงไม่ได้ฟัง

“สังฆกรรมที่บริบูรณ์” หรือได้ฟัง“ธรรมที่ไม่แท้” หรือได้ฟัง

“ธรรมที่ผิดไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้า”

จึง“เขื่อ”ผิดๆ จึง“เขื่อคำสอนที่ไม่ถูกต้องบริบูรณ์”

จึง“โยนิโสมนสิการ”ไม่“เป็น” หรือ“ทำใจในใจ”

ไม่ถูกต้องต้องแท้(อโยนิโส) ไม่ลงไปถึงที่เกิด(อโยนิโส)

•••

ที่ ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่
ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไป
แล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม

๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ

๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ

๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริชชา

หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑

ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม

เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น

อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา

สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด

ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร

กันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก

ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น

เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ

เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ

“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ

”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีวิต“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค

ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง

อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นย่นัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูตขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติแท้**ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นจากล้งอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำล้งสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว
ว่า **“อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐
ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้
ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ
ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ
“จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วย **ศีลสัมปทา** เป็นข้อต้นของ
จรณะ แล้วก็ **อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ **สันโดษ**
และผู้บรรลุมรรคผลที่ **“สัมมาทิฐิ”** นี้ก็จะได้
จากการเห็นความประพฤติว่า จะมีคุณธรรมที่เป็นคุณวิเศษ
ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มากมายเยอะเยอะ

เช่น ดูจากความประพฤติของแต่ละคน ก็จะเห็น
คุณสมบัติตรงตาม **“วรรณะ ๙”** จริงๆ ดังที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐ และในพระวินัย
ข้ออื่นๆ อีกมาก

นั่นก็คือ ใครๆ ก็เห็นได้ว่า เขาเป็น **คนเลี้ยงง่าย**
(สุภระ) เป็นคนไม่เรื่องมาก ไม่มักมาก กินง่าย อยู่ง่าย
ไปง่าย มาง่าย นิ่งง่ายนอนง่าย เป็นต้น ไม่ติดไม่ยึดถือ
อะไรมากพิธีมากลีสลา แต่ไม่ใช่เป็นคนมักง่ายหรือคน
เป็น **คนบำรุงง่าย** (สุโปสะ) เป็นคนพัฒนาง่าย ไม่ต้อง
ด้านดั่งต้น สามารถส่งเสริมให้เจริญก้าวหน้าได้ไม่ยาก

เป็น **คนมักน้อย** (อัปปิจฉะ) เป็นคนไม่โลภมาก เอาไว้
น้อย เอาแต่น้อย ทำมากแต่เอาน้อย สละมาก กล้าจน
เป็น **คนสันโดษ** (สันตุภฺจฺจ) เป็นคน “ใจพอ” มีขีดของ
ความพอสำหรับตน ไม่มักมากกว่านั้นแล้ว ไม่เพิ่มกว่านั้น

เป็น **คนมีความขัดเกลา** (สัลเลชะ) เป็นคนสังวรตน
ประพฤติดนขัดเกลากาย-วจี-มโนเพื่อบรรลุมรรคผลอยู่ตลอด
เป็น **คนมีศีลสูงศีลเคร่งได้** (ธฺตชะ) เป็นคนปฏิบัติศีล
ต่างๆ ที่สูงขึ้นๆ ได้ดี เจริญอุทิศได้เคร่งครัดเสมอ

เป็น **คนมีอาการที่น่าเลื่อมใส** (ปสาทิกะ) เป็นคนที่มี
พฤติกรรมดีงาม จนเป็นที่น่าเลื่อมใส นายกย่องเชิดชู

เป็น **คนไม่สะสม** (อปจยะ) เป็นคนไม่สะสม นั่นคือ
ในเรื่องวัตถุสิ่งของทรัพย์ศฤงคารก็ไม่สะสม มีไว้พอกิน

พอใช้เท่านั้น และจะเอียงไปข้างมีน้อย อยู่ในสารูปของ
คนจน โดยเฉพาะ “ไม่สะสมกิเลส” ละล้างออกให้หมดสิ้น
เป็น **คนปรารถนาความเพียร** (วิริยารัมภะ) เป็นคนขยัน
อยู่เสมอตลอดเวลา ขวนขวายการงานเป็นนิสัยปกติ
และหรือเป็นคนที่พร้อมด้วยความประพฤติอันมี
คุณสมบัติตาม **“สาราณียธรรม ๖”** ดังที่มีในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓ และ ๘/๘๕๖ และ ๑๑/๓๑๗,
๔๒๒ และ ๑๔/๖๖

นั่นก็คือ ใครๆ ก็เห็นได้ว่า เมื่อปฏิบัติธรรมกัน
แล้วคนผู้นั้นก็จะมี **“เมตตา”** ไม่ว่า **จะเป็นความเมตตา**

๑.ทางกายกรรม ๒.ทางวจีกรรม ๓.ทางมโนกรรม
ที่สำคัญยิ่งก็คือ จะเป็นสังคม **๔.สาธารณโภคี**
เป็นสังคมที่มี **๕.ศีลสามัญญตา**
เป็นสังคมที่มี **๖.ทวิญญูสามัญญตา**

และจะมี **“คุณธรรมตามพุทธพจน์ ๗”** อย่างเห็นกัน
ได้ชัดเจนอีกด้วย ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓ และ ๘/๘๕๖ และ ๑๑/๓๑๗,
๔๒๒ และ ๑๔/๖๖

อันได้แก่ **มีความระลึกถึงกัน(สาราณียะ)-รักกัน**
(ปิยภระณะ)-เคารพกัน(ครุภระณะ)-ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
(สังคหะ)-ไม่วิวาทกัน(อวิวาทะ)-พร้อมเพรียงกัน(สามัคคิยะ)
-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน(เอกิภาวะ)

ทั้ง ๗ พระวณะนี้ เป็นคุณสมบัติที่เป็นความจริง
ของคนสุดสำคัญ หากผู้บรรลุมรรคผลจริงก็จะมีในตนมาก
หรือน้อยก็ตาม จะมีละเอียดเนียนในในคนที่เป็นที่จริง
เมื่อมีจริงคุณธรรมทั้ง ๗ นี้ก็แสดงลือลืออยู่ในสังคมคน
ที่มีมรรคผลจริง ของใครจะมากจะน้อยตามความจริง
ก็ย่อมชัดตนพลังมาเป็นรูปธรรมทางกายทางวาจาให้คนอื่น
เห็นได้ด้วยแน่นอน

ดังนั้น คุณธรรมอันสำคัญของคนตามหลักศีล ที่
เป็นบาทสมาจาร(ความประพฤติให้ดีขึ้นๆ ด้วยการละลด) จน
เว้นขาดสนิทได้ ก็จะเห็นเป็นภายนอกว่า คนพวกนี้ที่มี
คุณธรรมก็จะไม่ประพฤติดอกมาปรากฏทางกายทางวาจา
เพราะ **“โยนิสมนสิการ”** (ทำใจในใจอย่างต้องแท้) เป็น

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● ดังนั้น วิกฤตดินน้ทะ

รบบ.โทเจอร์ไอเทค

วางผังรณกข้อมูลส่งคนใน
เบตี่ยนรห้สตระเวนเอนเงิน

แกระอยจับ นศปริญญาโทพร้อมเพื่อนร่วม
แก๊ง ลักทรัพย์ผ่านอี-แบงก์กว่าล้านบาท
เผยทำเป็นขบวนการดั่งแต่ให้สาวตีสันท
เหยื่อ ฉกข้อมูลบัตรส่ง จนงแบงก์เปลี่ยน
รหัส-ตระเวนเอนเงิน

มีหลักสูตรศึกษาที่ไทน

ให้ควมสำคัญของการสร้างคน

ให้เป็นคนมีวิถีธรรมนำชีวิต

ตลอดไป...

จับนศ.สาขายาตัว

นศ.บดขยี้มงานประชุมหนังสือพิมพ์โลก 2009

ผ่านโธพบเรียนตีมีฐาน
งมเพื่อพ้อให้หมั้นไม่พอใช้

ล้างสมองรายวัน

'ทักษิณ' โฟงเว็ลฉัดลบเข้า-ค้ำ/คภิลิทก็ลั้งลยแดงเถื่อ

ยั้งเรียนโต

ยั้งงังเซ่อ

นักช้อไปใหม่ เหมือนมองโลกแง่ร้ายเกินไป
ทลิตทำ ถึงกล่าวหาคนมีการศึกษาสูงๆ โฉน
กลายเป็นพวกยั้งเรียนยั้งงัง ยั้งโตยั้งเซ่อ
เลอะเทอะไปหมดจนรกโลกปวดกะโหลกเต็มทน...

มันเกิดอะไรขึ้นหนอ กับการศึกษาไทย ที่ตาม
กันฝรั่งคลังทุนนิยมสามานย์!

เราต้องกล้าฟันธงอย่างนี้แหละ การศึกษา
ทั้งโลกทุกวันนี้ไม่รู้เรียนประสาอะไรกัน ใครจะยัง
ถือทางเข้าข้างการศึกษาไทยเทศต่อกี้แล้วแต่

เพียงอย่าเพิ่งด่วนปฏิเสธข้อวิจารณ์ผ่าๆ
ตรงๆ เสียก่อน เช่นเดียวกันไม่ควรด่วนเชื่อ้งาย
เกินไป แม้กับคำสอนพระบรมครู อันไม่ควรดูถูก
ใดๆ เพราะทำทหายให้พิสุจน์ทุกเมื่อ

คือยั้งไม่เชื่อว่าจริง ไม่เป็นไร ไว้รอศึกษา
ดูตึๆ ได้ แต่ขิ้นเชื่อว่าไม่จริงโดยโมเมมั่วๆ เอาเอง
ตรงนี้อันตราย ! เรียกว่าใครรอดเก่งกว่า
พระพุทเจ้า ท่านว่าผู้้นนั้นนากลัว้นักเชียว...

เราโง่ตรงไหน ใครรู้อ่าง?

แต่ก่อนคนเรายังโง่ เดียวนี้ก็ยังโง่อยู่ ดีไม่ดี
จึงเง่ากว่าเก่าบานเบอะ

หลายคนอยากแย้งว่า ทุกวันนี้โลกเจริญขึ้น
เห็นเยอะแยะ จากไฟฟ้า มีมอเตอร์เครื่องยนต์
รถยนต์ รถไฟ เรือบิน จรวด จนถึงคอมพิวเตอร์
สื่อสารก้าวไกลกลายเป็นหุทิพย์ ตาทิพย์ จน
เหลือเชื่อเมื่อคนเก่งเกินคาดประหลาดติปานนี้เทียว

เอาเถอะ เราคงไม่กล้ากวาดทิ้งความก้าวหน้า
จริงทางวัตถุเทคโนโลยีที่เห็นตาตา

เพียงแต่ว่า อ๋ยามองตื้นๆ แค่นั้น ปัญหาโลก
ร้อนกำลังเกิดเดือดร้อนทันตาเห็นเช่นกัน เพราะ
ธรรมชาติโลกถูกทำลายเผาผลาญปนปื้ออย่าง
ไม่ปราณีปราศรัย ในช่วงไม่ถึงร้อยปีหลังนี้เอง มัน
เป็นต้นทุนมหึมาที่ต้องจ่ายไปสดๆ โดยไม่มีวัน
ได้กลับคืนมาอีกเลยชั่ววันรัตนตรอนันตกาล เพื่อ
ล้างเวทย์ให้กับผีมือเก่งร้ายกาจของคนโง่หรือไม่...

ผลงานเก่งกาจสร้างสรรค์ต่อให้วิเศษมหัศจรรย์
ขนาดไหน ยังโง่ก็เป็นดาบสองคม มันอยู่ที่คนจะ
เอาไปใช้ประโยชน์หรือเป็นโทษมหากภัย

ตัวอย่างพลังงานปรมาณูอันไอน์สไตน์อุตส่าห์
คิดได้ และแล้วพวกคนสารเลวเอาไปทำระเบิด
มหาประลัยข้ามโลกไปฆ่าคนเป็นๆ ทั้งเมือง
เหมือนว่าเล่น

ประเด็นฉิบหายเช่นนี้ทำให้ไอน์สไตน์ต้อง
เข้าใจเป็นที่สุด เมื่อผลงานตัวเองกลายเป็น
บาปกรรมแก่มนุษยชาติ เพราะคนมันฉลาดเลว
จนวิปริตผิดคาด แทนที่จะฉลาดติดตามสามัญสำนึก

เพราะฉะนั้น **คนมันต้องดีก่อนเก่ง ไม่ใช่
เก่งก่อนดี** ดังที่การศึกษาทุกวันนี้พาเป็นไป

ด้วยเหตุนี้ การทำเก่งผลิตเก่ง มันควบคุมการ
ใช้การผลาญ ทำอย่างไรถึงจะใช้สอยกินอยู่พอดี
พอเหมาะ ไม่ใช่ผลาญพราแบบลัทธิบริโภคนิยม
อันคือปมล้มเหลวของมนุษยชาติ เมื่อขาดมัก
น้อยสันโดษ ด้วยเศรษฐกิจพอเพียง

เป็นอันว่าผีมือคนจะเก่งกาจก้าวหน้าขนาดไหน
มันอยู่ที่เก่งดีหรือเก่งร้ายกันแน่ เก่งผลิต

สร้างสรรค์ไม่ว่า กลัวเก่งผลาญสร้างเสียต่างหาก
ทุกวันนี้โลกจึงก้าวหน้าบนเส้นทางฆ่าตัวตาย
เร่งทำลายโลกแตกเร็วขึ้นทุกเวลานาที โฟนรอก
จากโลกร้อนกำลังมาแรงถึงทุกบ้านช่องอย่าง
ช่วยไม่ได้

เห็นหรือยังว่าเรากำลังก้าวหน้าเข้าหาแดน
นรกขนาดไหนบ้าง โดยมีสวรรค์ลวงพรางตาให้
มีดมัวเมามั่น จนจมปลักดักดาน เพราะอ่อย
ไม่เสร็จ โดยไม่รู้จักเหนียวเหน็ดเข็ดหลาบ กับ
ทุกข์ซึ่งมากกว่ามา

นอกจากนี้ แม้จะมองว่าโลกก้าวหน้าทาง
กายภาพ โดยยังไม่นับธรรมชาติที่ฉิบหายไปก็ตามที่
ครั้นมองให้รอบด้านถึงตัวคนผู้มีชีวิตจิต
วิญญาณ มนุษยชาติเจริญก้าวหน้าขึ้นพร้อมกับ
เทคโนโลยีที่ก้าวไกลจริงหรือไม่

**ถ้าอารยธรรมมวลมนุษยเจริญจริง โลกก็
ต้องอยู่เย็นเป็นสุขสบาย มีพัฒนาการกายภาพ
และจิตภาวะดีขึ้นไปด้วยกัน ไม่สวนทางดังที่
เป็นอยู่มีโง่หรือ...**

โลกแห่งความเป็นจริง กลับเป็นว่าขนาด
โลกภายนอก ภูมิอากาศ อุณหภูมิ ไฟธาตุดัง
พุ่งสูงจนร้อนดับแตกเลย ยิ่งโลกภายใน ไฟ
แห่งราคะ โทสะ โมหะเห็นแก่ตัว นับวันยิ่ง
วิปริตผิดมนุษย์กลายเป็นสัตว์ร้ายในป่าคอนกรีต
ซึ่งอำมหิตกว่าเสือสิงห์กระทิงแรดหลายร้อย
พันเท่าด้วยซ้ำไป

เหตุนี้ท่านจึงสอนไว้ว่า คนสามารถทำชั่วร้าย
มากกว่าสัตว์ เพราะศึกษามากกว่าสัตว์แต่ไม่ตัด
กิเลส

ไม่ศึกษาความเป็นคน หนีไม่พ้นสัตว์มหากภัย

วิทยาการนานาสารพัดศาสตร์ ต่างมีให้เลือก
เรียนเพื่อจะได้เป็นงานทำอาชีพหากินสร้างฐานะ
แสวงหาโลกธรรม ลากยศสรรเสริญโลภียสูญ

ยิ่งต้องยื้อแย่งแก่งชิงกอบโกยผลประโยชน์
เอาเงินเป็นสรณะสูงสุดเท่าใด ปัญหาการ

เบียดเบียนย่อมรุนแรงซับซ้อนลับลวงพราง
ยุ่งเหยิงเท่านั้น

มีก็คนที่รู้เท่าทันชีวิตทาส เช่นมนุษย์เงินเดือน
หรือเห็นโทษภัยของโลกธรรมอันต้องเจ็บตัว เมื่อ
เสื่อมลาภเสื่อมยศนิทานทุกข์

หลักสูตรที่นำพาเรียนรู้ในกล่องคอนกรีตตั้ง
แต่อุณหภูมิไปถึงปริญญา จะมีเนื้อหาสร้างคนแค่
ไหนเขียว แน่ใจไหมว่าคุณเรียนมีความรู้คู่
คุณธรรม เปล่า..ไม่กล้ารับรองเลย แทนที่จะเป็น
สัตว์สังคมในอุดมคติสมอุดมศึกษา กลับนำพา
เป็นเสือติดปีก กลายเป็นสัตว์เศรษฐกิจ ยิ่งรู้มาก
ยิ่งเอาเปรียบคนทั้งหลาย

สังคมจึงวุ่นวายเถื่อนถ่อยสาหัสขึ้น เพราะ
การศึกษาสามัญแท้ๆ

คิดดูง่ายๆ ตื่นๆ เสียสละดีไหม มโนธรรม
สำนึกตั้งแต่เด็กรู้เตียงสาจนึงถึงหัวหงอก บอกถูก
ดีแน่ๆ สอผ่านคะแนนเต็ม

ถามอีกว่า มีใครชอบถูกเอาเปรียบบ้าง ยก
มือขึ้น นิ่งเงียบหมด

ครั้นหันความจริงรอบทิศทุกวันนี้ ชีวิตจริง
มันกลับตาลปัตรลื่นดี

เสียสละ เป็นเพียงสวนผักซีโรยหน้าไม่ประดับ
เอาเปรียบ กลายเป็นเป้าหมายหลักของธุรกิจ
การศึกษา ทั้งภาครัฐและเอกชน

เพราะต่างแข่งขันสร้างคนให้เก่งกาจฉลาดคิด
พูดเขียน เรียนรู้วิธีหนึ่งงานหนักสมัครงานเบา เอา
เงินเดือนแพงๆ **ยิ่งทำงานน้อย รับผล
ตอบแทนมหาศาล ทำกำไรสูงสุดได้นับถือเป็น
นักธุรกิจดีเด่นอะไรเทือกนั้น**

นับวันการเสียสละจะเป็นแค่เศษส่วนเพื่อแบ่ง
ปันพอเป็นพิธีโดยมารยาท ขาดแคลนตัวอย่าง
ชีวิตจริงผู้เสียสละเต็มๆ เห็นๆ

ในขณะที่ลัทธิเอาเปรียบยิ่งเฟื่องฟู ไม่ค่อย
น่าเกลียด ไม่สู้รังเกียจลงทุกวัน เพราะเห็น
จำเป็น เป็นเรื่องธรรมดาชินชา คือกล้าเอาเปรียบ
เท่าไร ยิ่งฟันกำไรสำเร็จงดงามยิ่งใหญ่ปานนั้น

ไม่ว่าใครล้วนศึกษาเพื่อกล้ารวย ออยาก

รวยล้นทั้งนั้น มีก็คนที่กล้าจนหรืออยากจน
สถาบันศึกษาใดกล้าหาญพาสร้างคนเช่นนั้น...

ศาสนธรรมจึงต้องนำพาวิถีชีวิตในทุก
กิจกรรมของผู้คน ผู้มีวิถีธรรมของความเป็น
คนน้อยเท่าใด เขาย่อมมีวิถีชีวิตไกลจากความ
เป็นคน หล่นถอยไปหาสัตว์ผีเปรตยักษ์มาร
เดรัจฉานมากขึ้นในตัวเองเท่านั้นๆ

เสร็จแล้ว คิดดู **มีหลักสูตรศึกษาที่ไหนนัก
หนา จะนำพาให้สำคัญในความสำเร็จของการ
สร้างคนให้เป็นคนมีวิถีธรรมนำชีวิตตลอดไป
หายากแน่ๆ...**

ไม่ว่าสงสัยเลยว่า **สังคมเดือดร้อนไกลาหล
ทุกวันนี้มัน เป็นผลงานฝีมือพวกเก่งเอา
เปรียบฉลาดโกงโดยมักเรียนสูงๆ** ด้วยเขาเป็น
ชนส่วนน้อยซึ่งคอยเป็นตัวพวกกวนฉวยโอกาส
พวกโง่ๆ ไม่ค่อยฉลาดจะไปยื้อแย่งโกงกินอะไร
บ้างทำได้ยากมากแพ้พวกเขี้ยวๆ

พอเห็นริยงว่า มหาโจรมีระดับชอบมั่วฉ้อ
เขี้ยวลากดิน เพราะเก่งวิชามารจากการเรียน
มากเรียนสูงฉลาดเลวทั้งนั้น

ค้นหาไม่ลดก็หมดปัญญา ทุกข์ปัญหาช่วยไม่ได้

ชีวิตคนไม่พ้นปัญหา มากน้อยแล้วแต่ ปัญหา
มีไว้ให้แก้ ไม่ได้มีไว้ให้ลุ่ม ฟังแล้วชวนเกิดกำลัง
ใจ ต้องสู้อย่ายอมแพ้ แม้มลมหายใจไม่สิ้น

ท่านว่าชีวิตต้องมีอุปสรรค เหมือนทะเลย่อม
มีคลื่น อุปสรรคเป็นบันไดก้าวหน้าพาสูงขึ้น ผู้หนี
อุปสรรคจึงไม่มีวันพบผลสำเร็จใดๆ เลย เท่ากับ
ปิดประตูสวรรค์หันหาทางนรก

ในขณะที่สังคมเต็มไปด้วยปัญหาเหลือล้น
ท่านว่าการแก้ไขตนเองเป็นการแก้ปัญหาสังคมที่
ที่สุด การทำนาตัวเองให้ดีเสียก่อน จึงจำเป็น
ก่อนไปเที่ยวทำนาคนอื่น

ปัจจุบันกำลังเกิดปัญหาวิกฤตินานา ไม่ว่าจะ
เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม หรือธรรมชาติ
วิปริตพิชโลกร้อน น่าเสียดายที่เกาไม่ถูกที่คัน

คือแก้มไม่ตรงจุดสำคัญมักวุ่นกับระบบแก้กติกา
จัดวางกรอบครอบคลุมหลวมๆ ไม่วายเกิดช่อง
หลุดรอด เกิดปัญหาซ้ำซากไม่รู้จบ

หากไม่แก้ให้ถึงตัวคนจนเกิดเปลี่ยนแปลง
ถึงจิตวิญญาณ ลดละตัวชี้โหลลงเพียงพอที่จะ
ไม่คดโกงเบียดเบียนผู้อื่นเป็นต้น

การศึกษาตามสูตรฝรั่งซึ่งตั้งหน้าพัฒนาแต่
วัตรธรรม มีหรือจะนำพาผู้คนยกระดับจิต
วิญญาณให้สูงส่งเป็นพระผู้สร้างผู้ประทาน เป็น
พระจิตบริสุทธิ์ตจพระเจ้า ปราชญ์ตะวันตกยัง
อ่อนหัดภูมิปัญญาตั้งกล่าว อย่างเก่งเพียงรู้จัก
จิตวิทยาเด็กๆ ยังไม่สู้ดีเพียงสักกับกิเลสตัณหาและ
การเสียดสละจนหมดอดตาตัวตน เหมือนดัง
ภูมิปัญญาตะวันออกซึ่งนำพาฝึกฝนปลูกฝังสั่งสม
กันมาก่อนนับพันๆ ปี

ถึงไม่ประหลาดอันใดเมื่ออเมริกาจะเป็น
หัวเรือใหญ่เจ้าพ่อทุนนิยมสามัญ เสรีแล้วที่
ไทยก็ตามกันมะกันต้อยๆ ดังเช่นสาวกทุนนิยม
อย่างทักษิณนำมาคิดใหม่ทำใหม่ที่สยามเมืองยิ้ม
บ้าง จนสำเร็จเสร็จจรดระกูลชินวัตรกลายเป็น
ประวัติศาสตร์มหากาพย์โคตรโกงอันไม่เคยมีมา
ก่อน ซึ่งจะต้องเป็นบทเรียนโคตรแพงไปอีกนาน
เท่านาน

นำสังเขปที่การศึกษาตะวันตกขาดวิสัยทัศน์ที่
จะพัฒนาจิตวิญญาณให้เป็นไท แทนที่จะเป็น
ทาสกิเลสตัณหาภัยตามลัทธิบริโภคนิยม

โดยเฉพาะพัฒนาทางวัตถุ เพื่อฝูงขึ้นมามีด้วย
แรงจูงใจชี้โลก อยากรสนองกิเลสตัณหาตัวเอง
อยากเอาชนะธรรมชาติ จนสามารถสำเร็จผล
สมใจนึกกระทั่งเคยตัว ได้ใจเช่นนี้หรือไม่

ตัวอย่างการเมืองประชาธิปไตยค่ายทุนนิยม
เสรี เช่น อเมริกา แม้จะมีระบบเลือกตั้งที่ดี ไม่มี
ข้อลัทธิขายเสียงโลโครก แต่ก็ไม่น่าศรัทธาหลาย
อย่าง เมื่อสื่อโทรทัศน์ น.ส.พ.จะอิสระแค่ไหนได้
ในกำมือทุนยักษ์ใหญ่ แน่ใจหรือว่าชาวอเมริกาจะ
ได้ข้อเท็จจริงเพียงพอ

ดังกรณีบุชนำทัพบุกอิรักโค่นซัดต้มโดยไม่ฟัง

เสียงประชาคมโลก การปั่นน้ำเป็นตัวของบุช
ทำให้ชาวอเมริกาหลงเชื่อว่าจำเป็น ที่แท้ใครเป็น
ผู้ก่อการร้ายโลกยิ่งกว่าโลกเสรี...

การแก้ปัญหาแบบอันทพาลเผด็จศึก ข้าใหญ่
ถูกถูกเดียว บังเกิดขึ้นได้โดนในเมืองผู้นำ
ประชาธิปไตยโลกเสรี...

อนึ่ง การเลือกตั้งอันต้องหาเสียง จนสำคัญ
ผิดทั่วโลกว่าจำเป็น เห็นอเมริกาหาเสียงมันน่า
เหนื่อยแทน แสนลั่นเปลืองผลาญพรวด ต้องใช้
การตลาดโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งไม่เป็นวิถี
ประชาธิปไตยเลย ในสายตาของสมณะโพธิรักษ์

การเมืองเลยเป็นเรื่องอำนาจเพื่อผลประโยชน์
อันต้องยื้อแย่งพาดพิงเหมือนสงครามธุรกิจ
จำนวนจำใจจ่ายอมทนเบื่อกันไปพรรคนั้น พอกันที
ได้แล้ว

การเมืองใหม่ต้องเสียดสละเพื่อมหาชนเท่านั้น
ประเด็นเศรษฐกิจก็เช่นกัน ชาวทุนนิยมยอม
ทำตามวิสัย ใช้ตัณหาชี้โลกเป็นตัวนำทำความ
ร่ำรวยให้ตัวเองพวกฟองประเทศชาติ

เศรษฐศาสตร์แห่งทุนนิยม จึงคือนำ
ทรัพยากรอันมีจำกัด มาบำบัดความอยากของ
มนุษย์อันไม่รู้จักจบสิ้นให้มากที่สุด

ใครอย่าเพิ่งหลงดีใจว่า มนุษยชาติจะมีวันได้
กินใช้พอเพียงแบ่งปันกันทั่วถึงถ้วนหน้า ตาม
นิยามเพื่อฝันนั้นๆ

เหลวไหล ในเมื่อสันดานทุนนิยมเสรี คือมี
ยิวสาวไล่สาวเอา ปลาใหญ่กินปลาเล็ก คนโต
กดขี่ตัวน้อยเต็มที่ได้ตามใจ มันสามัญแบบนี้
ผลิตผลที่คนเล็กคนน้อยทำกับมือขึ้นมาได้ จึงถูก
ดูดไปบำเรอพวกมีเงินหนามากสุดเพื่อเสพสุขจน
เหลือล้นก่อนใครอื่น

เป็นธรรมชาติวิสัยผู้บุชลัทธิบริโภคนิยมซึ่ง
มอมเมาให้คนหลงเชื่อผิดๆว่า ผลาญพรวดกินใช้
หรรษาโคตรแพง มีระดับนำหน้าทันสมัยมาก
เท่าไร ยิ่งสุขสมอารมณ์หมาย ถือเป็นกำไรชีวิต
วิเศษวิโสปานนั้น มันช่างหลอกต้มจนเชื่อสนิท
ตายใจเหลือร้ายจริงๆ

ยิ่งโดนเป่าหูว่า คนมีเงินทำอะไรไม่น่าเกลียด
ค่านิยมบ้าบอคอแตกเลยแพร่เชื้อระบาดทั่วมโลก
ไร้พรหมแดน

นี่คือสาเหตุหลัก พาคนเบียดเบียนน้อยน้อย
ต้องพลอยอดอยากปากแห้งทั่วแผ่นดิน เพราะ
รสนิยมกินสูบตีมีเสพเมามันคือ ตัณหาตัวแลบแลน
นี่แหละ

ทุกข์ปัญหาทั้งหลายแหล่ จึงเกิดแต่ตัณหา
เป็นต้นเหตุ ตามอารยสังคมว่า ตัณหา สมุทัย ภเว

เสร็จแล้วปัญหาชีวิตเศรษฐกิจสังคมของ
ทุกคนในบ้าน ชุมชนจนถึงเมืองประเทศ เรานำ
พาลดละตัณหากันแค่ไหน มีตมอดมองข้ามหรือ
ไม่ก็จำนวนว่าแก้ไขไม่ได้ดอก มันธรรมชาติของคน
หนีไม่พ้น ว่าไปนั่น ชาวพุทธ...

จะหากินก็ต้องทำเงินด้วยขี้โลก จะกินต้อง
เลือกอร่อยลิ้น ทำธุรกิจต้องเอาเปรียบจนได้กำไร
ยิ่งเศรษฐกิจ ต้องขับเคลื่อนด้วย ตัณหาอย่างแรง
เช่นล่อให้ต่างชาติมาลงทุนกอบโกยคืนไปจนเหลือ
คืบเพื่อเอาใจเขาและชวนคนท่องเที่ยวให้ผลาญ
เงินแย่งกินใช้แข่งกับคนไทย เงินจะได้ไหลเทมา
หมุนซื้อง่ายขายคล่องส่วนคนจนต้องกินข้าวของ
แพงขึ้น ช่างหัวมัน

ชีวิตใครๆ มันต้องมีตัณหานำหน้าเรื่อยๆ

เพื่อทุนนิยมสามัญบริโภคนิยมสาหัส จงเจริญ...

สรุปแล้วการศึกษาไทยตามฝรั่ง ไม่ได้ตั้งหลัก
ยกระดับจิตวิญญาณเป็นสำคัญ มุ่งเพียงแต่รู้มาก
ขาดภูมิปัญญาปลูกฝังมโนธรรมสำนึกดี ไม่มี
ประกันว่าจะพึงตนเป็น ไม่เน้นความเป็นคนรู้จัก
บาปบุญคุณโทษ ไม่ฝึกฝนให้แน่ใจตัวเองว่า
ปลอดภัยต่อสังคมแค่ไหน ไม่นำพาให้ทำ
ประโยชน์สูง-ประหัตสุด ประโยชน์ตน-
ประโยชน์ท่านฝรั่งพร้อมคู่เคียงกันไป

โดยเฉพาะสังคมไทยยิ่งพัฒนาเศรษฐกิจ คนจน
ยิ่งมากหน้าทั้งมีหนี้ท่วมหัว เพราะแม้ทำแค่ก้อนโต
ขึ้นจริง แต่คนหยิบมือเดียวฉวยไปกินมากกว่าคน
อีก ๒๐ กว่าล้าน ด้านนักการเมืองมีตึกหรูสูงชัน
กลับยิ่งเถื่อนแถมถ้อยจนต้องเกิดการเมืองใหม่

ดังนั้น เราท่านพากันยิ่งเรียนยิ่งโง่ ยิ่งโตยิ่ง
เชื่อแคไหนหรือเปล่า วัดกันได้ตรงที่เห็นแก่ตัว
มากขึ้นหรือเสียสละมากกว่า ถ้ายิ่งโตยิ่งขี้โลก
โกรธหลง ก็เลสหนาขึ้น เป็นปุถุชนดักดาน
เหมือนท่านว่าเฉกเช่นนกไม่เห็นฟ้าปลาไม่เห็นน้ำ
ขึ้นเกิดมามีตม แล้วยังต่อกรบนดินไม่จบสิ้นสักที
หากตายลงวันนี้มีหรือ มีหรือจะเจอสวรรค์ที่ไหน
ได้นอกจากอบายตามเวรกรรม ใครมีคำตอบตัว
เองบ้างหรือยังเอ่ย... ☹

อย่าโทรกลับสายที่ miss call

แบ่งปัน สรรสาระ

“กลยุทธ์ “ การจุดชนวนระเบิดโดยโทรศัพท์มือถือ

โจรจะสุ่มโทร.เข้ามือถือของผู้ใดผู้หนึ่ง.. แล้ววางสายและต่อสัญญาณรอไว้

เมื่อเจ้าของโทรศัพท์เห็น miss call ก็โทรกลับ

ซึ่งเป็นการจุดชนวนระเบิดในจุดที่มีการต่อสัญญาณไว้ !!!!!”

ดังนั้น... หาก มี miss call ที่เป็นเบอร์ที่ไม่คุ้นเคย

อย่าโทรกลับเด็ดขาด

มิฉะนั้น ท่านอาจจะเป็นเครื่องมือของโจร และถูกสืบค้นจากเจ้าหน้าที่ ตกเป็นผู้ต้องหา

ซึ่งกว่าจะสืบค้นพยานแก้ต่างท่านอาจจะต้องเสียเวลาเสียทรัพย์สินมากมาย..

เขาได้ idea มาจาก sim กระปุกที่บอกว่า โทรกลับแล้วเป็นการเพิ่มค่า

● ดินหิน รักพงษ์โสภ

คนดีของสังคม ?

อ ตีตนายกฯ ทักษิณ มักอ้างว่า ชีวิตของตัวเองถูกกระทำคล้ายกับรัฐบุรุษหรือคนดีที่โลกยกย่อง

ผมรู้สึกว่าคุณชีวิตของคนเราย่อมมีคนเข้าใจผิดไม่มากนักน้อย

แม้คนดีก็มีคนเข้าใจผิด และถูกกระทำถึงขั้นจับเข้าคุกเข้าตะราง ซึ่งรัฐบุรุษและนักต่อสู้เพื่อความถูกต้องส่วนใหญ่ จะไม่กลัวติดคุกติดตะราง เมื่อถูกกลั่นแกล้งจากฝ่ายรัฐหรือฝ่ายที่มีอำนาจ อันไม่ชอบธรรมหาเรื่องจับติดคุก ไม่ว่าจะเป็นมหาตมะ คานธี, อัลเบิร์ต ไอสไตน์, โสกราตีส, นายเนลสัน แมนเดลา ฯลฯ

อีกทั้งคนดีจะไม่พยายามกระทำการใด ให้ผู้

อื่นที่ศรัทธาในตัวเขาออกมาปกป้อง คุ่มครอง ต่อสู้เพื่อให้เขาพ้นผิด

แต่คนดีพร้อมที่จะเผชิญความทุกข์ยากลำบากด้วยตนเอง เมื่อถูกกลั่นแกล้งใส่ร้ายป้ายสีว่าเป็นคนไม่ดี

และคนดีในโลกจะไม่เป็นคนที่ร่ำรวยเหนือคนทั่วไป แม้เขาจะมีทรัพย์สินมากมาย เขาก็จะเสียสละเพื่อให้คนส่วนใหญ่พออยู่พอกิน มิใช่ดึงภาษีของคนทั่วไปเอาไปแจกจ่ายให้คนยากไร้ แล้วให้คนทั่วไปเข้าใจว่าเป็นเงินของตัวเอง

แล้วอดีตนายกฯ ทักษิณ ดำเนินชีวิตเฉกเช่นคนดีหรือรัฐบุรุษของชาติ ดังที่กล่าวมาหรือไม่ ก็โปรดใช้วิจารณญาณก่อนตัดสินใจ **๒๒**

การฝึกบริหารร่างกายด้วยท่า '๙ จันทราร' นั้น เป้าหมายของเราไม่เพียงแต่ได้ออกกำลังกายเท่านั้น **ยังช่วยปรับกระดูกเส้นเอ็น หมอนรองกระดูกที่เคลื่อน ให้กลับเข้าที่ได้ด้วยตนเอง** หากทำบ่อยๆ หรือ**ปรับสมดุลร่างกาย** ทุกครั้งที่เสียสมดุล ก่อนและหลังทำงานทุกวัน จะช่วยให้เรามี**พลังในการทำงาน** นอกจากช่วยตัวเองแล้ว ยังนำไปช่วยปรับกระดูกเส้นเอ็นให้ผู้อื่นได้อีกด้วย โดยเราไปช่วยบิดตัวของผู้ที่ทำท่า ๙ จันทรารเพิ่มอีก ๓๐ องศา ก็จะทำให้ปรับกระดูกเข้าที่ได้เร็วขึ้นอีก

ข้อสำคัญ ควรปรับการนอนไม่เกิน ๒๑.๐๐ น. และควรกินอาหารที่เป็นพืช ผัก ผลไม้ไร้สารพิษ ควรกินผักพื้นบ้าน ผักข้างรั้วหรือปลูกผักพื้นบ้านไว้กินเอง

๙ จันทราร

ท่าที่ ๑ ทำจันทรารนมัสการ

ท่านี้ดัดแปลงมาจากท่าสุริยนมัสการ เปลี่ยนมาเป็นท่านอน โดยนอนหงายเหยียดตัวตรง จมูกปลายเท้าลง พนมมือยึดแนบข้างหูเหนือศีรษะ พร้อมกับหายใจยาวๆลึกๆ แล้วกลั้นเอาไว้ นับ ๑-๑๐ ในใจ พอครบ ๑๐ ให้เป่าลมออกทางปาก ให้ลมออกจากท้องให้มากที่สุด เพื่อเอาคาร์บอนไดออกไซด์ทิ้งไป หายใจอย่างน้ออย่างน้อย ๑๐ ครั้ง

ประโยชน์ที่ทำท่านี้ เพื่อเอาออกซิเจนไปเลี้ยงเซลล์ของอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย เช่น ปอด หัวใจ ตับ ไต ม้าม เพื่อเตรียมพร้อมในการทำงานในวันนี้ ท่านี้ยังช่วยปรับหมอนรองกระดูกที่กำลังจะเคลื่อน หรือเคลื่อนเล็กน้อยให้กลับเข้าที่ได้ด้วย

เพราะกล้ามเนื้อที่เอวได้รับออกซิเจนเพียงพอ

จึงทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรงขึ้น สามารถดึงหมอนรองกระดูกให้เข้าที่ได้เอง ถ้าหากเราบริหารท่านี้เพิ่มขึ้นอีก ก่อนทำท่านี้ในกรณีหมอนรองกระดูกเริ่มเคลื่อนใหม่ๆ ให้ดื่มน้ำเสาวรส น้ำบัวบก น้ำมะนาวผสมน้ำผึ้ง เพื่อช่วยเพิ่มการหมุนเวียนเลือด และขับเซลล์เม็ดเลือดตายออกจากร่างกายได้เร็วขึ้น และช่วยให้กล้ามเนื้อแข็งแรงขึ้นกว่าเดิม เป็นการเพิ่มออกซิเจนได้อีกวิธีหนึ่ง จึงทำให้หมอนรองกระดูกกลับเข้าที่ได้เร็วขึ้น โดยเฉพาะ**หมอนรองกระดูกข้อที่ C1- C5**

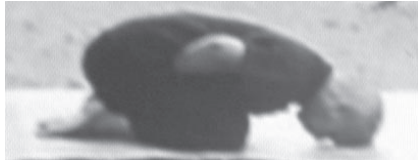

ท่าที่ ๒ ทำจันทรารครึ่งเสี้ยว

ให้นอนตะแคง ข้างใดก่อนก็ได้ ถ้านอนตะแคงขวาให้งอเท้าซ้ายขึ้นมาชิดหน้าอก มือ

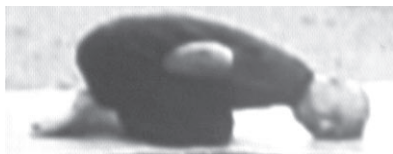
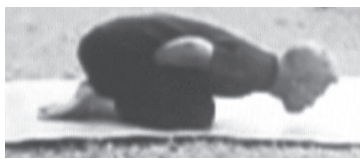
ขวากอดเข้าซ้ายไว้ ขาขวาเหยียดตรง มือซ้าย บิดไปทิศทางตรงกันข้ามกับเข้าขวาหายใจเข้าลึกๆ เมื่อเป่าลมหายใจออกทางปาก ให้พยายามบิดตัว พร้อมกับกดหัวเข้าไม่ให้ยกขึ้นทำเช่นนี้ทั้งสองด้าน

จะช่วยปรับกระดูกข้อที่ T9- T12 กระดูก ซีโครงข้อที่ 9-12

ท่าที่ ๓ ท่าจักรทราเพ็ญ

- นั่งทับส้น (ท่าเทพธิดา) ให้กำมือทั้งสองข้างมาไว้ที่ข้างสะตือทั้งสองข้าง ห่างจากสะตือ ๒ ข้อนิ้ว กำมือให้แน่น พร้อมกับหายใจเข้าลึกๆ เป่าลมออก ระหว่างที่เป่าลมออกให้โน้มตัวลงให้หน้าผากแตะพื้น แล้วยืดคางแตะพื้น แก้มขวาแนบพื้น พลิกแก้มซ้ายแนบพื้น ๒ ครั้ง กลับมาที่คางและหน้าผากแตะพื้น เป้าหมายเพื่อให้กำปั้นท้อง หน้าขาชิดกันกดจุดกันเอง เมื่อทำครบทุกท่าแล้วหายใจลึกๆ แล้วโยกตัวขึ้น

-กำมือขวา(ตั้ง)ไว้ที่ข้างสะตือขวา กำมือซ้าย (นอน) มาซ้อนบนมือขวา แล้วทำเหมือนครั้งแรก คือหายใจเข้าลึกๆ หายใจออก แล้วโน้มตัวลง หน้าผากแตะพื้น ยืดคางแตะพื้นพลิกแก้มขวา-ซ้ายแนบพื้น ๒ ครั้ง พลิกกลับให้ยืดคางแตะพื้นและหน้าผากแตะพื้นแล้วโยกตัวขึ้น

-กำมือซ้ายไว้ข้างสะตือซ้าย กำมือขวาซ้อนมือซ้าย แล้วทำเหมือนครั้งแรก

-กำมือซ้ายซ้อนมือขวา ไว้เหนือสะตือ ๒ ข้อนิ้ว แล้วทำเหมือนครั้งแรก

-กำมือขวาซ้อนมือซ้าย ไว้ใต้สะตือ ๒ ข้อนิ้ว แล้วทำเหมือนครั้งแรก

ทำเช่นนี้ไปจนรู้สึกว่าร่ากายสมดุลสบายขึ้น ทำนี้จะช่วยให้เลือดลมที่ส่งไปเลี้ยงอวัยวะต่างๆ ไม่ติดขัด

ช่วยแก้ ชับลมในลำไส้ ปวดตา ปวดหัว ปวดหลัง ปวดเอว ปวดสะบัก ซามือ ปวดขา โดยเฉพาะข้อพับเข่า

-จุดที่อยู่ห่างจากสะตือ ๒ ข้อนิ้ว ทางขวามือ คือ จุดลำไส้ใหญ่(Li)-ปอด(Lu)

-จุดที่อยู่ห่างจากสะตือ ๒ ข้อนิ้ว ทางซ้ายมือ คือ จุดตับ(Liv)-ถุงน้ำดี(GB)

-จุดที่อยู่ห่างจากสะตือ ๒ ข้อนิ้ว เหนือสะตือ คือ จุดหัวใจ (H-ลำไส้เล็ก(Si)

-จุดที่อยู่ห่างรอบสะตือ ๑ ข้อนิ้ว คือ จุดม้าม (Sp)-กระเพาะอาหาร (St)

ในตำรานวดแผนไทยมีเส้น ๑๐ เส้น คือ

- ๑.อิทา ๒.ปิงคลา ๓.กาลธารี
- ๔.ลุมนา ๕.สหัสรังษี ๖.ทวารี
- ๗.รุข่า ๘.จันทกฐลิ่ง ๙.ลิกขิณี
- ๑๐.สุขุมัง

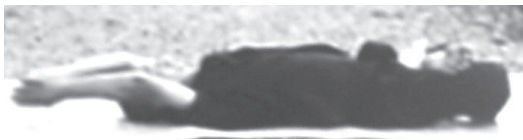
ท่าที่ ๔ ท่าฤๅษีตัดตน

นั่งพับเข่าขวาไว้ใต้กันซ้าย ขาซ้ายงอเข่าคร่อมขาขวา มือขวาพาดผ่านเข้าซ้ายไปจับเข่าขวา บิดตัวหันหน้าไปทางซ้าย มือซ้ายก็บิดตามไปข้างหลังด้วย หายใจเข้าลึกๆ กลั้นเอาไว้ นับ ๑-๑๐

ในใจ เป่าลมออก ช่วงเป่าลมออก ให้บิดไปทางซ้ายเพิ่มขึ้นอีกทีละนิดจนได้ ๓๐ องศา เมื่อทำครบ ๑๐ ครั้งแล้ว ก็เปลี่ยนข้าง งอขาซ้ายไว้ได้กั้น ขาขวาอเข้าคร่อมขาซ้าย มือซ้ายพาดผ่านเข่าขวา ไปจับเข่าซ้ายบิดตัวไปทางขวา มือขวาบิดตามไปข้างหลังด้วย หายใจลึกๆ กลั้นเอาไว้ นับ ๑-๑๐ ในใจ เป่าลมออก พร้อมกับบิดตัวไปทางขวาเพิ่มขึ้นอีก ๓๐ องศา

จะช่วยปรับสมดุลกระดูกสันหลังข้อที่ T4-T9

ทำนี้ยังช่วยปรับกระดูกที่คอได้ด้วย โดยการหันคอไปให้สุดช่วงที่บิดตัวไปทางซ้ายและขวา

ท่าที่ ๕ ท่าขัดสมาธิเพชร

หลายคนจะทำทำนี้ยากหน่อย เริ่มแรกควรปรับให้เส้นยึดเสียก่อน โดยการทำให้เส้นยึด กระพ้อปีก ด้วยการทำให้สะข้าง นั่งยึด เหยียดขา ทั้ง ๒ ข้าง งอขาขวามาไว้ที่ขาหนีบ เอามือโยกเข้าขึ้นติดหน้าอก แล้วกดลงไปให้ติดพื้น ทำมากน้อยตามต้องการ จนหินปูนที่ติดบริเวณสลักเพชร จุดถุงน้ำดี(GB 30) หลุดไปเรื่อยๆ ทำทั้ง ๒ ขา ทั้งขวาและซ้าย ย้ายไปย้ายมาจนรู้สึกว่ายอกขาได้ติดพื้น ติดหน้าอก จึงมาทำท่าผีเสื้อบิน ๒ ปีก คือเอาเท้าทั้งสองมาประกบกัน แล้วยกขึ้นมาติดข้างหน้าอกทั้งสอง แล้วยกลงไปติดพื้น โดยมีมือจับขาทั้งสองที่ประกบกันไว้ ช่วงแรกบินช้าๆ ต่ำๆ ก่อน แล้วค่อยบินเร็วขึ้นสูงๆ ทำวิธีนี้บ่อยๆ จะทำให้เส้นยึด หินปูน พังพืดยึดตัว จึงจะทำท่าขัดสมาธิเพชรได้

-ขัดสมาธิเพชรแล้วนอนราบกับพื้น ยึดมือพนมมือทั้งสองข้างแนบหู แล้วบิดตัวไปทางขวา และซ้ายทีละน้อย จนสามารถจัดกระดูกสันหลังด้วยตนเองได้

-เมื่อบิดซ้ายและขวาได้แล้ว ให้บิดขาที่ขัดสมาธิเพชรไว้ ถ้าหากบิดขามาทางขวา ให้บิดตัวไปทางซ้ายไขว้กัน จะช่วยจัดกระดูกเส้นเอ็นได้ดีขึ้น โดยเฉพาะกระดูกข้อที่ T9-T2 และ L1-L5

ท่าที่ ๖ ท่าหनुมานแบกจันทร

ยืนเท้าห่างกันพอประมาณ ย่อตัวลงทีละนิด เหมือนจะนั่งเก้าอี้ ครั้งแรกย่อตัวลงนิดหน่อยก่อน พอทำนานเข้า ก็จะย่อตัวนั่งได้มากขึ้น ยกมือขึ้นเหนือศีรษะโดยหายใจเข้าลึกๆ มือเข้าหากัน หน้าตรง พร้อมกับหายใจเข้าลึกๆ กลั้นเอาไว้ นับ ๑-๑๐ ในใจ แล้วเป่าลมออก ทำ ๑๐ ครั้ง

ทำนี้จะช่วยให้เส้นขา เส้นหลังที่ตึงหย่อนได้ ขาจะแข็งแรง ทำให้พลังลมปราณวิ่งได้ทั่วร่างกาย ทำท่านี้ประมาณ ๒๐ นาที เหยื่อจะถูกขับออกมาเหมือนได้ออกวิ่ง ๓๐ นาที

ท่าที่ ๓ พีรามิด

นั่งขาข้างหนึ่งพับมาข้างหลัง ขาอีกข้างหนึ่งเหยียดตรง กางออก ๙๐ องศา งอขาข้างใด ก็ให้ใช้มือข้างนั้นจับเข้าข้างนั้นไว้ เอนตัวพร้อมกับชูมืออีกข้างเหยียดตรงเหนือศีรษะ เอนศีรษะไปพิงกับมือ พร้อมกับหายใจเข้าไปลึกๆ กลั้นไว้ นับ ๑-๑๐ ในใจ เป่าลมออก ทำสลับกันข้างละ ๕ ครั้ง

ท่านี้ช่วยให้ออกซิเจนมาหมุนเวียนบริเวณท้อง กระตุกกันกบมากขึ้น ทำให้เกิดการสร้างเม็ดเลือดมากขึ้น ท่านี้เหมาะสำหรับสตรีมีครรภ์ และคนแก่ จะทำให้สตรีมีครรภ์หายปวดหลังด้วยท่านี้ได้

ท่าที่ ๔ ท่าเรือขยับ

เริ่มท่าท่าเหมือนคลาน แขนเท้าพื้น คุกเข่า ยกขาขึ้นข้างหนึ่ง เหยียดไปข้างหลัง ยกมือยึดไปข้างหน้าสลับข้างกัน พร้อมกับเอี้ยวคอมองข้ามไหล่ที่เหยียดแขนออก เพื่อมามองดูปลายเท้าของขาที่เหยียดออกมา ทำทั้งสองข้าง

ท่านี้จะช่วยปรับกระดูกคอ กระดูกสันหลัง ทั้งหมดให้เข้าที่ ถ้าทำท่านี้บ่อยๆ

ท่าที่ ๕ ท่าศพสุภา

-นอนคว่ำหน้าลง มือทั้งสองข้างแนบอยู่ข้างลำตัว ถ้าแก้มขวาติดพื้นให้ยกเท้าขวาขึ้น (ห้ามงอเข่า) เอี้ยวคอมาดูเท้าขวาที่ยก ถ้าแก้มซ้ายติดพื้นก็เอี้ยวคอมาดูเท้าซ้ายที่ยกขึ้น

-ต่อมาท่าเหมือนท่าแรก แต่ยกหัวเอี้ยวไปดูปลายเท้าที่ยกขึ้น

-สุดท้ายยกขาทั้งสองเหยียดตรงขึ้น โดยเอี้ยวคอไปดูปลายเท้าที่ละข้าง พร้อมกับหายใจเข้าไปลึกๆ กลั้นเอาไว้ นับ ๑-๑๐ ในใจ เป่าลมออก ช่วงที่เป่าลมออกจะสามารถบิดคอมาดูปลายเท้าได้มากขึ้น

เป็นการ ปรับกระดูกคอ ๗ ข้อ และช่วยจัดกระดูกเส้นที่คอให้สมดุลอีกทั้งยังช่วยจัดกระดูกสันหลังให้สมดุลด้วย ๓

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณานุญาตให้เผยแพร่ “คืนวิญญาน
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

ชีวิตฉัน มันคงอยู่กับความรักพื้นดินอย่างมีความสุขมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย จนกระทั่งถึงขณะนี้ อายุตัวเองได้ล่วงเข้า ๘๐ ปีแล้ว ถ้าเปรียบก็เหมือนกับเรือลำหนึ่งซึ่งกำลังแล่นใกล้ฝั่ง เข้าไปทุกที แต่แทนที่จะกลัวความตาย กลับรู้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ชีวิตนี้ตนได้ผ่านการเรียนรู้มาอย่างคุ้มค่าที่สุดแล้ว

สิ่งหนึ่งซึ่งฉันเกิดความรู้สึกขึ้นในใจอย่างเป็นธรรมชาติ เริ่มต้นมาตั้งแต่ช่วงแรกๆ ที่มีโอกาสสัมผัสกับความหลากหลายของสรรพชีวิตต่างๆ ก็คือ ควาย อันถือเป็นชีวิตหนึ่ง ซึ่งอยู่ในวิญญานความรักของฉันมาตลอด แต่หลังจากที่ชีวิตผ่านพ้นมาได้ช่วงหนึ่งมันทำให้เกิดความรู้สึกขึ้นในใจว่า ควายเพื่อนรักของฉันเธอหายหน้าไปไหนกันแทบจะหมด

ควายเพื่อนรักของฉัน เธอหายหน้าไปไหนกันหมด

● ระพี สาคริก

ความเคยชิน ซึ่งมีอยู่ในใจฉันมานานมากพอสมควร จนกระทั่งทำให้เกิดความรู้สึกขึ้นในใจตัวเองว่า ควายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ที่ฉันควรจะให้ความรักความเมตตาจากใจจริง อันถือเป็นหน้าที่ของความเป็นคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งควายเป็นชีวิตลักษณะหนึ่ง ซึ่งอยู่ร่วมผืนแผ่นดินเดียวกัน โดยที่เชื่อว่า แต่ละคนผู้รักศักดิ์ศรีความเป็นคน ควรให้ความรักความเมตตาแก่ชีวิตทุกรูปแบบ

แต่ทุกวันนี้ ธรรมชาติความรู้สึกซึ่งอยู่ในใจตัวเองได้บอกให้รู้ว่าไม่ว่าจะหันหน้ามองไปทางไหนฉันเห็นแต่เครื่องจักรกลและสิ่งก่อสร้างที่เป็นรูปวัตถุ ซึ่งล้วนแล้วมนุษย์ผู้มากด้วยกิเลสคิดได้คิด

ทำมันขึ้นมา เพื่อหวังความสะดวกสบายให้แก่ตัวเองมากกว่า

นอกจากนั้นยังมีการแข่งขันกันสร้างรูปแบบใหม่ๆ ขึ้นมา ซึ่งแน่นอนที่สุด สิ่งเหล่านี้มีผลช่วยวนกิเลสคนให้ตกอยู่ในสภาพลุ่มหลงมัวเมา ลึกซึ้งยิ่งขึ้น จนถึงขั้นมองเห็นได้ชัดเจนว่า ชีวิตคนนำเอาคุณค่าตัวเองไปฝากไว้กับสิ่งประดิษฐ์มากขึ้น

สำหรับความรู้สึกรักและผูกพันอยู่กับเพื่อนชีวิต ไม่ว่าจะเป็ นมนุษย์ด้วยกันเอง หรือชีวิตรูปแบบอื่นใด ซึ่งรวมถึงควายที่เราอาศัยพึ่งพาแรงงานมาในอดีตอย่างใกล้ชิด

หลังจากรู้สึกได้ว่า ตัวฉันเองและเชื่อว่า มีเพื่อนๆ อีกหลายคนที่ยังมีวิญญูณความรักร่วมกับฉัน กำลังสูญเสียสิ่งซึ่งมีความหมายสำหรับชีวิตตนเองอย่างลึกซึ้งทำให้รู้สึกว่ าเหวใจมากขึ้นเรื่อยๆ

ควายเพื่อนรักของฉัน ฉันขอสารภาพความจริงว่า ความรู้สึกที่ระบายออกมาจากหัวใจครั้งนี้ ตัวเองเริ่มมีมานานหลายปีแล้ว โดยเฉพาะขณะที่หวนกลับไปสู่ออดีต ฉันคุ้นเคยกับภาพของเธอซึ่งเดินกันเต็มไปหมด ยิ่งตัวฉันเองมีความรักที่จะใช้ชีวิตสัมผัสกับบรรยากาศชนบทอย่างมีความสุข ยิ่งรู้สึกได้ถึงสิ่งนี้ อย่างชัดเจนมาก

ขณะนั้น ไม่ว่าจะที่ไหนซึ่งมีคนไทยทำนา หรือมีผู้ถือคุณธรรมเป็นหลักปฏิบัติ ฉันจะเห็นภาพของเธอเดินร่วมอยู่ภายในบรรยากาศเหล่านั้นด้วยเสมอ

ฉันยังจำได้ดีว่า ขณะที่ตัวเองยังเป็นเด็กเล็กๆ ฉันเคยเล่นกับเธอซึ่งเดินเป็นกลุ่มๆ อยู่ริมทางรถไฟ บางครั้งอยู่ระหว่างช่วงที่เธอเดินเล็มหญ้ากินอยู่ในบริเวณชายทุ่ง ซึ่งภาพเหล่านั้นมาถึงช่วงนี้สิ่งที่หายไปจากหัวใจมันกินใจฉันอย่างลึกซึ้ง จนแทบจะลืมความทุกข์และสุขเรื่องอื่นๆ ซึ่งวนเวียนอยู่ในโลกนี้ไปจนหมด

ฉันมักเดินเข้าไปตบหลังเธอเล่น บางครั้งก็ใช้ไม้เขี่ยปลิงซึ่งเกาะกินเลือดเธออยู่ในบริเวณใต้ท้องบ้าง ตามหว่างขาบ้าง ดูเหมือนลึกๆ แล้วมันทำให้รู้สึกสบายใจจริงๆ เธอเองก็แสนจะดี

แม้มีเขอาันแหลมคม แต่ก็ไม่เคยแสดงท่าทีคิดทำร้ายฉันให้รู้สึกได้ หรือแม้แต่ใครๆ ทั้งนั้น ทำให้เกิดคำถามตามมาว่า คนส่วนใหญ่ได้ให้ความยุติธรรมแก่เธอหรือเปล่า

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ควบคู่กันกับภาพเหล่านั้น ฉันเริ่มเห็นคนส่วนใหญ่คิดเอาแต่ได้กับมาแล้ว จึงมักจะสะท้อนภาพความรู้สึกจากใจพวกเขา ในลักษณะที่เป็นคำพูดดูถูกเธอ โดยเอามาเปรียบเทียบกับเพื่อนมนุษย์บางคนว่า ใกล้เคียงควาย?

แทนที่จะมองอีกด้านหนึ่งและเห็นได้ชัดเจนว่า นี่คือการตีส่วนหนึ่งของเธอ เนื่องจากยอมให้เขาใช้งานแม้เหน็ดเหนื่อยแค่ไหน แถมบางคนยังทิ้งดูด่าเขียนตี แต่เธอก็ยังไม่มีปากเสียง อีกทั้งยังไม่คิดทำร้ายใคร หากไม่เหลืออดจริงๆ แล้ว

ครั้งหนึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๒-๒๔๘๓ ขณะเริ่มต้นเข้าฤดูทำนา ฉันและเพื่อนๆ ใช้ชีวิตไถนา กลางแดดกลางฝนตลอดทั้งวัน โดยที่มีเฮลลงแรงลากจูงคันไถซึ่งนับว่าหนักมาก เราลงทำงานกันตั้งแต่เช้าตรู่จนกระทั่งถึงเวลาเที่ยงวัน เสียงระฆังบอกเวลาพักดังมาแต่ไกล เธอก็แสนรู้จริงๆ ฉันรู้สึกว่าเธอตรงต่อเวลามากทีเดียว แต่เพื่อนฉันคนนั้นกลับใช้ไม้เรียวตีกระหน่ำลงไป พร้อมทั้งส่งเสียงขู่ตะคอกอย่างรุนแรง

ในใจของเธอเองคงจะเหลืออดอย่างที่สุดแล้ว จึงหันหน้ากลับมาใช้เขาข้างหนึ่งกระหวัดร่างเพื่อนฉันคนนั้นเหวี่ยงกลับขึ้นไปบนหลังของเธออย่างแรง ทำให้ร่างของเขาลอยข้ามไปตกลงบนพื้นดินอีกฟากหนึ่ง

ยังโชคคืออยู่ที่ปลายเขอาันแหลมคมทั้งสองข้างของเธอ ถูกตัดออกไปก่อน แต่ถึงกระนั้นก็ยังทำเอาไล่แตกจนถึงขั้นนำส่งโรงพยาบาลไปนอนอยู่ที่นั่นร่วมเดือน

ฉันมีความรู้สึกอยู่ในใจว่า มันน่าจะเป็นบทเรียนให้มนุษย์แต่ละคนผู้ทราบเรื่องนี้ มีโอกาสหวนกลับมาทบทวนตัวเอง ซึ่งย่อมมีผลสอนใจให้รู้ว่า อย่าว่าแต่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองเลย แม้แต่สัตว์ก็เป็นสิ่งมีชีวิตและจิตใจ จึงไม่ควรคิดข่มเหง

รังแก หากควรนึกถึงหัวอกเขาหัวอกเรา รวมทั้ง บุญคุณซึ่งตัวเองได้รับประโยชน์จากเขาเข้าไว้บ้าง เพื่อให้อยู่เป็นที่พึ่งพาอาศัยกันต่อไปได้นานๆ

ช่วงที่เกิดมาที่แรก แม้ฉันจะเกิดกลางใจเมืองกรุงเทพฯ ซึ่งแน่นอนที่สุด บนพื้นฐานบรรยากาศของสังคมลักษณะนี้ เธอคงถูกคนกรุงกีดกันไม่ให้มาเดินเล่นเล่นพ่นพาน ทำให้ฉันไม่มีโอกาสที่จะสัมผัสกับชีวิตเธอในช่วงเริ่มแรก

หลังจากเติบโตขึ้นมาจนกระทั่งมีอายุ ๔ ขวบ พ่อกับแม่ก็ย้ายออกมาอยู่ชานเมือง แต่ช่วงนั้นบรรยากาศในเมืองก็ยังไม่แออัดเหมือนเดี๋ยวนี้ สะท้อนให้รู้ใจพ่อกับแม่ได้ว่า มีความไวต่อความรู้สึกปฏิเสธรอิทธิพลวัตถุมัตถ์ตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว

ซึ่งช่วงนั้นสภาพพื้นที่ในบริเวณที่ย้ายมาอยู่ใหม่ ยังเป็นทุ่งนาอันกว้างใหญ่ที่มีสีเขียวชอุ่มไปด้วยต้นข้าวในฤดูฝน อันเกิดจากแรงงานของคนซึ่งมีเธอร่วมอยู่ด้วยทั้งนั้น เสริมด้วยร่มไม้ซึ่งเธอใช้พักอาศัยรับความร่มเย็นในช่วงเวลากลางวัน ขณะพักผ่อนเื่อยจากงาน

ฉันรู้สึกรักบรรยากาศแห่งใหม่อย่างลึกซึ้ง แต่ละวันมันใช้ชีวิตออกไปเดินเล่นบ้าง นั่งเล่นตามชายทุ่งบ้าง ซึ่งมีสภาพตรงใจตัวเองอย่างที่สุด ฉันพยายามมองหาเพื่อนซึ่งมีใจเดียวกับตนเพื่อออกไปอยู่ด้วยกัน โดยที่รู้ว่าเราอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้ แม้จะหาได้ไม่ถนัดนักก็ตาม

ช่วงนั้น ฉันได้โคลงสี่สุภาพบทหนึ่งจากหนังสือเรียนเข้ามาอยู่ในหัวใจตัวเองเป็นเวลาหลายสิบปี แม้ถึงทุกวันนี้ เมื่อนึกถึงเธอขึ้นมาครั้งใด มันทำให้ฉันเริ่มสงสัยว่า คนทุกๆ ไปในสังคมแบบนี้ จะเป็นเพื่อนตายของเธอหรือเปล่า หรือว่าเป็นเพียงอาศัยใช้เธอเมื่อยามต้องการเท่านั้น

โคลงบทนี้ อ่านแล้วรู้สึกกินใจฉันมาก

เพื่อนกินสิ้นทรัพย์แล้ว	แขนงหนี
ห่างายหลายหมื่นมี	มากได้
เพื่อนตายถ่ายแทนซี-	วาอาตม์
หายากฝากผีไข้	ยากแท้จักหา

บรรยากาศชายทุ่งช่วงที่นำมาเล่าให้ฟัง มันทำให้ฉันมีโอกาสพบเธอเสมอๆ เธอจึงเป็นที่รักและได้รับความสนใจจากฉันเรื่อยมา บางครั้งฉันจ้องมองดูตาเธอ ตาเธอสดใสและมีความหมายกินใจฉันอย่างลึกซึ้งถึงหัวใจ สมควรแก่ความรู้สึกและเมตตาที่น่าทึ่งจนอมเป็นอย่างมาก

ควายเพื่อนรักของฉัน จากวันเวลาที่ผ่านไปผ่านมาแล้ว แม้นานแค่ไหนก็ตาม ฉันไม่เคยลืมความจริงเลยว่า เธอทำงานหามรุ่งหามค่ำให้กับมนุษย์จากใจเธอเองอย่างเป็นทางการ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่ารักน่าเห็นใจอย่างที่สุด

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูทำนา เริ่มต้นตั้งแต่การไถตะ ไถแปร ลากคราดเก็บหญ้า มาปล่อยไว้ตามริมคันนาให้กลายเป็นปุ๋ยธรรมชาติ เธอก็มหันหน้าหันตาเดินตามคำสั่งของคน โดยไม่ปริปากร้องแม้แต่แอะเดียว ทั้งๆ ที่คนส่วนใหญ่ผู้หวังใช้งาน มักเอาแต่ทั้งร้องดำ ทั้งตืออย่างไม่ปราณีปราศรัย

อย่างไรก็ตาม ฉันก็ยังมีโอกาสเห็นคนใจดีมีเมตตากับเธออยู่บ้างแม้ไม่มากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามค่ำคืน ยังมีน้ำใจก่อไฟช่วยไล่ยุงและแมลงซึ่งอาจบินมาไต่ตอมสูบเลือดกิน โดยเกรงไปว่าเธออาจเดือดร้อนในยามพักผ่อน

ฉันพบว่าบางคนรักควายเหมือนกับลูกคอยดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ในยามค่ำคืนมักเก็บเธอไว้ในคอกซึ่งปลูกเอาไว้ใกล้ชิดบ้านตัวเองมากที่สุด บางรายให้เธอนอนพักผ่อนอยู่ใต้ถุนบ้านก็มี หากได้ยินเสียงเธอเดินผิดปกตินิดหน่อยเจ้าของมักรีบลุกขึ้น เดินลงบันไดมาส่องไฟดูอย่างละเอียดรอบคอบ คอยเป็นห่วงเป็นใยอยู่ตลอดเวลา

ฉันเห็นเธอทำงานรับใช้คนแบบอาบเหงื่อต่างน้ำ แม้อาหารก็ไม่ต้องไปเที่ยวให้ใครซื้อหามาจากที่ไหน เพราะหญ้าแห้งและพันธุ์ไม้นานาชนิดซึ่งขึ้นอยู่ในไร่ ก็มีมากพออยู่แล้ว นอกจากนั้นระหว่างช่วงฤดูแล้ง ฟางข้าวซึ่งเจ้าของเก็บไว้ก็ยังใช้เป็นอาหารให้เธอได้อีก แทนการเผาทิ้งไป

อย่างไร้ความหมาย

มาถึงช่วงหลังๆ คนต่างชาติซึ่งรากฐานจิตใจไม่ได้ผูกพันอยู่กับแผ่นดินผืนนี้ แม้มีความฉลาด แต่ก็ขาดคุณธรรมและเมตตาธรรม ได้นำเอาเครื่องจักรกลซึ่งเกิดจากพื้นฐานวัฒนธรรมของพวกเขาเข้ามาเผยแพร่ ส่งผลมอมเมาทำให้เราซึ่งเป็นคนที่เคยมีจิตวิญญาณผูกพันอยู่กับท้องถิ่น เริ่มต้นล้มตัว ทำให้คนไทยขาดจิตสำนึก แม้ชีวิตเธอเองซึ่งทำหน้าที่รับใช้เพื่อสนองประโยชน์สุขอย่างถึงรากฐาน ก็ยังถูกลืมไปจากหัวใจได้ลंकอ

ยิ่งถูกคนต่างชาตินำเอากระแสความทันสมัยเข้ามาหลอกล่อให้จำต้องสูญเสียเงินทองและความรักความผูกพันอยู่กับท้องถิ่นซึ่งเคยมีอย่างลึกซึ้ง รวมทั้งความรักความเมตตาซึ่งคนผู้เป็นเจ้าของเคยมอบให้กับเธอมาก่อน จากช่วงเวลาอันยาวนาน

ในที่สุดฉันก็พบความจริงจากผลการเปลี่ยนแปลงของรากฐานจิตใจคนท้องถิ่นว่า เขาส่งเธอเข้าโรงฆ่าสัตว์อย่างเลือดเย็นที่สุด หรือไม่ก็ขายให้คนชาติอื่นนำไปฆ่าเป็นอาหาร

หวนกลับมาดูที่พื้นดินของเราเอง ก็ได้เปลี่ยนมาใช้เครื่องกลแทน ดังที่เห็นกันอยู่ในช่วงหลังๆ แทบทุกแห่งหน ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลสนองประโยชน์แก่คนต่างชาติทั้งด้านล่างและด้านบน

ไหนจะต้องเสียเงินค่าน้ำมัน ไหนจะค่าสิกรหอรสารพัดอย่างซึ่งต้องจ่ายให้คนอื่น แถมยังมีค่านุ้ยวิทยาศาสตร์ ยาฆ่าแมลงและยาฆ่าหญ้าแทรกมาด้วย ทั้งๆ ที่ธรรมชาติในตัวเธอเองก็คือโรงงานผลิตปุ๋ยและรถตัดหญ้าธรรมชาติอยู่ในตัวเองแล้ว ชาวนาไทยจึงจำต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัวหนักมากยิ่งขึ้น

คนไทยทั้งชาติจึงจำต้องกลายเป็นลูกหนี้คนต่างชาติชนิดที่ว่า ดิ้นไม่หลุดมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ในช่วงปี พ.ศ.๒๕๔๓ ซึ่งประสบการณ์ชีวิตของฉันผ่านการทำรายการโทรทัศน์เผยแพร่ความรู้โดยไม่ขอรับเงินและสนับสนุนทางวัตถุจากที่ไหน ที่มีเงื่อนไขต้องสนองประโยชน์ทางธุรกิจให้แก่เขา

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ๔๔ ปีเต็ม นับได้ว่าความรู้ที่ยังรากลงลึกถึงหัวใจตัวเอง โดยที่ช่วงนี้สังคมไทยกำลังเกิดปัญหาอย่างหนักในทุกๆ ด้าน แต่ผลพะวงซึ่งนับว่าเป็นส่วนปลายสุดๆ มาปรากฏออกในด้านเศรษฐกิจ ส่งผลกระทบทำให้คนระดับล่างรู้สึกเดือดร้อนกันแทบจะถ้วนหน้า

อยู่มาวันหนึ่ง ฉันเดินทางออกไปยังจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยไม่ต้องคิดอะไรมาก เพียงแต่นั่งรถยนต์กลับและมองเห็นสภาพการเกษตรสองข้างทางซึ่งมีการทำนาปรากฏให้เห็นได้เป็นหย่อมๆ แค่นั้นตัวเองก็ได้ความคิดซึ่งสะท้อนถึงปัญหาอย่างชัดเจน ฉันหยุดรถเดินจากถนนออกไปยังทุ่งนา เพื่อถ่ายภาพด้วยตัวเองเป็นช่วงๆ ไม่ว่าจะมองไปทางไหน หากไม่ยึดติดมากเกินไป มันทำให้สามารถสานเหตุผลไปถึงจุดอื่นๆ ได้หมด

ฉันมองเห็นชาวนากำลังใช้ไถเดินตามซึ่งลากจูงด้วยเครื่องยนต์ ภายในความรู้สึกจากใจตนเองก็มีภาพของน้ำมันราคาแพงปรากฏให้เห็นได้จากความจริงที่อยู่ในใจอยู่แล้ว

ขณะถ่ายภาพ เหมือนวิญญาณตัวเองसानจากตรงนั้นกลับมามองเห็นหญ้าและพืชต่างๆ ซึ่งมีสีเขียวข่มขื่นอยู่ริมคันนาให้เห็นได้ทั่วไปแม้แต่บริเวณข้างถนน ช่วงนั้นเองทำให้ฉันนึกถึงโดยที่คิดอยู่ในใจว่า ถ้ามนุษย์ไม่ล้มตัว ลืมคุณค่าของเธอซึ่งให้มาในอดีตจนกระทั่งทำให้นำไปฆ่าหรือไปขายเอาเงิน การทำนาของไทย คงไม่ต้องสูญเสียเงินทองมากกว่านี้

เครื่องจักรกลเหล่านั้นก็คือชีวิตเธอ ซึ่งนอกจากจะไม่ต้องเสียค่าซ่อม จนกระทั่งพังแล้วซื้อใหม่ แถมแรงงานที่มีชีวิตชีวายังสามารถขยายพันธุ์ให้เพิ่มมากขึ้นได้ นอกจากนั้นแล้ว พืชจำพวกหญ้าต่างๆ ภายในทุ่งนา น่าจะได้ทำหน้าที่แทนน้ำมันเชื้อเพลิง แถมยังเปลี่ยนสภาพมาเป็นปุ๋ยคินลงสู่พื้นนาได้อีกด้วย

สิ่งที่ฉันนำเอาความจริงจากใจตัวเอง ร่วมกับความจริงจากภาพซึ่งเห็นจากภายนอกเข้ามาสานถึงกัน เป็นภาพรวมให้เธอได้เห็นเป็นตัวอย่าง

ขณะที่ชีวิตไทยกำลังได้รับความเจ็บปวด ทำให้มีผู้หวนกลับมาคิดพิจารณาถึงเหตุและผลจากใจตนเองเพิ่มขึ้น นับเป็นโอกาสดีที่คนท้องถื่นได้รับการสอนโดยผลกระทบซึ่งตนหลงตัวเองมาแล้วในอดีต

หากหวนกลับไปนึกถึงอดีตอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายในภาพรวมของชีวิต คนไทยในช่วงก่อนๆ เคยมีน้ำใจต่อกัน รวมทั้งสาเหตุผลจากด้านจิตใจ ไปถึงเรื่องของปัจจัย ๔ ทำให้แต่ละคนใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย ซึ่งช่วงนั้นคนท้องถื่นยังไม่หลงอยู่กับความฟุ้งเฟ้อมากนัก หากอยู่ในสภาพที่อาจกล่าวได้ว่า พอมีพอใช้ ไม่ต้องไปวิ่งกู่หนีขี้มลินใคร จึงไม่มีหนีสินล้นพ้นตัว นอกจากนั้นยังมีพลังใจที่มุ่งมั่นทำงานอยู่กับพื้นดินอย่างรู้คุณค่า

ในวิญญานตนเองขอสารภาพความจริงว่า ตนให้ความรักแก่คนลักษณะนี้เหนือชีวิตตัวเองอย่างลึกซึ้งมานานแล้ว เนื่องจากช่วงนี้รู้สึกว่ายากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ หากมีอยู่บ้างก็น่าจะเปรียบดุจเพชรเม็ดงามที่สุดของแผ่นดินไทย แม้วันนี้อาจจมอยู่ในโคลนตม แต่มันก็เป็นโคลนตมซึ่งมีคุณค่าในการดำเนินชีวิตด้วยเช่นกัน เพราะโคลนตมก็เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ซึ่งแต่ละคนผู้รู้เท่าทันตนเองคงไม่นึกถึงเลย

โดยทั่วๆ ไปแล้ว มาถึงช่วงนี้ฉันอดรู้สึกไม่ได้ว่าคนไทยส่วนใหญ่ หากมองได้ลึกซึ้งถึงสิ่งซึ่งอยู่ในใจตัวเอง ยังดูถูกของดีที่อยู่ร่วมชีวิตกับตน จึงสานพฤติกรรมไปถึงการทำลายอย่างไม่บันยะบันยัง และแล้วในที่สุดก็คงไปถึงจุดทำลายล้างกันเอง อนิจจาชีวิตไทย!

เท่าที่ผ่านพ้นมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมีผลสอนใจให้ฉันมองเห็นความจริงว่า คนไทยส่วนใหญ่ผู้สนใจของสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสูงในด้านมูลค่า ยิ่งสูงมากแค่ไหนก็ยิ่งอยากได้มากแค่นั้น ซึ่งความจริงแล้ว ความคิดเป็นสิ่งบ่งบอกถึงทิศทางที่นำไปสู่การสร้างสรรค์ หรือทำลายรากฐานจิตใจตัวเอง

หากสามารถคิดกลับทิศทาง ย่อมมองเห็นความจริงได้เองอย่างอิสระว่า ยิ่งน้อมกายลงต่ำอย่างมีความสุข ย่อมยิ่งรู้สึกได้เองถึงคุณค่าสูงชั้น เมื่อนั้นแหละสังคมไทยจึงจะกลับฟื้นคืนสภาพปกติเช่นแต่ก่อน อีกทั้งยังช่วยให้มันคงอยู่ได้ตลอดไป

ควายเพื่อนรักของฉัน เพราะฉันไม่เคยรู้สึกดูถูกเธอเลย ฉันจึงคิดและมองเห็นลัทธิธรรมซึ่งนำมาบันทึกฝากไว้แต่ชนรุ่นหลัง ฉันขอฝากสิ่งนี้ไว้ให้เธอทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเธอผู้ซึ่งรู้ได้ลึกซึ้งที่สุด ย่อมเข้าถึงฉันได้ก่อน ก่อนที่ชีวิตนี้จะจบสิ้นลงไม่ว่าด้วยเหตุใด ซึ่งแต่ละคนคงไม่อาจรู้ได้จนกว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นแล้ว

ลัทธิธรรมรำลึก... จากควายเป็นชีวิต ลักษณะหนึ่งในชีวิตประจำวันของชาวนาไทย

๑ มกราคม ๒๕๔๕

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ท่านจะ “ได้” เพราะท่าน “สละ” เท่านั้น
ท่านจะ “ได้” เพราะท่าน “ให้ไป” เท่านั้น

(พ่อท่านโพธิ์รักษ์ ๑๓ มี.ค. ๒๕๓๓)

**ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชลล์
คุณภาพมาตรฐาน**

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเซีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

โทรศัพท์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

บรรยายให้นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๑

ธรรมะช่วยหยุดยั้งโลกร้อน ได้อย่างไร • ส.ศิวรักษ์

ตามหลักพุทธธรรม การบรรลุความจริงเกิดขึ้นได้โดยการพิจารณาจิตของเรา พินิจพิจารณาให้เห็นในอคติ อวิชชา และมานะหรือความถือตน การที่เราจะพิสูจน์ความถูกต้องของเรื่องที่เราคิด สมมุติฐาน หรือทฤษฎีต่างๆ นั้น เรามักถูกชักจูงโดยความปรารถนาและความทะนงตัว ในทางกลับกัน ธรรมะสอนให้เราองสะท้อนตัวเอง เมื่อปราศจากความทะนงตน เราก็จะไม่ทำร้ายผู้อื่น เพื่อพิสูจน์ให้เห็นความดีของเรา และเราจะตั้งใจว่าการตัดสินใจของเราไม่ได้ถูกกระตุ้นโดยอคติ

ไม่ว่าจะความรัก ความโกรธ ความกลัว หรือ ความหลง เมื่อมาถึงสภาวะนี้ จิตของเราจะเป็นอิสระจากการยึดติดในความเป็นตัวตน และเกิดปัญญา สามารถเห็นแจ้งตามที่เป็นจริงได้

พุทธศาสนาจำแนกสัจจะหรือความจริงออกเป็นสองระดับ คือ

๑) **ปรมาตถสัจจะ** หรือความจริงตามความหมายสูงสุด คือกฎธรรมชาติ

๒) **สมมติสัจจะ** หรือความจริงโดยสมมติ คือ ความจริงที่ตกลงกันในสังคม

กฎธรรมชาติจำแนกได้เป็น ๕ อย่าง คือ
อุตุนิยาม เป็นกฎธรรมชาติที่เกี่ยวกับ
ภูมิอากาศและฤดูกาล

พีชนิยาม เป็นกฎธรรมชาติที่เกี่ยวกับการ
สืบพันธุ์ และพันธุกรรม หรือวิวัฒนาการของ
ธรรมชาติ

จิตตนิยาม เกี่ยวกับการทำงานของจิตใจ

กรรมนิยาม เกี่ยวกับการกระทำและการให้
ผลของการกระทำนั้น

ธรรมนิยาม เป็นกฎธรรมชาติที่เกี่ยวกับ
ความสัมพันธ์และความเป็นเหตุผลกันของสิ่งทั้ง
หลาย

กฎธรรมชาติแต่ละเรื่องนั้นเป็นสิ่งที่เข้าใจได้
ยาก ถ้าคนเรายังเห็นแก่ตัวอยู่ อย่างน้อยก็ต้อง
ไม่มีมิฉฉาปฏิญญา อย่างไรก็ตาม เราสามารถอธิบาย
กฎธรรมชาติหรือลำดับของธรรมชาติได้ดังต่อไปนี้
คือ

สิ่งทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง สิ่งทั้งหลายทั้ง
ปวงเป็นภาวะที่ถูกบีบคั้น ชัดแย้ง ทรมาน นั่นคือ
เป็นทุกข์ สิ่งทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่ตัวตน

ที่กล่าวมานั้นรวมเรียกว่าไตรลักษณ์ ซึ่งเป็น
กฎสากลในพุทธศาสนา ถ้าไม่สามารถเข้าใจกฎนี้
ได้ด้วยจิตใจและปัญญาแล้วไซ้ เราก็จะมีตนไป
ด้วยความเห็นแก่ตัว ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องมีวิธี
การอันเชี่ยวชาญที่จะเปลี่ยน ความโลภเป็นความ
เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความโกรธเกลียดเป็นความเมตตา
และความลุ่มหลงมาเป็นปัญญาหรือความเข้าใจ
เพื่อที่จะช่วยให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้

เราสามารถทำได้โดยปฏิบัติตามจิตตนิยาม
โดยการพัฒนาจิตใจและความคิด ซึ่งเป็นหัวใจ
ของการเจริญสมาธิตามหลักพุทธศาสนา

การเจริญสมาธิ หรือการตั้งใจอย่างมุ่งมั่น
เป็นสิ่งจำเป็นต่อการเปลี่ยนแปลงจิตใจของเรา
เมื่อเราเจริญสมาธิ จะทำให้เราก้าวออกมาจาก
กระบวนการตอบโต้ที่ผลักดันชีวิตเราในทางความ
คิด สมาธิเป็นเรื่องจำเป็น ถ้าเราต้องการ
เปิดเผยเพื่อการรับรู้ตามธรรมชาติที่แท้จริงของ

มวลมนุษย

การปฏิบัติธรรมในเบื้องต้นแรก ต้องละปัญหา
ต่างๆ ในชีวิตที่คอยทำลายหรือขัดขวางการเจริญ
สมาธิ ในขั้นสุดท้ายเหตุจูงใจที่จะทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลง ต้องมาจากประสบการณ์จากการ
เจริญสมาธิของเราเอง ไม่ใช่มาจากคนอื่นหรือ
ผู้สอนที่บอกให้เราทำ ในการปฏิบัตินั้นเราจะต้อง
เป็นตัวของเราเองจริงๆ และเหตุจูงใจ รวมทั้ง
ความพยายาม ต้องมาจากภายในใจของเรา
ประสบการณ์ที่ได้รับจากความแตกต่างของ
ปฏิภิกิริยาโต้ตอบและปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น
จะค่อยๆ สร้างความเชื่อมั่นและโน้มน้าวว่าเรา
จำเป็นต้องพยายามต่อไป

การที่จะปฏิบัติได้ดีและถูกต้อง จำเป็นต้อง
เข้าใจหลักการของการเจริญสมาธิและการนำไป
ใช้ประโยชน์ให้ถูกต้องก่อน หลักสำคัญคือความ
ชัดเจนและความมั่นคง ทำให้ให้อ่อนคลาย เมื่อรู้
ตัวว่าอวกแวก ด้วยความคิดต่างๆ นานา และ
เพิ่มพลังเมื่อรู้สึกเบื่อ พยายามหาทางปรับเปลี่ยน
วิธีจนได้ความชัดเจนและมั่นคงสูงสุด

การปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอเป็นคำตอบต่อ
ปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในการเจริญสมาธิ หรือ
ในชีวิต เราไม่สามารถชนะสงครามในทุกๆ ครั้งได้
การเผชิญกับอุปสรรคและปฏิบัติตนไปอย่างไม่
ย่อท้อจะทำให้เรายืนหยัดและไม่ลดละ ด้วยความ
ตั้งใจที่แน่วแน่ ความสม่ำเสมอ ความพยายาม
ความเชื่อมั่น และความเข้าใจที่ถูกต้องในหลัก
การปฏิบัติ เราจะค่อยๆ ถอยออกจากนิสัย
สันดานที่กีดขวางเราจากประสบการณ์ชีวิตที่ควร
ได้รับอย่างเต็มที่ จากการบ่มเพาะความตั้งใจ เรา
จะได้รับเครื่องมือที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอยู่ใน
ปัจจุบัน ความคิดเดิมๆ ของเราถูกรอบงำไป
ด้วยเงื่อนไขที่ซับซ้อนรวมทั้งแบบแผนของการรับรู้
การโต้ตอบต่ออารมณ์ ประวัติครอบครัว และ
เงื่อนไขต่างๆ ทางสังคมและวัฒนธรรม เรา
จำเป็นต้องละสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไปถ้าต้องการ
เปิดเผยความลึกซึ้งของสรรพสิ่ง

เมื่อใดก็ตามที่เราได้ค้นพบความลึกลับของสรรพสิ่งแล้วเราก็จะสามารถเข้าใจในกฎแห่งกรรมและการปรุงแต่งการกระทำต่างๆ และผลจากการกระทำนั้น

ความลึกลับของสรรพสิ่ง หรือรหัสลับแห่งชีวิตนั้น เป็นหัวใจของทุกศาสนาที่สำคัญๆ ในโลก แต่เมื่อศาสนากลายเป็นสถาบันขึ้นมา สารแห่งศาสนธรรมและประสบการณ์ทางศาสนาที่เข้าถึงสิ่งซึ่งวิเศษสุดในชีวิตมักจะถูกปลานการไป ไม่ว่าจะเรียกสิ่งซึ่งวิเศษสุดนั้นว่าปรมาตถลัจ หรือพระเจ้าก็สุดแท้ ประสบการณ์ที่ผู้ปฏิบัติธรรมได้สัมผัสอันเป็นรหัสลับแห่งชีวิตนั้น มีผู้กล่าวว่า แสดงออกได้สามทาง คือ

๑) การภาวนาให้ได้เข้าถึงสิ่งซึ่งวิเศษสุดดังกล่าวนี้

๒) การนำเอาประสบการณ์ดังกล่าวมาแสดงออกให้ได้รับรู้กัน

๓) จนเกิดวิถีชีวิตที่เกิดจากพลังอันพิเศษนั้น เพื่อไปพันวิถีชีวิตในทางโลกียะ ที่ถูกวัตถุนิยมและสังคมร่วมสมัยครอบงำ

ครั้งเมื่อศาสนธรรมกลายเป็นลัทธิศาสนาอย่างที่เป็นสถาบันขึ้นมา

(๑) ภาวนาวิธี กลายเป็นคำสั่งสอนทางศาสนาไป

(๒) ประสบการณ์ทางศาสนาที่วิเศษสุดกลายเป็นศาสนพิธีและพิธีกรรม ยิ่งถ้าปราศจากการเข้าถึงรหัสลับอันลึกลับซึ่งหรือโลกุตระธรรมแล้วไซ้ พิธีกรรมนั้นๆ ย่อมน่าเบื่อหน่าย หรือกลายเป็นการมอมเมาไปเอาเลย

(๓) วิถีชีวิตที่เกิดจากแรงบันดาลใจอันพิเศษซึ่งควรเป็นแนวทางสำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน ก็เลยกลายเป็นคำสอนอันตายตัว เช่นต้องทำอย่างนี้ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ฯลฯ ดังขอให้ดูได้จากกรับศีลในพุทธศาสนาหรือบัญญัติ ๑๐ ประการของพระเจ้าเป็นตัวอย่าง

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ความจริงอันขมขื่น **กสองคำ**

เปลวแดดจัดจ้ามกลางนาไร่
หลังสงกรานต์ผ่านไปปลายเมฆา
ลมร้อนหน้าแล้งแห้งผิดตา
หมู่บ้านคินมาเหมือนก่อนนี้

งานบุญเล็กจัดงานวัดเจียบ
ความเหงามายเหยียบอย่างคงที่
บ้านนอกเหวว่าทุกนาที่
คนต่างเปลี่ยนวิถีสู่กรุง

ท่ามกลางเปลวแดดแผดร้อนร้าย
เด็กน้อยจูงควายไปขายทุ่ง
ผูกเชือกปลายสายกับไม้ซุง
ควายนอนแช่พุงในแอ่งโคลน

ยายแบกจอบเสียมเตรียมปลูกผัก
ตาเลื่อยไม้สักที่ถูกโค่น
เพื่อนเรียกแพดร้องก้องตะโกน
ไปเล่นตรงโน้นด้วยกัน

เด็กน้อยวิ่งไล่ไปมา
มีเพื่อนเฮฮาปลอบขวัญ
เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจวบสายัณฑ์
ตะวันคล้อยต่ำจวนค่ำลง

เด็กน้อยวิ่งไปจูงควายกลับ
แดดลับเลื่อนลอยจนเลือนหลง
เดินลัดเลาะทุ่งมุ่งหน้าตรง
ผจญลูบหัวมันแผ่วเบา

หลังกินข้าวอาบน้ำตามระเบียบ
เด็กน้อยนั่งเจียบใบหน้าเศร้า
“คงตราคร่ำคร่างานนะหลานเรา”
ยายเฝ้าพิณใจยังตั้งใจ

“ดีกแล้ว ทำไม่ยอมหลับ”
“ยายครับ แม่ผมไปอยู่ไหน”
ยายนั่งเจียบไม่ขานรับรับดับไฟ
น้ำตาของใครต่างไหลริน

● โอบอ้อม หอมจันทร์

ไม่ถึงเดือน...

เงินสองหมื่นที่ถูกสลาก

ก็ติดปีกบินหายวับ

สีอ่อนกลับมามีสามล้อเหมือนเดิม...

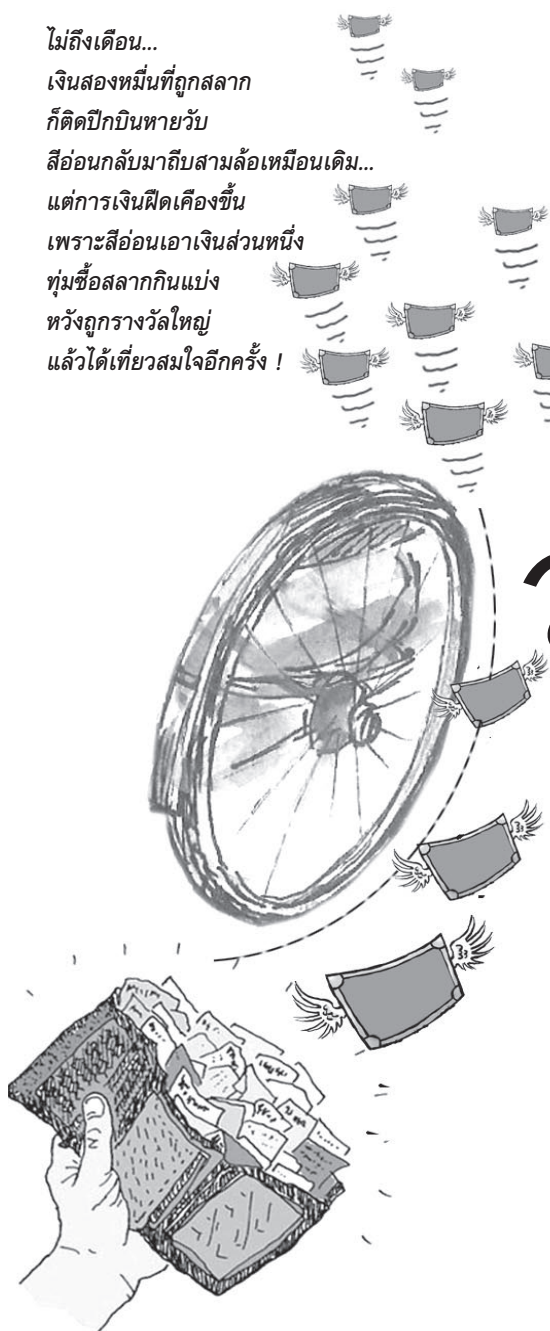
แต่การเงินฝืดเคืองขึ้น

เพราะสีอ่อนเอาเงินส่วนหนึ่ง

ทุ่มซื้อสลากกินแบ่ง

หวังถูกรางวัลใหญ่

แล้วได้เที่ยวสมใจอีกครั้ง !

หีองแถวให้เช่าแถบซานเมืองแม่จะเก่าสร้างมาหลาย

ปี แต่ผู้ไร่บ้านต่างจับจองเป็นที่พักพิงจนเต็มทุกห้อง

สีอ่อน หนุมบ้านนาทิ้งคันไถหันมายึดอาชีพ

สามล้อรับจ้างในตัวเมือง เขามาเช่าห้องแถวนี้สามปีกว่า

แล้ว แต่สภาพในบ้าน ห้องนอนยังโล่ง มีเพียงเสื่อปู

นอนผืนใหญ่ พร้อมหมอนมุ้งและผ้าห่มเก่าๆ เสื้อผ้า

ห้อยไว้ที่ตะปูหลายดอกที่ตอกโต้ได้ข้างฝา มีวิทยุเครื่อง

เล็กเป็นสมบัติประจำบ้าน แม่จะเก่าแต่เสียงยังดังฟังชัด

แมงมุมชักใยตักแมลงทั่วห้อง มันไม่เคยคิดเกรงใจ

เจ้าของบ้าน ไยแมงมุมห้อยระยไยระยางจากหลังคา

กับฝาบ้าน ดูรุงรังไม่สะอาดตาแต่สีอ่อนเจ้าบ้านไม่

ใส่ใจกับเพดานบ้านนัก ตรงพื้นบ้านนี้สีต้องสำคัญกว่า

เขาปิดกวาดฝุ่นเช็ดถูทุกวัน

ตีห้า แม่บ้านจะไปจ่ายตลาดกัน มีหลายรายเป็น

ลูกค้าประจำ สีอ่อนถีบสามล้อมุ่งสู่เป้าหมายเดิมๆ ใน

ช่วงเช้ามืดเช่นทุกวัน

วังวน...ชีวิต

กาแหรือนๆ คืออาหารเช้า ส่วนมือสายหรือ

เที่ยงวันนั้น มักจะพักกินข้าวเหนียวส้มตำไก่ย่าง

ข้างปั๊มน้ำมัน บ่อยครั้งที่สั่งเหล้าขาวมารองท้องก่อน

สักกั้งแล้วจึงกินข้าว เวลาถีบสามล้อเลียดลมจะได้ชูขา

คึกคักตามฤทธิ์เหล้า

หนังรอบเที่ยงวันกำลังฉาย สามล้อหลายคันจอด

เรียงรายรอผู้โดยสารหลังนั่งเล็ก สีอ่อนล้วงห้อยาสูป

ที่ม้วนอยู่ในกระเป่ากางเกงออกมาแบ่งม้วนใส่กระดาษ

จุดไฟสูบพันควั่นโขมงคลายอารมณ์ เพื่อนสามล้อเดิน

มาขอปิ่นยาเส้น หญิงวัยกลางคนแม่ค้าสลากกินแบ่ง

กำลังเดินมาสีอ่อนนึกขึ้นได้ เมื่อคืนฝันว่ามีคนเอา

ทองเส้นใหญ่มาให้ คงจะโชคติดกรรมัง มือคลำกระเป่า

มีเงินร้อยกว่าบาท ซื้อสลากไว้สักคู่คงดีแน่

หญิงชรา กับลูกสาวยืนโบกมือ สีอ่อนถีบ

สามล้อเข้าไปจอดชดรับผู้โดยสารไปส่งที่ตลาดสด

ผู้คนพลุกพล่านริมถนนหน้าตลาดสด สามล้อ

ชะลอจอด ผู้โดยสารลงจากรถ ยื่นค่าโดยสารให้ “ยายมาตามหาลูกในเมืองหลายวันแล้ว แต่หาไม่เจอ จะกลับไปบ้านนอก แต่ไม่มีเงิน ขอให้ท่านช่วยทำบุญให้ค่ารถกลับบ้านด้วยจ้า”

สี่อ่อนหันจ้องไปตามเสียงที่ดังแว่วมา เป็นยายแก่คนเก่าและพูดคำเก่าที่ขอเงินชาวบ้านเมื่อสามวันก่อนที่สถานีขนส่ง ตอนนั้นสี่อ่อนรู้สึกสงสารยายแก่ไม่น้อย แต่วันนี้มารู้เรื่องจริง ที่แท้เป็นการหาเงินรูปแบบหนึ่งของคนเร่ร่อนในเมือง

ต้นไม้ใหญ่ในเขตบ้านติดกำแพง แผ่กิ่งใบทิบให้ร่มเงาเย็นปกคลุมริมฟุตปาธ สี่อ่อนจอดสามล้อพักเหนื่อย ล้วงห้อยยาเส้นออกมามวนจุดสูบมองไปที่ฟุตปาธเห็นหมอดูดวงเอาผ้ากางห้อยไว้ที่กำแพง มีรูปภาพหลากหลายตั้งแต่ภาพคนจนไปถึงมหาเศรษฐี เพื่ออธิบายให้ผู้มาดูดวงว่า เดือนปีใดจะตกทุกข์ได้ยากเช่นในภาพนั้นๆ สี่อ่อนนึกในใจ อาชีพหมอดูนานๆ จะมีคนมาจ้างให้ดูดวงได้เงิน ยี่สิบสามสิบบาท เป็นอาชีพที่นั่งคอยลูกค้า ไม่เหมือนเราต้องออกไปหาลูกค้า แต่ก็เป็อาชีพ...

เสียงเด็กเร่ขายพวงมาลัยแข่งเวลาไฟแดง เด็กขายพวงมาลัยต้องเดินลู่แดดลู่ลมอยู่ทั้งวัน เป็นงานที่หาเช้ากินค่ำ เหนื่อยไม่แพ้กับการถีบสามล้อทั้งวัน

สามล้อเลี้ยวเข้าไปจอดที่ลานวัด วันนี้มีงานใหญ่ฝังลูกนิมิต รอบๆ โปสถูปูเสื่อล้อมด้วยผ้าขาวปักธงทิวสวยงาม ส่วนบนใช้ฝ้ายขาวมัดโยงไว้เป็นแถวๆ และจะต่อฝ้ายสายสิญจน์ห้อยลงมาในช่วงทุกหนึ่งเมตร เพื่อให้คนที่มานั่งจำศีลพนมมือจับเอาไว้ เป็นการทำบุญที่ยิ่งใหญ่และพิเศษกว่าการทำบุญตักบาตรทั่วๆ ไป สี่อ่อนนึกในใจคนจนๆ หาเช้ากินค่ำอย่างเราคงมีโอกาสน้อยที่จะได้มาร่วมทำบุญกับเขา

หนุ่มสาวลงจากรถ ยื่นเงินให้พร้อมควงแขนเข้าไปที่ศูนย์การค้าห้างใหญ่ ซึ่งเปิดบริการลูกค้าที่มีเงินให้เข้าไปจับจ่ายใช้สอย ส่วนคนหาเช้ากินค่ำต้องไปซื้อเสื้อผ้าหรือรองเท้ามือสองริมถนนถึงจะพอสุ่ราคาได้

สองทุ่มกว่า ความทิวเริ่มเข้ามารบกวนเสียงท้องร้องจ๊อกๆ เป็นช่วงๆ

ที่ฟุตปาธหน้าภัตตาคาร มีรถเข็นข้าวราดแกง จอดบริการลูกค้า มีเก้าอี้ทรงกลมห้าหกตัวไว้ให้ลูกค้านั่งกินข้าวริมถนนในช่วงบ่ายถึงสามทุ่มกว่า

สี่อ่อนจอดสามล้อเดินมาจ้องดูอาหาร มีต้มพะโล้ชาหมูและเครื่องในไก่ไม่ต่างจากวันก่อนๆ

รถแก๊งค์นั่งมาจอดที่หน้าภัตตาคาร หนุ่มแต่งตัวสุภาพเดินมาโค้งแล้วเชิญเข้าไปในร้าน เสียงเพลงจากนักร้องสาวดังลอดออกมา ไฟประดับแสงสีระยิบระยับหน้าภัตตาคาร ช่างสะกิดหัวใจอันโดดเดี่ยวของสี่อ่อนให้อยากจะเข้าไปเที่ยวกินเสียเหลือเกิน แต่มันก็เป็นแค่เพียงความฝันของคนหาเช้ากินค่ำ

วันที่ ๑๗ สี่อ่อนไปส่งผู้โดยสารที่สถานีขนส่ง จอดสามล้อแอบเพื่อรอลูกค้ารายใหม่ เรียงเบอร์แผ่นหนึ่งให้ผู้ซื้อได้ตรวจสอบสลากแล้วไม่ถูกจึงทิ้งไว้ สี่อ่อนนึกขึ้นมาได้ รีบล้วงเอาสลากจากกระเป๋ากางเกง รางวัลที่หนึ่งถึงสี่ผ่านไปไม่ถูกสักตัว จ้องไปที่รางวัลที่ห้า เลข ๕๓๕๒๑๔ ที่ถืออยู่ในมือ ตรงเพ่งกับในแผ่นเรียงเบอร์ หัวใจเต้นแรง มือสั่นระริกด้วยความดีใจ รีบปั่นสามล้อออกไปยังร้านรับซื้อสลากที่หน้าตลาดทันที

สลากคู่หนึ่งได้สองหมื่นบาท เหล้าเบียร์พร้อมเนื้อวัวสองกิโล ถีบสามล้อกลับห้องเช่า บอกเพื่อนบ้านที่คุ้นเคยมากินฉลองความโชคดียี่สิบถูกหวย

พอเหล้าเข้าปาก ความทุกข์ยากทั้งหลายก็หายไป พอค่าลงสี่อ่อนแต่งตัวเสื้อผ้าที่ซื้อมาใหม่ แล้วออกไปเที่ยวที่ห้องอาหารที่มีนักร้องคอยบริการ สนุกกันเต็มที่แล้วเตลิดไปนอนโรงแรมต่อ ตักดวงความสุขกับสุรานารีที่ไทยหิวมานาน

ไม่ถึงเดือนเงินสองหมื่นก็ติดปีกบินหายวับ สี่อ่อนกลับมาถีบสามล้อเหมือนเดิม แต่การเงินฝืดเคืองขึ้น เพราะสี่อ่อนเอาเงินส่วนหนึ่งไปทุ่มซื้อสลากกินแบ่ง หวังว่าจะถูกรางวัลใหญ่แล้วได้เที่ยวให้สมใจอีกครั้ง ! ❗

กระบวนการทัศน์ใหม่ของการพัฒนา และแก้ปัญหาคความยากจน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(กรณีศึกษาในกลุ่มบริษัทของชาวอีสานในประเทศไทย)

ภาคผนวก

สิ่งที่ทำให้มีความสุขก็คือสิ่งที่จะช่วยแก้ปัญหา โดยทำให้ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ คลี่คลายลดน้อยลงในภาพรวมระยะยาว ทั้งนี้ เพราะ “ความสุข” กับ “ความทุกข์น้อย” อันที่จริงเป็นสิ่งสิ่งเดียวกัน เหมือนความเย็นกับความร้อนน้อยที่เป็นภาวะเดียวกัน เช่น น้ำที่มี

“ความเย็น” ๐ องศาเซนติเกรด ก็คือน้ำที่มี “ความร้อน” อยู่ ๓๒ องศาฟาเรนไฮน์ หรือ ๒๗๓ องศาสัมบูรณ์ (absolute temperature) เป็นต้น เพียงแต่การอธิบายความหมายของ “ความสุข” จากในมิติของ “ความทุกข์น้อย” จะช่วยให้เกิดมุมมองที่ลึกกว่า และไม่เกิดความสับสน

ในการอธิบายความสุขบางอย่างว่าเป็นสิ่งที่ “ดี” อาทิ ถ้าหากไปถามคนที่กำลังอยากเสพเฮโรอีน โดยให้เปรียบเทียบว่าพฤติกรรมอย่างไรทำให้มีความสุขมากกว่ากัน ระหว่างการได้เสพเฮโรอีนกับการได้ฟังดนตรีที่ไพเราะ คนที่กำลังลงแดงเพราะอยากเสพเฮโรอีน ก็คงตอบว่าการได้เสพเฮโรอีนเป็นความสุขที่เหนือกว่า ในเมื่อพฤติกรรมที่ได้เสพเฮโรอีน “ทำให้มีความสุข” มากกว่าการฟังดนตรี ก็น่าจะสรุปได้ว่าการแสวงหาความสุขจากการเสพเฮโรอีน “ดีกว่า” การแสวงหาความสุขจากการฟังดนตรี อันขัดกับหลักจริยธรรมทั่วไป ที่ผู้คนคงยอมรับไม่ได้แนวทางการเสพเฮโรอีนเป็นสิ่งที่ “ดี”

แต่ถ้าอธิบายความหมายของความสุขจากในมิติของการสร้างปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็น “ทุกข์น้อย” มาตัดสิน เราก็จะสามารถวินิจฉัยได้ไม่ยากว่า การแสวงหาความสุขด้วยการเสพเฮโรอีนจะสร้างปัญหาหรือภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ให้แก่เราในภาพรวมระยะยาว มากกว่าการแสวงหาความสุขจากการฟังดนตรี ฉะนั้น พฤติกรรมแสวงหาความสุขจากการฟังดนตรี จึงเป็นพฤติกรรมที่ “ดีกว่า” การแสวงหาความสุขจากการเสพเฮโรอีน เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้มันไม่ทันทางพุทธปรัชญาจึงมองเรื่องการแสวงหา “ความพ้นทุกข์” แทนการมองเรื่องแสวงหา “ความสุข” เป็นเป้าหมายของชีวิต ทั้งๆ ที่ทั้ง ๒ เรื่องนี้อันที่จริงเป็นสิ่งสิ่งเดียวกัน

เหตุที่เราว่าการแสวงหาความสุขจากการเสพเฮโรอีนจะสร้าง “ความทุกข์” หรือปัญหาให้แก่เรา มากกว่าการแสวงหาความสุขจากการฟังดนตรี ก็เพราะเราสามารถมองเห็นถึงต้นทุน “ภาวะแฝงของปัญหา” ที่ซ่อนตัวอยู่ในมุมมืด โดยขณะที่การได้เสพเฮโรอีนเป็นเพียงการบรรเทาอาการทุกข์ทรมานจากความอยากยาชั่วคราว ชั่วคราว และบดบัง “ความทุกข์” ที่แท้จริงเอาไว้เท่านั้น เมื่อหมดฤทธิ์ยาและเกิดความอยากเสพขึ้นมา “ภาวะแฝง” (Potentiality) ของปัญหาที่

ถูกกลบเกลื่อนบดบังไว้ ก็จะปรากฏตัวสู่ “ภาวะจริง” (Actuality) บีบคั้นให้เกิดเป็นความทุกข์ทรมานเพราะอาการลงแดงอยากเสพเฮโรอีนอีก เป็นต้น

ยิ่งปริมาณ “ภาวะแฝงของปัญหา” ที่ซ่อนตัวอยู่มากเท่าไร ปริมาณของสิ่งที่ “ทำให้ไม่มีความสุข” ก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น การเสพเฮโรอีนจึงเป็นสิ่งที่ “ไม่ดี” แม้จะดูเสมือนว่าทำให้มีความสุขอย่างมากในบางครั้งก็ตาม

การมองไม่เห็นปัญหา หรือประเมินต้นทุน “ภาวะแฝงของปัญหา” จากการกระทำใดๆ ไว้ต่ำกว่าระดับที่เป็นจริง โดยคิดว่าการกระทำนั้นๆ จะทำให้ชีวิตมีความสุข (มากกว่าความทุกข์) ก็คือสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องประสบปัญหาความเดือดร้อนต่างๆ เพราะหลงคิดว่าสิ่งซึ่งอันที่จริงจะสร้างปัญหาความเดือดร้อนให้กับชีวิตในภาพรวมระยะยาวนั้นๆ เป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตมีความสุข

ประเด็นสำคัญที่จะต้องพิจารณาต่อไปก็คือ แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าการกระทำหนึ่งๆ จะส่งผลให้เกิด “ภาวะแฝงของปัญหา” มากน้อยแค่ไหน เพราะเป็นเรื่องของอนาคตที่ยังไม่ปรากฏให้เห็น

จริงอยู่เราคงจะคิดคำนวณต้นทุน “ภาวะแฝงของปัญหา” จากการกระทำหนึ่งๆ โดยตรงได้ยาก เพราะมีลักษณะเป็นนามธรรมและขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของเหตุปัจจัยในอนาคต ที่จะทำให้ภาวะแฝงของปัญหาดังกล่าวคลี่คลายปรากฏออกมาเป็นรูปธรรมสู่ภาวะจริงจนสามารถสังเกตเห็นหน้าตาตัวตนได้ ยิ่งถ้าหากคิดว่าอนาคตไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่นี้เฉพาะชีวิตในชาตินี้ตามคำสอนของศาสนาต่างๆ ด้วยแล้ว ก็ยังเป็นสิ่งที่คิดคำนวณได้ยากยิ่งๆ ขึ้นไปอีก (เนื่องจากหากนรกสวรรค์มีจริงก็ต้องนำต้นทุนในการได้ไปอยู่บนสวรรค์ หรือตกรนรกจากการกระทำนั้นๆ มาร่วมคิดคำนวณด้วย อันทำให้คิดคำนวณยากเพราะไม่รู้ว่าจะชาติหน้าหรือนรกสวรรค์มีจริงหรือไม่อย่างไร

เป็นต้น)

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากเราสามารถหาสิ่งที่ “สมมูล” (equivalence) กับ “ภาวะแฝงของปัญหา” อันสามารถสังเกตเห็นหน้าตาตัวตนได้ในปัจจุบัน เราก็จะมีช่องทางในการคิดคำนวณต้นทุนของ “ภาวะแฝง” ที่มีลักษณะเป็นนามธรรมนี้ ได้อย่างเป็นรูปธรรมที่พอจะวัดค่าได้ชัดเจนขึ้น

มโนทัศน์เรื่อง “หลักแห่งความสมมูล” (Principle of Equivalence) ก็คือรากฐานสำคัญของทฤษฎีสัมพัทธภาพที่ไอน์สไตน์ค้นพบ ถ้าหากลองจินตนาการว่าเราอยู่ในลิฟท์ของตึกแห่งหนึ่ง ซึ่งกำลังวิ่งขึ้น และเกิดลิฟท์ตัวนี้หลุดออกไปอยู่ในอวกาศ ไอน์สไตน์ตั้งข้อสังเกตว่า ไม่ว่าคนที่อยู่ในลิฟท์จะใช้เครื่องมืออะไรก็ตามมาวัดค่าน้ำหนักของตัวเอง เราจะไม่มีทางบอกได้ว่าน้ำหนักนั้นเกิดจาก “แรงโน้มถ่วง” (gravitational force) ของโลกที่ดูดตัวเราให้ติดกับพื้นลิฟท์ หรือเกิดจาก “แรงเฉื่อย” (inertial force) ที่เป็นความเร่งของลิฟท์ซึ่งกดตัวเราให้ติดกับพื้นลิฟท์ ฉะนั้นภายใต้กรอบอ้างอิงหรือกรอบการสังเกตที่ “สัมพัทธ์” (Relative) กับปรากฏการณ์ชุดนี้ มวลโน้มถ่วง (gravitational mass) ที่เกิดจากแรงโน้มถ่วงตามสมการ $F = Gm_1m_2/r^2$ จึงมีค่า “สมมูล” (equivalence) กับมวลเฉื่อย (inertial mass) ที่เกิดจากความเร่งตามสมการ $F = ma$ ซึ่งหลักการเรื่องนี้ก็คือพื้นฐานทางความคิดที่สำคัญของทฤษฎีสัมพัทธภาพอันมีชื่อเสียงโด่งดังของไอน์สไตน์

นัยแฝงที่อยู่เบื้องหลังความจริงตามที่ทฤษฎีสัมพัทธภาพ (อันเป็นภูมิปัญญาสูงสุดทางวิทยาศาสตร์เท่าที่มนุษย์ในยุคนี้สามารถเข้าใจถึงสัจจะความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติ) ได้ชี้ให้เห็นก็คือ เราไม่สามารถแยกความจริงของ “สิ่งที่ถูกรับรู้” (Object) (ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่า “รูป”) ออกจากกรอบอ้างอิงที่เป็น “กรอบการรับรู้” หรือ “จิตที่ทำหน้าที่รับรู้” ความจริงนั้นๆ (subject) (ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่า “นาม”)

เช่น ถ้าถามว่าธรรมชาติแห่งความเป็นจริง

ของโต๊ะตัวที่เราเห็นอยู่ข้างหน้านี้กำลังเคลื่อนที่หรือตั้งอยู่นิ่งๆ ตามนัยแห่งทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ต้องตอบว่า ทั้งกำลังเคลื่อนที่ และตั้งอยู่นิ่งๆ ขึ้นกับกรอบอ้างอิงหรือกรอบการรับรู้ของตัวผู้สังเกต ถ้าหากเราอยู่ในห้องที่โต๊ะตั้งอยู่ และตัวเรากำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วเท่ากับโต๊ะตัวนี้ (อันเท่ากับความเร็วในการหมุนรอบตัวเองของโลก) เราก็จะเห็นโต๊ะตัวนี้ตั้งอยู่นิ่งๆ (โดยไม่ว่าจะใช้เครื่องมืออะไรมาวัดก็ตาม เราจะเห็นโต๊ะตั้งอยู่นิ่งๆ เสมอ) แต่ถ้าเราออกไปในอวกาศแล้วมองกลับมาที่โต๊ะตัวนี้ เราจะเห็นโต๊ะกำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วสูงมาก เท่ากับความเร็วในการหมุนรอบตัวเองของโลก เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ คำตอบที่ถูกต้องที่สุดสำหรับการอธิบายสถานะแห่งความจริงของธรรมชาติก็คือ แทนที่จะยืนยันความดำรงอยู่จริงของสิ่งต่างๆ อย่างเป็นวัตถุวิสัย (objective) อันที่จริงควรจะต้องตอบว่า “เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็จะไม่มี เพราะสิ่งนี้ดับไป สิ่งนี้ก็ดับ (ด้วย)” ซึ่งตรงกับหลักพุทธปรัชญาที่สำคัญที่เรียกว่า “กฎอฏทปปัจจยตา” นั้นเอง และส่วนหนึ่งของกฎอฏทปปัจจยตานี้ก็คือ “กฎปฏิบัติจสุมุขบาท” ซึ่งชี้ให้เห็นถึงรากฐานของสรรพสิ่งที่เรารับรู้ที่เกิดจากสัมพัทธภาพของ “รูป” (object หรือ สิ่งที่ถูกรับรู้) กับ “นาม” (Subject หรือจิตที่รับรู้/กรอบการรับรู้)

บนพื้นฐานของหลักคิดในเรื่อง “สัมพัทธภาพ” และ “หลักแห่งความสมมูล” นี้ ความบิบบคั้นเป็นทุกข์ที่เกิดจาก “ภาวะแฝงของปัญหา” จะเป็นสิ่งสัมพัทธ์ที่ขึ้นกับกรอบอ้างอิงหรือกรอบการรับรู้ของผู้คนแต่ละคน การกระทำสิ่งๆ เดียวกันสำหรับคนๆ หนึ่งอาจไม่รู้สึกว่าเป็นความทุกข์ร้อนอะไร ดังตัวอย่างการใช้ชีวิตอย่างมักน้อยสันโดษและอุทิศตัวทำงานเพื่อสังคมของมหาตมะคานธี ซึ่งตัวคานธีเองคงไม่รู้สึกว่ามันเป็นภาวะความบิบบคั้นให้เกิดความทุกข์ทรมาน จึงมีวิถีชีวิตเช่นนั้นอย่างเป็นปกติสุข แต่พฤติกรรมแบบ

เดียวกันนี้อาจคือความบีบคั้นเป็นทุกข์อย่างหนัก สำหรับผู้คนจำนวนมากซึ่งทำตามอย่างคานธีไม่ได้ เป็นต้น

เหมือนร่างกายของคนเราแต่ละคนที่ แข็งแรงไม่เท่ากัน ถ้าคนๆ หนึ่งมีร่างกายที่ อ่อนแอโดยไม่มี “ภูมิคุ้มกัน” ต่อเชื้อโรค การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเชื้อโรคแปลกปลอมจำนวนมากก็อาจทำให้คนผู้นี้เจ็บป่วยได้ แต่ถ้าบุคคล ผู้นี้มีร่างกายแข็งแรงและมีระบบภูมิคุ้มกันที่ดี ถึงจะมีเชื้อโรคแปลกปลอมจำนวนมากก็ไม่อาจ ทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยแต่อย่างไร

ในกรณีเช่นนี้ ความไม่เจ็บป่วยจากการมียา ฆ่าเชื้อโรคแปลกปลอมต่างๆ กับความไม่เจ็บ ป่วยจากการทำให้บุคคลผู้นั้นมีภูมิต้านทานโรคที่ดี (จนสามารถเอาชนะเชื้อโรคแปลกปลอมที่ผ่าน เข้ามาในร่างกายได้โดยไม่เจ็บป่วย) ก็คือสภาวะ ๒ อย่างที่ “สมมูล” กัน ภายใต้กรอบอ้างอิงที่ สัมพันธ์กับมิติของความไม่เจ็บไข้ได้ป่วยนี้

ฉะนั้น ภายใต้กรอบอ้างอิงของสภาพ แวดล้อมที่มีเชื้อโรคอยู่จำนวนหนึ่ง ถึงแม้เราจะ ไม่สามารถวัดระดับปริมาณของเชื้อโรคแปลก ปลอมในสภาพแวดล้อมภายนอกว่ามีจำนวนเท่าไร เพื่อประเมินค่า “ต้นทุนความเสี่ยง” หรือ “ต้นทุนของภาวะแฝง” อันเกิดจากความเจ็บป่วย เพราะการมีโอกาสถูกโจมตีโดยเชื้อโรคแปลกปลอม ภายนอกในร่างกาย แต่เราสามารถจะวัดสิ่งอื่นที่ “สมมูล” กัน ภายใต้กรอบอ้างอิงในมิติเรื่องความ ไม่เจ็บป่วยนี้ได้ ด้วยการวัดที่จำนวนเม็ดเลือด ขาวภายในร่างกาย (ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ถึงระดับภูมิ- คุ้มกันโรค) ว่ามีปริมาณมากน้อยแค่ไหน เพื่อใช้ ประเมินค่าต้นทุน “ภาวะแฝง” ของความเจ็บป่วย จากการมีโอกาสถูกโจมตีโดยเชื้อโรคแปลกปลอม ภายนอกดังกล่าว เป็นต้น

ในการทำงานเดียวกัน ถึงเราจะไม่มีทางทราบ ชัดเจนว่าต้นทุนส่วนที่เป็นภาวะแฝงของปัญหา อันเกิดจากการกระทำหนึ่งๆ มีอยู่เท่าไร เนื่องจาก เป็นเรื่องของอนาคตในภาพรวมระยะยาวซึ่งไม่มี

ทางรู้ได้ชัดเจน แต่ถ้าหากเราสามารถหาวิธี ประเมินค่าได้ว่า การกระทำนั้นๆ จะส่งผล กระทบทำให้ “ระดับภูมิคุ้มกัน” ต่อภาวะความบีบ คั้นเป็นทุกข์จากปัญหาต่างๆ มีเพิ่มมากขึ้นหรือ ลดน้อยลงเท่าใดเราก็จะพบช่องทางการประเมิน ระดับต้นทุน “ภาวะแฝงของปัญหา” จาก สิ่งที่ “สมมูล” หรือ “equivalence” กับเรื่องนี้ ในมิติอีกด้านหนึ่งของกรอบอ้างอิง

เช่น เมื่อพระเจ้าพิมพิสารทรงเห็นพระพุทธเจ้า ทิ้งชีวิตที่สุขสบายในวัง แทนที่จะได้นอนบน บรรจงถรณ์อันอ่อนนุ่ม กลับมานอนอยู่ใต้โคนต้นไม้ ที่ไม่น่าสุขสบายเลย ก็เกิดความไม่เข้าใจและทูล ถามพระพุทธเจ้าในเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าทรงชี้ให้ พระเจ้าพิมพิสารเห็นถึงหลักคิดที่สำคัญประการ หนึ่งว่า ในเมื่อพระพุทธองค์นอนใต้โคนไม้ก็เป็น สุข ฉะนั้นการนอนบนบรรจงถรณ์ที่อ่อนนุ่มก็ย่อม มีความสุขด้วยแน่นอน จึงมีความสุขโดยส่วนเดียว (ไม่มีภาวะแฝงของความทุกข์เจือปนซ่อนอยู่) ขณะที่พระเจ้าพิมพิสารต้องนอนบนบรรจงถรณ์ที่ อ่อนนุ่มเท่านั้นถึงจะมีความสุข ถ้าให้มานอนใต้ โคนไม้อย่างพระพุทธเจ้าก็คงจะทุกข์ทรมานจน นอนไม่หลับแน่ ความสุขแบบของพระพุทธเจ้าที่ นอนอยู่ใต้โคนไม้ จึงสมบูรณ์เหนือกว่าความสุข แบบของพระเจ้าพิมพิสารที่ต้องนอนบน บรรจงถรณ์อันอ่อนนุ่มเท่านั้นถึงจะนอนหลับ (เหตุ ที่ความสุขแบบของพระเจ้าพิมพิสารต่อยกกว่าก็ เพราะมีภาวะแฝงของความทุกข์เจืออยู่ โดยหาก เมื่อใดก็ตามที่ไม่ได้นอนบนบรรจงถรณ์อันอ่อนนุ่ม ภาวะแฝงของปัญหาหรือความทุกข์นั้นๆ ก็จะ ปรากฏตัวบีบคั้นจนทำให้นอนไม่หลับในทันที)

ถ้าหากคนที่นอนบนพื้นธรรมดาที่หลับได้ อย่างสนิท หรือนอนบนที่นอนอันอ่อนนุ่มก็หลับ ได้สนิทเช่นเดียวกัน ภายใต้กรอบอ้างอิงของ ภาวะการนอนหลับได้อย่างสนิทเช่นนี้ สำหรับ บุคคลผู้นั้นแล้ว ในขณะที่นอนหลับสนิท การ นอนบนพื้นที่แข็งกระด้าง กับการนอนบนที่นอน อันอ่อนนุ่มจะมีความเหมือนกัน (Identical) และ

บอกความแตกต่างอะไรไม่ได้ (Indistinguishable)

เมื่อเป็นเช่นนี้ “ภาวะแฝงของปัญหา” จากการติดที่นอนที่อ่อนนุ่ม จึงมีค่า “สมมูล” กับความต้องการ “ส่วนเกินความพอเพียง” ในการนอน (โดยความพอเพียงขั้นพื้นฐานในการนอนก็คือ สามารถจะนอนหลับได้อย่างสบายบนพื้นธรรมดา เช่น ใต้โคนไม้ เป็นต้น ด้วยความรู้สึกนึกคิดว่าแค่นี้ก็ “พอเพียง” แล้ว หรือถ้าจะให้นอนในสถานที่ซึ่งมีความสะดวกสบายกว่านี้ ก็ยังไม่เป็นปัญหาทุกซักร้อนอะไร ขณะที่ความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานสำหรับกรณีนี้ก็คือ ต้องนอนบนที่นอนที่อ่อนนุ่ม สะอาด สบายงาม มีกลิ่นหอม ฯลฯ เท่านั้นถึงจะสามารถนอนหลับได้)

ด้วยเหตุนี้ถ้าหากสามารถลดระดับความต้องการ “ส่วนเกินความพอเพียง” (want) ให้น้อยลงเข้าใกล้ระดับของ “ความพอเพียงขั้นพื้นฐาน” (need) ได้มากเท่าไร “ภาวะแฝงของปัญหา” ก็จะมีระดับปริมาณลดน้อยลงมากเท่านั้น อันทำให้เราสามารถประเมินค่า “ภาวะแฝงของปัญหา” ซึ่งเป็นเรื่องของอนาคตในภาพรวมระยะยาวที่ไม่รู้ว่าจะมีวิธีคิดคำนวณได้อย่างไรในตอนแรก จากการสังเกตที่ปริมาณ “ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง” ของผู้คนแต่ละคน ซึ่งพอจะหาวิธีประเมินหรือวัดระดับความมากน้อยได้ในปัจจุบัน

จากสิ่งที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า เกณฑ์วินิจฉัยทางจริยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในการประเมินค่า “ความดี” จากในมิติของ “สิ่งที่ทำให้มีความสุข” ก็คือ ถ้าหากการกระทำใดช่วยทำให้สามารถลดความโลภหรือความต้องการ “ส่วนเกินความพอเพียง” ให้มาอยู่ในระดับที่เข้าใกล้ “ความพอเพียงขั้นพื้นฐาน” ได้มากเท่าไร การกระทำดังกล่าวก็เรียกได้ว่าเป็น “ความดี” (เพราะเป็น “สิ่งที่ทำให้มีความสุข” หรือ “มีความสุขทุกซักร้อน”) ดังเหตุผลที่ได้อธิบายมา) มากเท่านั้น **๗**

บรรณานุกรม

๑. Bryson, Bill. **A Short History of Nearly Everything**. Black Swan, ๒๐๐๓.
๒. E.F. Schumacher. **Good Work**. Harper & Row, Publishers, ๑๙๗๙.
๓. Heikkila -Horn, Marja-Leena. **Buddhism with Open Eyes : Belief and Practice of Santi Asoke**. Bangkok : Fab Apai, ๑๙๙๗.
๔. Heikkila -Horn, Marja-Leena. **Insight Into Santi Asoke**. Bangkok Fab Apai, ๒๐๐๒.
๕. Nebel, Bernard, and Richard Wright. **Environmental science**. Prentice Hall, 1998.
๖. Tertzakion, Peter. **A Thousand Barrels Per Second**. McGraw-Hill, ๒๐๐๖.
๗. คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมชาติ, **ประมวลคำในพระบรมราชโองการพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๓๓-๒๕๔๖ ที่เกี่ยวข้องกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง**. กรุงเทพฯ, ๒๕๔๙.
๘. ชูเมกเกอร์, อี.เอฟ. แปลโดยพระประชาปสนนธัมโม, **งานกับคุณค่าของชีวิต**. กรุงเทพฯ : มูลนิธิโกมลคีมทอง, ๒๕๒๔.
๙. พงษ์พิสิฐกุล วิเศษกุล. เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน, (ต้นฉบับหนังสือที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์) ๒๕๔๙.
๑๐. สุนัย เศรษฐบุญสร้าง. **แนวทางปฏิบัติ ๗ ขั้นสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง : จากแนวปฏิบัติสู่แนวคิดทางทฤษฎีของเศรษฐกิจพอเพียง**. กรุงเทพฯ, มูลนิธิวิถีสุข, ๒๕๔๙.

คติที่ราษฎรเป็นโจทก์ กฎหมายบังคับว่าต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อน แต่ถ้าคดีนั้นพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องจำเลยข้อหาเดียวกันด้วย ก็ไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อน แต่ถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ได้ การไต่สวนมูลฟ้องคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ จำเลยจะมาฟังการไต่สวนหรือไม่ก็ได้ จำเลยมีสิทธิแต่งตั้งทนายความเข้ามาซักค้านพยานโจทก์ รวมทั้งมีสิทธิยื่นเอกสารประกอบการถามค้าน และแถลงการณ์ใดๆ ได้ เพราะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการสอบสวนและการพิจารณา

ใช้บังคับโดยอนุโลม ถ้าตัวจำเลยมาฟังการไต่สวนห้ามมิให้ศาลถามคำให้การจำเลยและก่อนที่ศาลประทับฟ้อง มิให้ถือว่าจำเลยอยู่ในฐานะจำเลย ศาลจะพิพากษายกฟ้องโดยไม่นัดไต่สวนมูลฟ้องหรือนัดไต่สวนมูลฟ้องแล้วพิพากษายกฟ้องโดยไม่ไต่สวนมูลฟ้องหรือไต่สวนมูลฟ้องแล้วพิพากษายกฟ้องก็ได้ทั้งสิ้น เพราะเป็นดุลพินิจในการดำเนินกระบวนการพิจารณาให้คดีเสร็จสิ้นไปโดยเร็วและชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้นเมื่อศาลเห็นว่าคดีพอจะวินิจฉัยชี้ขาดได้ จะมีคำสั่งงดการไต่สวนมูลฟ้องและนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งไปยอมมีอำนาจทำได้

ศาลมีอำนาจพิจารณาพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนทั้งหมด การที่ศาลชั้นต้นสั่งคดีมีมูลแทนที่จะสั่งยกฟ้องโจทก์เสียในชั้นไต่สวนมูลฟ้องก็เป็นเพียงแต่ให้รับคำฟ้องไว้ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปเท่านั้น แต่ในชั้นพิจารณาเมื่อปรากฏจากพยานหลักฐานชั้นไต่สวนมูลฟ้องว่า การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตั้งโจทก์ฟ้อง ศาลชั้นต้นมีอำนาจยกฟ้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๕

ศาลจะยกฟ้องในชั้นไต่สวนมูลฟ้องโดยเห็นว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องเคลือบคลุม แต่ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นว่าเป็นฟ้องที่ใช้ได้ไม่เคลือบคลุม และพิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาและพิพากษาหรือสั่งใหม่ตามรูปคดี จำเลยจะฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ไม่ได้ เพราะจำเลยยังไม่ได้เข้ามาสู่ฐานะเป็นจำเลย ทั้งกรณีที่ศาลตรวจฟ้องแล้วพิพากษายกฟ้อง ถ้าศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้วพิพากษาใหม่นั้นจำเลยก็ไม่มีสิทธิที่จะฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ด้วยเช่นเดียวกัน

แม้ฟ้องของโจทก์จะสมบูรณ์ถูกต้องตามกฎหมาย แต่เมื่อศาลพิจารณาคำฟ้องแล้วเห็นว่า การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดก็ชอบที่จะยกฟ้องโจทก์เสียได้ โดยไม่จำเป็นต้องนัดไต่สวนมูลฟ้องต่อไป

กรณีที่ศาลสืบพยานในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง ถ้าศาลเห็นว่าพยานที่สืบมาคดีพอวินิจฉัยได้แล้ว ศาลก็อาจจะสั่งสืบพยานโจทก์ที่เหลืออยู่เสียได้ ทั้งกรณีที่ศาลนัดไต่สวนมูลฟ้องเมื่อถึงวันนัดโจทก์แถลงต่อศาล ศาลจดข้อแถลงรับของโจทก์ไว้แล้วสั่งว่าคดีพอวินิจฉัยได้ ให้งดการไต่สวนมูลฟ้องเสียเช่นนี้ก็เท่ากับว่าศาลจดคำแถลงของโจทก์ไว้ นั้นเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่ศาลพอที่ยกชั้นวินิจฉัยได้แล้วและ

วินิจฉัยพิพากษาคดีของโจทก์ไปก็สามารถทำได้ คดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๒) บัญญัติว่า ไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง แต่ถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ได้ ทางปฏิบัติศาลจะไม่ไต่สวนมูลฟ้องโดยสั่งประทับฟ้องไป ถ้ามีการไต่สวนมูลฟ้อง ในวันนัดไต่สวนมูลฟ้องให้จำเลยมาศาลหรือคุมตัวจำเลยมาศาล ให้ศาลถามจำเลยว่าได้กระทำความผิดหรือไม่ จะให้การต่อสู้หรือไม่ จำเลยจะให้การหรือไม่อย่างไร ให้ศาลจดรายงานกระบวนการพิจารณาไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๕ วรรคหนึ่ง กรณีโจทก์ไม่มาศาลในวันนัดไต่สวนมูลฟ้อง ศาลต้องยกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๖ โดยจะเขียนคำสั่งในรายงานกระบวนการพิจารณาหรือเขียนเป็นรูปคำพิพากษาก็ได้ แต่ต้องลงลายมือชื่อผู้พิพากษาครบองค์คณะ เว้นแต่ศาลแขวง เพราะผู้พิพากษาศาลแขวงคนเดียวสามารถลงชื่อได้ ถ้าเห็นว่าโจทก์มีเหตุสมควรจึงมาไม่ได้ ศาลจะสั่งเลื่อนคดีไปก็ได้

กรณีที่โจทก์ยื่นคำร้องขอยกคดีชั้นไต่สวนมูลฟ้องใหม่ ให้อยู่ในดุลพินิจของศาลจะสั่งคำร้องนั้นทันที หรือจะสั่งไต่สวนคำร้องก่อนก็ได้ เช่น โจทก์อ้างว่าโจทก์จำเวลานัดของศาลคลาดเคลื่อนไป สมควรที่ศาลจะได้ทำการไต่สวนฟังข้อเท็จจริงเสียก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งยกคำร้องขอให้ไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาคดีใหม่ของโจทก์นั้น หรือคำร้องขอยกคดีชั้นพิจารณาใหม่ของโจทก์อ้างว่า มิได้ตั้งใจขาดนัดเพราะในวันนัดสืบพยานโจทก์ โจทก์และทนายโจทก์มาศาลแล้ว แต่จำเลยไม่มาศาลจึงคิดว่าศาลคงเลื่อนคดี ทนายโจทก์จึงไปว่าความอีกห้องพิจารณาหนึ่ง โดยไม่ได้แจ้งเจ้าหน้าที่ศาล ดังนี้ ศาลชั้นต้นควรจะทำการไต่สวนก่อนว่าเป็นความจริงหรือไม่ เพราะถ้า

เป็นความจริงตามคำร้องก็ถือว่ามีเหตุสมควรที่จะยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้

เมื่อศาลยกฟ้องในกรณีโจทก์ไม่มาศาลในวันไต่สวนมูลฟ้องแล้ว จะฟ้องจำเลยในเรื่องเดียวกันอีกไม่ได้ กรณีคดีราษฎรเป็นโจทก์ ไม่ตัดอำนาจพนักงานอัยการฟ้องคดีนั้นอีก วันแต่จะเป็นความผิดต่อส่วนตัว ซึ่งไม่ว่าใครเป็นโจทก์ก็ฟ้องใหม่ไม่ได้

การที่จะพิจารณาว่าพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบไปแล้วในการไต่สวนมูลฟ้องจะพอฟังว่าคดีมีมูลหรือไม่ ต้องเป็นกรณีที่โจทก์มาศาลตามกำหนดนัดแล้วไม่ติดใจนำพยานเข้าไต่สวนต่อไป แต่เมื่อโจทก์ไม่มาศาลในวันนัดไต่สวนมูลฟ้องครั้งที่ ๒ แม้จะไม่ใช่วันไต่สวนมูลฟ้องครั้งแรก ศาลก็ต้องยกฟ้องโจทก์เสียตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๖ วรรคแรก โดยไม่ต้องวินิจฉัยพยานโจทก์ที่สืบไปแล้วในวันนัดก่อนว่าคดีมีมูลหรือไม่

โจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัดเพราะโจทก์ไม่ทราบวันนัดสืบพยานโจทก์อันเนื่องจากการส่งหมายไม่ชอบ ย่อมไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลจะยกฟ้องได้ กรณีจึงไม่อยู่ในบังคับที่โจทก์จะต้องขอให้ศาลยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ศาลยกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๖ และมาตรา ๑๘๑

เมื่อโจทก์ประสงค์ให้ศาลชั้นต้นยกคดีของโจทก์ซึ่งถูกยกฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๖ วรรคหนึ่งขึ้นไต่สวนมูลฟ้องใหม่ โจทก์จำต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๖๖ วรรคสองเสียก่อน โดยทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลชั้นต้น เพื่อศาลจะได้ไต่สวนคำร้องให้ปรากฏข้อเท็จจริงในสำนวนว่ามีเหตุสมควรที่โจทก์จะมาศาลไม่ได้ตามกำหนดนัดตั้งที่กล่าวอ้างหรือไม่ แล้วจึงจะพิจารณาล้างได้โดยถูกต้อง การที่โจทก์กลับยื่นอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์สั่งให้ศาลชั้นต้นสั่งไต่สวนมูลฟ้องโดย

ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้อกล่าวอ้างของโจทก์ดังกล่าวเป็นความจริงเพียงใดหรือไม่ ศาลอุทธรณ์ย่อมไม่อาจวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ได้ เพราะไม่มีข้อเท็จจริงที่จะวินิจฉัยให้

กรณีที่โจทก์มาศาลในวันนัดไต่สวนมูลฟ้องศาลจะตรวจรายงานการส่งหมายนัดไต่สวนมูลฟ้องของเจ้าหน้าที่เสียก่อนว่ามีการส่งหมายนัดให้จำเลยทราบโดยชอบหรือไม่ ถ้ากรณีปิดหมายหรือประกาศหนังสือพิมพ์หรือส่งหมายโดยวิธีอื่น จะตรวจดูว่าครบ ๑๕ วัน แล้วหรือไม่ ถ้าไม่ครบให้จดยางานกระบวนการพิจารณาเลื่อนการไต่สวนไป แล้วแจ้งวันนัดไต่สวนมูลฟ้องให้จำเลยทราบใหม่ ถ้าศาลยกฟ้องเพราะโจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัดโดยโจทก์ไม่ทราบข้อกำหนดนัดสืบพยานโจทก์ ย่อมไม่อยู่ในบังคับที่โจทก์จะต้องร้องขอให้พิจารณาภายใน ๑๕ วัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๖ วรรคสอง

ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องนี้ ถ้าศาลสั่งหรือกำหนดให้โจทก์ปฏิบัติหรือกระทำการอันใดโดยชอบด้วยวิธีพิจารณาความ เช่น โจทก์ขอเลื่อนคดีโดยอ้างความเจ็บป่วย ศาลสั่งให้โจทก์ส่งใบรับรองแพทย์ภายในกำหนดเวลาตามที่ศาลเห็นสมควร ถ้าโจทก์ละเลยหรือเพิกเฉยหรือส่งภายหลังเมื่อพ้นกำหนดเวลาแล้วให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๔ (๒) ว่าด้วยเรื่องตั้งฟ้องมาใช้บังคับด้วย

การไต่สวนมูลฟ้องเป็นเรื่องระหว่างศาลกับโจทก์ โจทก์ไม่จำเป็นต้องยื่นบัญชีระบุพยานล่วงหน้า ๓ วันก่อนวันนัดไต่สวนมูลฟ้อง การสั่งว่าคดีมีมูลนั้นมีผลทำให้บุคคลต้องตกเป็นจำเลยทันที ต้องยื่นประกันตัว เสียชื่อเสียง สิทธิเสรีภาพและเดือดร้อน ทั้งมีความทุกข์ใจ กาย ดังนั้น ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งควรพิเคราะห์อย่างรอบคอบ **ก**

ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

วิชา...อวิชา

ผู้พากเพียรศึกษาสารพัด

ปริญญาบัตรหลากหลายขนวยหา

“รู้อะไร ไม่รู้ วิชา”

คือปรัชญาชีวิตนิรันดร์

เือนลำพองผยองหยิ่ง...เยี่ยงกิ่งก่า

คอยเช็ดหน้าชูคอดูน่าขง

โอ้อวดทองเส้นน้อยห้อยคอมัน

ด้วยสำคัญผิดว่าค่ามากมี

รู้เจจบแม้เดือนดาวในทวहन

เอบลั่นสนหลงคิดผิดวิถี

“รู้รักษา ตัวรอด เป็นยอดดี”

เพียงแค่นี้...เอบไม่รู้ดูกระไร

มี **“ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด”**

คำโบราณค่อนขอตเชิงขานไช

รู้วิชา...รู้แจ้งชั่วดีไซร์

รักษาใจรักษาตัวรอดชั่วทราม

การศึกษาล้มเหลวเพราะหลงผิด

กำหนดทิศผิดทางศึกษาสาม

“ไตรสิกขา” ขึ้นามิยอมตาม

ศีลงดงาม สมาริมั่น ปัญญาไว

เป็นชาวพุทธละศีลสิกขาบท

เมินสมาริมั่นศีลพรตผิดวิสัย

ไร้ปัญญาละชั่วชำระใจ

“ปริญญาชน” จึงมิใช่ **“ปัญญาชน”**

☐

ปดส.ข่มขืนเด็การ

สาวพียาแมนขัน
เหยื่อแมนกต้อ

จับ “จกนโท” ตำรวจ ปดส. ข่มขืน
สาว พรข.วัย 15 ตอหน้าเพื่อน หลัง
พมาเสขยาในแมนขัน ตร.บุกช่วย
พมุ่นฆ่าเช็ดตัวอยู่กับเหยื่อ พ่อเด็ก
เรื่องถึงที่สุด พบประวัติเคย
ข่มขืนเด็กถึง ๓ คน

นักศึกษานุ่นแห่ทาล่าไฟพิศษ

โคโยตีบอย
ล่อใจ ‘พีต้อราตรี’

“โคโยตีบอย” รุกคต
กลางคืน หลังพบหญิงสาว
เข้าสถานบริกรมากกว่า
ราย หนึ่งก่นล่าแห่สมิกร
หารายได้พิเศษ นักศึกษา
เมธรายได้ติบมีอชีพ เห็น
อัสวาคังถูกค้า หน้า 12

สาวปวส.-ป.ตรีสำแถม
แข่งอึบ.ถ่ายคลิป

ตาม **คอม.ชด.เลิก**

ตามอีก สาว ปวส.-ป.ตรี
พิชณโลกอิตกรเด็ก แอต
ก่นหันแถมได้จับเด็ก ๒๐
วัย 11-12 พาไปข่มขืน
นถน ถ่ายคลิปโชว์เพื่อน
ยี่งได้แถมมาก อายุน้อย
เด็กชายยังคขวตกรัน จ.จ.
สังจับตา

ตามหน้า 1๑

ตามหน้า 1๑